

h u d i t A

ÇOCUKLARIN DERGİSİ... AMA GERÇEKTEN ÇOCUKLARIN!

Proje Sahibi ve Yayın Yönetmeni: Tuğba Coşkuner

Proje Ortağı: Recep Bilal Aksu

Yürütücü Kadro: Tuğba Coşkuner, Recep Bilal Aksu, Zeynep Begüm Şen, Bilge Özsoy, Gurbet Lüy

Psikolojik Danışman: Zeynep Eyüpoğlu

Şef Editör: Bilge Özsoy

Yazarlar, Editörler ve Çizerler: Her sayfada tek tek belirtilmiştir. Tamamı çocuklardan oluşmaktadır.

Tasarım: Gambu Tasarım (gambutasarim@gmail.com)

İletişim:

 @dergimudita

 dergimmudita@gmail.com

Bu dergide yer alan çocuk yazar, çizer ve editörlerimiz Rebi Akademi'nin (Instagram: @rebiakademi) yazarlık, çizerlik veya kitap tahlil atölyesine katılmışlardır.

Biz kimiz?

Yetişkinler her fırsatta bana çocukların yazmadığından şikâyet ediyordu. Hayal dünyaları geniş ama bunu şiire, masala, öyküye dönüştürmüyorlar. Böyle diyorlardı. Ben de onlara, "Peki ya siz dönüştürüyor musunuz?" diye soruyordum. Çoğu ebeveyn kendisinin yapmadığı şeyleri çocuklardan bekliyor. Elbette yazmak şahane bir şey ama herkes duygularını, kaygılarını, düşüncelerini yazarak aktarmak zorunda değil. Kimi şarkısını söyler, kimi müziğini yapar, kimi tuvalini boyar. Ancak yazmak isteyen çocukların yazamamasının önünde de büyük bir engel var: Yazacak bir alanları olmaması. Bir alan oluşturduğunuzda çocuklar büyük bir heyecanla üretmeye başlıyorlar. Bu dergideki metinler yazı derslerimdeki çocuklar tarafından yazıldı. Onlarca çocuk muhteşem cümleler kaleme aldılar. Hepsiyle gurur duyuyorum, onlarla karşılaştığım için kendimi şanslı hissediyorum. İçeriğe Gurbet Lüy ile Ayraç Kitap Kulübü öğrencileri de katkı sundu. İllüstratör Zeynep Begüm Şen ise Çocuklar İçin Çizerlik Atölyesi öğrencilerinin çizimleri ile dergimize bir rüyaya benzeyen dokunuşlar yaptı. Mudita, başkasının mutluluğu ile mutlu olabilen demek. Dergiyi başımızı döndüren bir neşeyle hazırlarken ismini ne kadar doğru seçtiğimizi anladık. Mudita artık size emanet. Ona iyi bakın. Bir sonraki sayıda görüşmek üzere.

Tuğba Coşkuner

İÇİNDEKİLER

Alga	3	<i>Elif Zümra Güleryüz</i>	Tahta Bacak	47	<i>Bihruze Yayla</i>
Eğlencesiz Günler	6	<i>Zehra Akyıldız</i>	Bir Damla Su	48	<i>Bilge Sahra Özmen</i>
Çorap ve Nine	7	<i>Aişe Zümra Çelebi</i>	Kiraz Ağacı ile Aramızdaki Mesafe	49	<i>Ahsen Erva Pekok</i>
Dergiler Ne İşe Yarar	8	<i>Halime Çoban</i>	Zaporijya Sürprizi	50	<i>Meryem Nizamoğlu</i>
Bez Bebek Vadisi	10	<i>Zeynep Dila Engin</i>	Mahkemeye Çıkan Domates	51	<i>Ahsen Erva Pekok</i>
Üç Katının On Fazlası	11	<i>Aybüke Asya Başaran</i>	Nefa'nın Zencefili	52	<i>Sude Şahin</i>
Kremalı Pasta	12	<i>Zümra Nur Karahan</i>	İki Sevimli Afacan	53	<i>Zeynep Umud Kaplaner</i>
Göklerin Mucizesi Hezarfen Ahmed Çelebi	13	<i>Yağız Kutay Şenyüz</i>	Bıçırstan Sakinleri	54	<i>Fatma Zehra Nas</i>
Bülbül Korusu'nun Gizemi Kitap Tahlili	14	<i>Reyyan Nihan Narin</i>	Palyaço Balığıysan Çenede Ezilirsin	55	<i>Fatma Zehra Nas</i>
Tıkırtılı Hane	15	<i>Ahmet Selim Akşit</i>	Endülüs'ün Fethi	56	<i>Zehra Akyıldız</i>
Keçi Mançisi	16	<i>Zeynep Nisa Akçay</i>	10 Maddede Oda Toplamak	57	<i>Meryem Sade Söylemez</i>
Camdaki Dev	17	<i>Ahmet Selim Akşit</i>	Alya ve Koca Kulak Ailesi	58	<i>Şevval Yaren Çakır</i>
Görünmeyen Kaza	18	<i>Meryem Nizamoğlu</i>	Sonsuz Yol	59	<i>Asya Karaman</i>
Bir Huzurevi Penceresi	21	<i>Bilge Sahra Özmen</i>	Güzel Şehir	60	<i>Yağız Kutay Şenyüz</i>
Urukta Bir Gün	22	<i>Esmâ Polat</i>	Özgür	61	<i>Zeynep Kartal</i>
Arefe	23	<i>Ahmet Selim Akşit</i>	Kömürden Duvarlar	62	<i>Esmâ Polat</i>
Bir Kanat Arkadaşlık	24	<i>Hatice Ebrar Yavuz</i>	Arkadaşlık Üzerine	63	<i>Halime Çoban</i>
Son Ayı Kitap Tahlili	25	<i>Nurefşan Yılmaz</i>	Bilmece	64	<i>Aişe Zümra Çelebi</i>
Gezgin Tavşan Ruby	26	<i>Reyyan Nihan Narin</i>	Savaş Çocukları	65	<i>Buğlem Kaya</i>
Tuğba Coşkuner ile Röportaj	27	<i>Fatma Zehra Nas</i>	Editörlerimiz Öneriyor Kitap	67	
Bilinmeze Giden Yol	29	<i>Şevval Yaren Çakır</i>	Kelime Avcısı	68	<i>Meryem Nizamoğlu</i>
Postacı Hayalet	31	<i>Sude Şahin</i>	Şiir Ne Güzel Şey	72	<i>Zehra Ecmel Sümbül</i>
Geçmişten Bir Olay	32	<i>Rüveyda Yıldırım</i>	Reçelota	73	<i>Sude Şahin</i>
Zehirli Dikenler	33	<i>Sude Şahin</i>	Bir Gezginin Anısı	74	<i>Buğlem Kaya</i>
Çaylak Baykuş ve Bilge Fare	34	<i>Hatice Ebrar Yavuz</i>	Büyüklerin Savaşı Bitsin	76	<i>Sahra Reyhan</i>
Yolunu Kaybedene Kim Yardım Eder	35	<i>Fatma Zehra Nas</i>	Çikolata Kaplı Nefis Hurma Topları	77	<i>Sude Şahin</i>
Yeşil Bitki Doğa	36	<i>Sabiha Ceren Karaçor</i>	Asosyal Medya	78	<i>Begüm Naz Ünal</i>
İyilik Eden İyilik Bulur	37	<i>Sabiha Ceren Karaçor</i>	Sonuçta Ben de Bir...	80	<i>Betül Meryem Alparslan</i>
Mucize Olay	38	<i>Sabiha Ceren Karaçor</i>	Uç Uç Ağacı ve Uzaydaki Oğlaklar	81	<i>Zehra Akyıldız</i>
Mary ile Ayı	39	<i>Tuğba Aytan</i>	Güvercin Çocuklar	82	<i>Zeynep Asya Fazlıoğlu</i>
Bir Yadigârın Anısı	40	<i>Tuğba Aytan</i>	Uzay Börülcesi	83	<i>Zeynep Umud Kaplaner</i>
Film Önerisi: Dolphin Tale	41	<i>Naciye Dinçer</i>	Sayıları Kim Yedi	84	<i>Zeynep Sare Koyun</i>
Küçük Köpek ve Kitap	42	<i>Bilge Sahra Özmen</i>	Kızarus Misgarus	85	<i>Asya Karaman</i>
Çılgın Deney	43	<i>Kayra Kaya</i>	Her Şeyi Değiştiren Dostluk	86	<i>Nahide Rana Can</i>
Seyyar Salıncaklar	44	<i>Hatice Ebrar Yavuz</i>	Fotoğraflarımız	89	<i>Zeynep Zümra Kınalı</i>
Bir Palto Hikâyesi	45	<i>Zeynep Kartal</i>	Reyhan Şerbeti Tarifi	90	<i>Elif Çakır</i>
Torunum Bir Şempanze	46	<i>Zehra Akyıldız</i>	Çizerlerimiz ve Hayvan Dostları	91	

ALGA

Yazar: Elif Zümra Güteryüz (10 yaşında)

Editör: Bilge Özsoy (16 yaşında)

Çizer: Hatice Koçuk (14 yaşında)

"Her gün yeni bir hayatın başlangıcıdır," derdi ninem. Ben de yeni hayatların başlangıçlarını yapmak üzere uyanmıştım. Aslında sıcak mı sıcak yatağımdan kalkmak istemiyordum. Fakat Alga çoktan kalkmış bitki toplamaya başlamıştı bile.

Alga soyu tükenmekte olan şifacı geyiklerden biri. Hasta hayvanları koklayıp hastalıklarını anladıktan sonra, sabah erkenden kalkar ve o hastalığa göre şifalı bitkiler toplar. Ben de topladıklarından merhem ya da ilaç yapıp hasta hayvanları tedavi ederim. O sabah da her zamanki sabahlardan biriydi. Hemen eski dağ evimden çıktım, Alga çoktan bitkilerle dolu kahvaltısını yapmıştı.

Gün boyu onlarca hayvan tedavi için geldi. Vücuduna kürdan batmış kirpi, kabuğu tutulan kaplumbağa, sakalları dökülmeye başlayan keçi, dolgusu düşen aslan, renkleri solmuş kelebek, grip olmuş sümüklü böcek derken akşamı ettik. İkimiz de bitkin düşmüştük. Gürül gürül yanan sobanın başında yeni merhem çeşitleri denerken uyuya kalmıştık. Sabah olduğunda Alga çalışmaya başlamamıştı, hâlâ uyuyordu. Alga'yı uyandırdım ama çok bitkindi. Ona biraz şifalı bitkilerden topladım, güzelce ezip püre hâline getirdim ve Alga'ya yedirdim.

-Alga iyi misin?

-Hayır, iyi değilim. Çünkü koku alma yetimi kaybettim. Bu bizim cinsimiz için çok tehlikeli.

Çok üzgün ve çaresizdim. Başımdan ayaklarıma doğru kaynar sular döküldü. Sonra biraz şifalı ot toplamaya ormanın iç kesimlerine doğru yol aldım. Ormana giderken Haberci Yusufçuk ile karşılaştım. Ona Alga'nın hasta olduğunu anlattım ve bu hastalık için çözüm bulanların evime gelmeleri gerektiği haberini tüm orman halkına iletebilir mi diye sorduğumda seve seve yapabileceğini söyledi. Ben de hemen şifalı otlardan toplayıp hasır sepetime koydum. Ancak ormanda bitki çeşitleri azalmıştı. Son zamanlarda artan çevre kirliliğinden olmuştur diye düşünerek evin yolunu tuttum. Eve geldiğimde kapımın önünde ucu bucağı görünmeyen bir sıra vardı. Bu beni çok mutlu etmişti. Hemen ilk sırada duran tavus kuşuyla başladım.

-Merhaba, bu hastalığı sadece benim eşi benzeri olmayan tüylerim iyileştirebileceğinden size bir tane tüyümü veriyorum.

Sırasıyla tüm hayvanlar kendilerince buldukları çareleri sıraladılar. Karınca Alga'nın çok çalışması gerektiğini ancak böyle iyileşebileceğini, ağustos böceği bol bol dinlenerek bu hastalığı yenebileceğini, arı bal yemesi gerektiğini, papağan konuşmasını, tırtıl sürünmesini, bülbül şarkı söylemesini, aslan kükremesini, çita hızla koşmasını, kurbağa çamurlu sularda zıplamasını tavsiye etti. Tüm gün bu tavsiyeleri dinleyip zor da olsa Alga'ya uygulatmaya çalıştım ancak hiçbir sonuç alamadım. Alga hâlâ hastaydı ve koku alamıyordu.

Akşam olduğunda bahçedeki dağınıklığı toplamaya çalışırken yaşlı ve cılız bir alageyiğin bize doğru geldiğini gördüm. Kaygılı gözlerle bana bakıyordu. Selam verip bahçeye girdi. Alga burada mı diye sorup cevap vermemi beklemeden kapıyı açıp içeri girdi.

-Alga evladım, senin için ne kadar korktum bir bilsen. Yaşadığım bölgede her geçen gün bitki türleri azalıyordu. Önceleri buna aldırmadım sonrasında yusufçuğun haberi ile senin tehlikede olduğunu anladım. Çünkü senin koku alma yetin azaldıkça bitki türleri de azalacak.

Anne geyiğin bu cümlesi ile sarsıldım, demek bu yüzden bugün ormanda birçok bitki türünü bulamamıştım. Eğer Alga iyileşmezse tüm bitki türlerinin yok olacağı bir gerçektir.

-Evet anne, koku alma yetimi kaybettim. Seni Zovet ile tanıştırmak isterim. Ben sizden ayrıldıktan sonra o bana baktı.

-Merhaba Zovet. Bizim oralarda şifacı insanlara Zovet denir. Sen de şifacı mısın?

-Evet, şifacıyım. Alga'yı iyileştirmek için türlü şeyler denedim. Fakat hiç birinden olumlu sonuçlar alamadık. Peki, neden Alga hasta oldu?

-Yıllar önce idi, Alga yeni doğmuştu. Köyümüzün bilgisi buradan gitmemizi söylemişti. Çünkü koku alma yetimiz çok geliştiği için hava kirliliği bizi kat kat etkiliyordu. Biz buradan gittik ama Alga ormandaki dostlarını çaresiz bırakmamak için bizimle gelmedi. Bu hastalığın onun başına geleceğini biliyordum.

-Alga'yı nasıl tedavi edebiliriz?

-Alga'nın iyileştirdiği kişilerden birer parça lazım. Tüy gibi mesela. Sonra o parçaları ipe çevirdiğimiz merhamet otuna bağlayıp kolye hâline getirmemiz gerekiyor.

-Sabah olunca bu işi halledebiliriz öyle değil mi?

-Tabii ki.

Tüm gece Alga'nın ve Dünyanın ne olacağını düşünmekten gözümde uyku girmedi. Sabah ilk işim yusufçuğu bulmak oldu. Onu bulup tüm hayvanların evime gelmesi gerektiğini istedikten sonra merhamet otunu toplamaya başladım. Bir süre aradıktan sonra nihayet bir demet merhamet otum olmuştu. Eve döndüğümde Alga'nın annesi tüm parçaları toplamış beni bekliyordu. Hemen kolyeyi hazırladık. Kolye hazır olduğunda Ay kendini göstermek istercesine kocamandı. Tam Ay'ın altına geçip kolyeyi Alga'ya taktık ama Alga hâlâ koku alamıyordu. Her geçen dakika susuz kalan bir bitki gibi başını eğiyordu. Alga'nın annesi önce telaşlandı sonra sebepsiz yere etrafımızda dönemeye başladı.

-Zovet tüm hayvanların geldiğinden emin misin?

Evet diyerek elimdeki listeye baktım. Tüm hayvanlar gelmişti. Düşünceli ve kaygılı bir şekilde listeyi kontrol ederken tavus kuşu koşarak yanıma geldi.

-Hatırlıyorum, ben gelirken gökkuşağı kanatlı sim kuşu valizini toplamış yavruları ile birlikte ormanı terk ediyordu. Nedenini sorduğumda Alga'nın onun gökkuşağı kanatlarını iyileştirdiğini fakat bu kanatlardan bir parçasını her ne için olursa olsun hiç kimseye veremeyeceğini; bu yüzden ormanı terk ettiğini söyledi. Tavus kuşunun bu sözleri ile orman sakinlerinden gelen uğultu gecenin karanlığına karıştı. Hemen bir çözüm bulmalıydık. Alga'nın annesinin sesiyle uğultu kesildi.

-Hemen ormanın dört bir yanına dağılın. Gökkuşuğu kanatlı sim kuşu çok hızlı ve çeviktir. Fakat yavrularında dolayı yavaşlamış olabilir. Hâlâ bir miktar umudumuz var.

Hayvanların ormanın dört bir yanına dağılmasının üzerinden neredeyse bir gün geçmişti. Alga gözümüzün önünde ölüm döşegine doğru yol almaktaydı ve onunla birlikte tüm dünya. Artık tüm ümitlerimiz tükenme noktasına gelmişti ki bir çığlık koptu.

-Yetişin, koşun! Alga! Zovet! Yavruma yardım edin!

Bu ses sim kuşunun sesiydi. Telaşla sese doğru koşmaya başladım. Sim kuşunun yanına vardığımda yavrusunun tüm renklerini kaybettiğini gördüm. Sim kuşu yalvararak yardım istedi:

-Yavrum renklerini yitirdi. Yalvarırım Zovet bana yardım et.

-Ama Sim Kuşu biliyorsun ki Alga hasta ve ben tek başıma sorunun kaynağını anlayamam. Eğer yavrunun renklerinin geri gelmesini istiyorsan bize Alga'nın daha önce iyileştirdiği kanatlarından bir tüy vermen gerekiyor.

Sim kuşu, "Demek benim tüyümü vermek istemediğimi öğrendiniz. Size karşı çok mahcubum," dedi ve kanadından bir parça tüy verdi.

Alga'nın annesi hemen hazırladığı kolyeye bu parçayı ekledi. Tüm orman halkı sabırla gece olmasını bekledik. Gece olunca ayın altına geçip Alga'ya kolyeyi taktık. O anda tüm şifacı geyikler önümüzde belirdi. Alga'ya uzun ömürler diledikten sonra yok oldular. Şifalı kolye geyiklerle birlikte gecenin sonsuzluğuna karıştı. Alga mırıldanmaya başladı.

-Dostlarım, Zovet ve annem... Sizlere ne keder teşekkür edtsem az. Acı dolu anlarımı sepetlere doldurup kül ettiniz.

Ertesi sabah Sim Kuşu'nun yavrusunu iyileştirdikten sonra Alga'nın annesini uğurladık. Alga ve tüm orman halkı hiçbir zaman unutamayacağımız güzel anılar biriktirerek yaşamaya devam ettik.

EĞLENCE SİZ GÜNLER

Bir zamanlar belki gelecekte, belki geçmişte bilinmez, tek şeyden bile memnun olmayan öğretmen Makys diye biri yaşardı. Öğrencilerinden hiçbir zaman memnun olmazdı. Çocukların çok oyun oynadığını, çok fazla eğlendiğini düşünürdü. Hep çok puan alsınlar isterdi. Aslında öğrencileri genellikle başarılı çocuklardı. Sadece bir tanesi yaramaz bir öğrenciydi, Petro. Fakat Petro sürekli övünürdü. Övünme sebebi ailesinin sahip olduğu yapay zekâ şirketi idi. Gerçekten çok zenginlerdi.

Öğretmen, uzun süredir şirketin sahibi ile iletişimdeydi. Buram buram parfüm kokan şirket sahibi daha önce türlü türlü kötü işlere bulaşmıştı. Öğretmen bunu bildiğinden onunla iş birliği yapmak istemişti. Aklında çok feci bir şey vardı. Eğlenmeyi dünya tarihinin tozlu sayfaları arasına karıştırmak! Şirket sahibi bunu hemen kabul etti çünkü o da oğlu Petro'nun bu yüzden başarısız olduğuna inanıyordu.

Hazırladıkları kötü plan şuydu: Televizyonlardaki çocuk kanallarına bir frekans göndereceklerdi. Ekranda arka fondan da öğretmenin sesi gelecekti: "Bundan sonra eğlenmeyi unutacaksın, benim dediklerimi yapacaksın! İlk emrim bir daha hiç sokağa çıkmaman! Evde oturup bütün sözlükleri, formülleri, hastalıkları ve tedavilerini ezberlemen; ayrıca satranç kitaplarını, farklı spor dallarını, dünya tarihini, rekorları da ezberlemeyi unutma!"

Planı devreye soktular. Aradan günler geçti. Çocuklar deli gibi ezber yapıyordu. Anneler, babalar türlü çareler arıyor, evlatlarını kurtarmak için çabalıyorlardı. En sevdikleri yiyecekleri yapıyor, lunaparka götürmek için eve bilet getiriyorlardı, çiçek kokan sokağa çıkarmaya çalışıyorlardı, yepyeni oyuncaklar, giysiler alıyorlardı ama sonuç hüsrandı. Çocuklar emirlerden başka hiçbir şey yapmıyorlardı, Petro bile. Çocuklar zayıflıyordu. Günün 23 saatini emirleri yerine getirerek geçiriyorlardı. Durumdan tek mutlu olan insan öğretmendi. Evet Petro'nun babası bile artık yaptığı için çok yanlış olduğunu anlamıştı. Fakat artık çok geçti. Çünkü öğretmen sisteme bir şifre koymuştu ve şifreyi kimse bilmiyordu.

İnsanlar toplantılar düzenlemeye başlamıştı. En yaygın fikir sistemi imha etmekte. Ama sistemin olduğu binaya giriş çok zordu. Her tarafta kırmızı, parlak lazerler vardı. Bir an Petro'nun babasının aklına bir fikir geldi. Bina onundu ve binada olası bir makina arızasından dolayı evine, gerçekten kötü kokan çoraplarla dolu çekmecesine bir buton koymuştu. Ona basınca bina kendini, etrafa zarar vermeden imha ediyordu! Kendiyle gurur duydu. Hemen evine koştu, odasına girdi, çekmeceyi açtı ve butona bastı. Sorun çözülmüştü.

Yazar: Zehra Akyıldız (10 yaşında)
Editör: Ayşe Melek Karababa (10 yaşında)
Çizer: Zeynep Rana Osma (8 yaşında)

Çorap ve Nine

Yazar: Aişe Zümra Çelebi (7 yaşında)

Editör: Bilge Özsoy (16 yaşında)

Dışarıda lapa lapa kar yağarken içerisi yanan soba sıcaktı. Sabahtan beri camın kenarında karı seyredalen tonton yanaklı Gül Nine elindeki tığı bırakmıyordu. Çünkü ayaklarını sıcak tutacak bir çorap örüyordu. Ayakları çok üşüdüğü için hemencecik çorabı bitirmek istiyordu. Ve bitirmişti de. Ama çorap kendini beğenmemiş ve nineye, "Gül Nine ben kendimi beğenmedim. Çünkü çok renksizim," demiş. Nine de, "Çorapçığım sen yeter ki iste. Hemen sana kırmızı ekleyeyim," demiş ve der demez kırmızı rengi de araya katarak çorabı yeniden örmüş. Ama çorap kendini yine beğenmemiş. "Gül Nine ben kendimi yine beğenmedim. Sarı da ekler misin?" diye sormuş. Gül Nine ise, "Çorapçığım sen yeter ki iste," demiş. Sarı rengi de araya bir yere ekleyerek çorabı yeniden örmüş. Çorap kendine aynada bakmış fakat yine içine sinmemiş.

-Gül Nine bana mor da ekler misin?

-Sen iste yeter ki. Ama renkler fazla olmadı mı?

Yine de nine çorabı kırmamak için mor rengi de örgüye eklemiş.

"Bir eksiklik var ama ne?"

Gül Nine, "Turuncu da ekleyeyim mi?" deyince çorap eksik rengin turuncu olduğunu anlamış ve "Evet lütfen!" demiş ve mavi renk de rica etmiş. Gül Nine hemen turuncu ve mavi ipleri eline almış ve patiğe bu renkleri ekleyerek örmeye devam etmiş. Çorap artık çok renkliymiş ve hâlden çok memnunmuş. Gül Nine çorabı eline alınca çok renklilikten başı dönmüş. Çorap korkmuş: "Nineciğim, ne oldu sana. Söyle bana," demiş. Gül Nine başında renkler dönerken kendini zorlukla ayağa kaldırmış. Kendisine endişeyle bakan çoraba olanları bir bir anlatmış. "Ah Nineciğim! Ben renklerin seni döndüreceğini bilemedim. Seni de benim gibi hayal dünyasının renkli yollarında gezdirir sanmıştım," demiş.

Gül Nine ilk önce ne yapacağını bilememiş. Sonra, "Eh madem öyleyse bende sana çok bakmam. Ama bana darılma sakın. Ayağıma giyince de beni götüreceğin renkli diyarları düşlerim," demiş. Çorabı evirip çevirdikten sonra ayağına giymiş. "Ohh sıcacık oldu ayaklarım. Bir daha bu çorapları ayağımdan çıkarmam," diye mırıldanıp düş kapılarını aralamaya başlamış. Ayaklarına bakamadığı için hep başı dik yürüyen Gül Nine nereden sağa sola çarparmış. Tam, "Oldu, bu sefer çarpmayacağım!" derken takılırmış ayağı salyangoza, odun parçasına, bastona. Başlamış yıldızlar kafasında dönüp dolaşmaya. Şans o ki yıldızlar onun düşlerine ışık olmuş, nine de zamanla kasabanın en iyi masalcısı olmuş.

DERGİLER

NE İŞE YARAR?

Yazar: Halime Çoban (14 yaşında)

Editör: Bihruze Yayla (10 yaşında)

Dergiler, pek çoğumuz tarafından bilinen, bazılarımız tarafından ara sıra okunan, birkaçımız tarafından takip edilen edebi türdür; türler merkezidir. Sözlükte kelime anlamı "Siyaset, edebiyat, teknik, ekonomi vb. konuları inceleyen ve belirli aralıklarla çıkan süreli yayın, bülten, mecmua" olarak geçen dergi, kendi içinde pek çok türe ayrılır. Edebiyat, kültür, tarih, hukuk, bilim, sanat, sağlık, sinema, moda dergileri olarak açıklanmaktadır. Biz farkında olmasak da aslında dergilerin topluma pek çok faydası vardır. Bu faydanın etki alanı ise derginin türüne göre değişmektedir. Mesela edebiyat dergileri gelecek vaat eden yazarların kendini geliştirip bu alanda uzmanlaşmasını sağlar ve toplumun zaten var olan yazarların yazılarını okumasına olanak sunar. Bilim dergileri, yeni buluşlar ile ortaya çıkan yeni bilgilerin yayınlanmasını, bu yeni bilgiler kullanılarak hastalıklara daha etkili tedaviler oluşturulmasını sağlar. Hatta kişinin doçentlik-profesörlük gibi bazı unvanları alabilmek için bilimsel bir makalesinin bilim ile alakalı bir dergide yayınlanması onda aranan koşullardandır. Makalenin saygın bir dergide yayınlanması ise kişiye büyük bir "akademik yükselme" sağlar. Bundan yola çıkarak söyleyebiliriz ki dergiler, içerindeki farklı içerikler ile hem yazana hem okuyana ve dolayısıyla da topluma yani kültüre etki edebilir. Tarihimize iz bırakmış ve tanınmış yazarların pek çoğu kendilerini dergilerde yazarak geliştirmişlerdir. Hatta bunlardan bazıları hiç kitap çıkarmamış, tüm yazılarını dergilere yazmıştır.

Dergiler, yazara/kişiye üretim motivasyonu sağlar. Kariyerine yeni başlayan acemi yazarların kalemını güçlendirir; kendilerine inanmalarını, potansiyellerini fark etmelerini sağlar. Bu alanda uzmanlaşmış, acemilikten çıkmış olan yazarlar için ise dergiler paslanmamak, kazanılan gelişimi kaybetmemek için kullanılan bir araçtır.

Çocuk dergileri, çocukların ilgi alanlarını bulmalarına, yeteneklerini keşfetmelerine, üretkenlik ve hayal güçlerini geliştirmelerine yardım eder. Onların kitap okuma alışkanlığı kazanması sağlar. Bizim gibi bazı dergiler, çocukların yeteneklerine göre belirli konularda gelişmesini amaçlar. Fakat en önemlisi, onları adım adım hayatın gerçekleriyle tanıştırebilir.

Duyguların çok çalkantılı olduğu ergenlik döneminde, durum bizim için biraz daha karışıktır. İçinde olduğumuz karmaşık hisler, bizi bir kimlik arayışına sürükler. Kimimiz için gelecek kaygısı, kimimiz için yalnızlık duygusu, kimimiz için de anlamsız taşkınlıklardır ergenlik. Bu dönemde dergiler bize yardımcı olabilir. Sorunlarımızı doğrudan çözemese bile kafamızdaki kara bulutları ve kaygıyı dağıtıp bizi sakinleştirebilir. İçinde bulunan çeşitli konularda istediğimizi bulamasak da ihtiyacımız olanı bulabiliriz. Kimlik arayışımızda bize ilgi alanlarımızı ve yeteneklerimizi göstererek rehberlik edebilir.

Yetişkinlerin okuduğu dergiler, tüm faydalarını yanında bir de çocuklara kitap okuma alışkanlığı ve sevgisi kazandırmak için iyi bir araçtır. "Nasıl oluyor da yetişkin dergileri çocuklara okuma alışkanlığı kazandırmaya yarıyor?" diyeceksiniz. Düşünün... Anne babasını dergi okurken gören çocuk da merak etmeyecek, dergi okumak istemeyecek mi yani? Merak ve özenme bazı alışkanlıkları kazandırmada önemli bir araç olarak kullanılabilir. Öte yandan, maalesef çoğu yetişkin bunun farkında değil. Bir de şunu unutmamak lâzım, çocuğunun gelişmesi her yetişkin için bir mutluluk, yani bir faydadır.

Bunlar dergilerin kişisel faydaları. Toplumsal olarak dergilerin belki de en önemli faydası gerektiğinde haksızlıkların duyurulması için kullanılabilmesi. Toplumsal sorunların çözülmesi, yardıma ihtiyacı olanın, ezilenin sesini duyurabilmesi için de kullanılabilir dergiler.

Cemal Süreya bir konuşmasında, "Dergiler kapanmak için çıkar," diyor. Ona göre her derginin bir amacı vardır ve bu amacı gerçekleştirdiğinde kapanır.

Fakat bir de zorunlu kapanma ve dijitale/ teknolojiye geçme konusu var. Günümüzde artan kağıt fiyatları ve yüksek basım maliyetinden basılı yayın sayısı azalıyor. Yeni çıkan dergilerin piyasada bir yer edinmeden kapanması bir yana, köklü ve bilindik dergiler bile tek tek dijitale geçmeye başladı. Bu problemlerin öncesinde dergi çıkarmak zaten zahmetli bir işti. Pahalılık ve artan maliyetlerse üzerine tuz biber oldu. Daha öncesinde dergi yazarları, kendilerini geliştirmek ve paslanmamak için bu zorlukları göze alıyordu. Fakat artan maliyetlerle birlikte dergi basmak neredeyse bir lüks haline geldi.

Biz, Dergi Mudita olarak bu maliyetlerden ötürü dergimizi dijital olarak çıkarıyoruz. (Dijital dergilerin de bir sürü avantajı var ama basılı olmasını, dergimizi elimize almayı çok isterdik.) Fakat bu engeller bizi durduramaz. Bizim amacımız, gelecek vaat eden yazarları ve Çizerler henüz çocukken tespit edip onların çocukluklarından itibaren dergilere yazıp çizerek gelişmelerini sağlamak.

Sonuç olarak her dergi bir amaca hizmet etmek için çıkar. Bazen çocuk, bazen edebiyat, bazen sinema olur konusu. Çeşitlerine göre hitap ettikleri yaş grubu da dergiye göre değişir. Bazen çocuklar olur, bazen gençler, bazense yetişkinler. Konusu, çeşidi, hitap ettiği yaş grubu, basım şekli ne olursa olsun dergiler her zaman ilginç ve yararlı olabilir. Yeter ki okumasını bilelim.

BEZ BEBEK VADİSİ

Yazar: Zeynep Dila Engin (9 yaşında)

Editör: Sude Şahin (13 yaşında)

Japonya'nın Shikoku Adası'ndaki Tokushima şehrinde, asma köprüleriyle meşhur Iya Vadisi'nde yer alan Nagoro köyü insan boyutundaki bez bebeklerin tarlalarda, bahçelerde, otobüs duraklarında, okullarda ve dükkânlarda bulunduğu güzel bir köy. Bu güzel köyün hikâyesi çok ilgi çekici ve eğlenceli. Hadi gelin köyü birlikte gezelim!

67 yaşındaki Ayano Tsukimi köyünden yıllar önce ayrılmış. Geri döndüğünde ise halkı tarafından terk edilmiş bulunduğu köyünü canlandırmayı aklına koymuş. Çünkü köy çok ıssızmış ve bir o kadar da doğal güzelliğiyle ilgi çekiyormuş. Tarımla uğraşan babası ölünce onun boyutunda bir kuklasını yapmış ve tarlaya yerleştirmiş. Bu kukla komşularının ilgisini çekince çalışmak için köyden göç edenlerin ve köyde yaşayıp ölmüş insanların gazete kâğıtları, kumaşlar ve düğmelerden oluşan bez bebeklerini yapmış.

Düşündüğümüzde eğlenceli gelse de biraz korkunç aslında. Sokaklarda, bahçelerde veya insanların aktif olduğu alanlarda bir anda karşımıza çıkan bir kukla bizi korkutabilir. Şimdi çoğunuz, "Ben korkmam ki," diyebilir ama aniden karşınıza çıkan ölmüş bir tanıdığınızın kuklası sizin düşüncenizi değiştirebilir. Fakat aralarında eğlenceli ve sevimli görünenleri köye renk katıyor. Köyün ruhu hâline gelen bez bebekler 5 yıl önce kapanmış olan okulda da öğretmenleri, öğrencileri ve müdürü canlandırıyor. Duraklarda artık gelmeyen otobüsleri bekleyen, tarlalarda çalışan ve dükkânlarda alışveriş yapan bez bebekleri her yerde görebiliriz. 37 kişilik köy, bez bebek nüfusu ile 2003'ten beri 400 kişiyi aşıyor. Giderek çoğalan bez bebekler köyün namını Bez Bebek Vadisi yapmış. Nagoro köyü hem korkup hem şaşırarak gezeceğimiz güzel bir yer.

ÜÇ KATININ ON FAZLASI

Yazar: Aybüke Asya Başaran (9 yaşında)
Editör: Buğlem Kaya (11 yaşında)

1988 yılının eylül ayının hafif esintili günlerinden biriydi. Seul Olimpiyatları'nda kırmızı perde arkasında adamlardan oluşan bir sıra ve karşımda ise büyük bir kalabalık vardı. Her yerde rengârenk bayraklar dalgalanıyor ve vava uğultular yükseliyordu.

Güçlü biri çıkıp beni kaldırsın, diye dua ediyordum. O sırada perde arkasından bir adam öne çıktı. Bu adam kısa boylu, siyah saçlı, kahverengi gözlü ve kaslı biriydi. Diğer sporcular gibiydi. Kocaman ve iri yarı değildi tabii ama hiç yoktan iyidir. Bana doğru geldi. Amonyaktan derin bir nefes çekti. Keskin kokusu ciğerlerine kadar sinmişti. Ellerini üç kez kaptaki toza batırdı. O sırada ağırlıklarım takılıyordu, saydım. 175 kilo eklemişlerdi. Yanıma yaklaştı. Ağırlığıma ve onun cüssesine bakılırsa beni düşürecek. Çok korkmuştum. Beni tuttu. Derin bir nefes alıp bu nefesi saçlarına doğru bıraktı.

Püff...Saçları fif rüzgâr varmış gibi yukarıya kalkıyordu. Çok yüksek şiddette bağıracağı gibi beni omzuna kaldırırken ayağının birini geriye aldı. Kendini topladı ve bir anda beni kafasının yukarısına kaldırdı. Elleri titriyordu. Bir süre tuttu ve yere attı. Seyircilerden sevinç çığlıkları yükseliyordu. Biraz dinlendi, tekrar amonyak isimli sıvıyı kokladı ve ellerini toza batırıp çırpı. Şap şap...

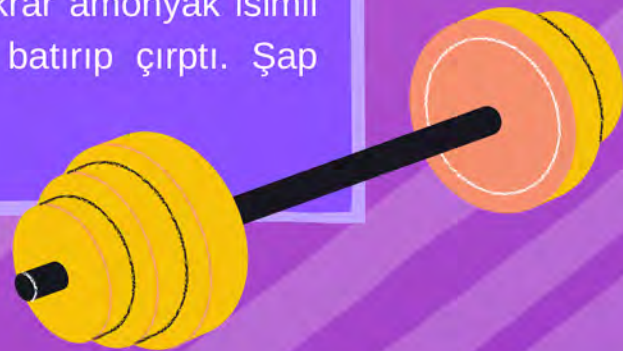
Yeni eklemelerle 188.5 kilo olmuşum. Beni sıkıca kavradı. Bu sefer kesin düşecektim. Bu ağırlığı kaldırmayı imkânsızdı. Ama göz açıp kapayıncaya kadar kendimi adamın omuzlarında buldum. Buradan yukarı kaldıramazdı, yüreğim ağzımdaydı. Ama o da ne? Beni alkışlar eşliğinde kaldırdı. Sadece kolları değil, tüm vücudu titriyordu. Beni biraz yukarıda tuttu ve yere attı. Bu olağanüstü bir şeydi!

Hemen ardından 190 kilo yaptılar beni. Çok abartmışlardı. Bu kadarını da yapamazdım!
Yeniden yanımda belirdi. Nefes nefese kalmıştı ama kararlı bir şekilde, "Seni kaldıracam!" diyordu. "Seni kaldıracam!"

Bu dünyada ilkti. Da önce hiç kimse bunu başaramamıştı. O an kulağımda bir anons sesi patladı: **"Dünyanın en güçlü adamı, dünya şampiyonu Naim Süleymanoğlu!"**

Adı Naim Süleymanoğlu'ydu. Onunla gurur duymuştum. Kendi kilosunun üç katının on fazlasını kaldırmıştı. Bunu birlikte başarmıştık.

Yıllar içinde insanlar ona Cep Herkülü demeye başladılar. Çok haklılardı. Naim Süleymanoğlu gerçekten Cep Herkülü'ydü. Daha önce dediğim gibi, o diğer sporculara benzemiyordu. O dünyada ilkti. O üç katının on fazlasını kaldırdı. O Naim Süleymanoğlu'ydu.

Kremalı Pasta

Yazan: Zümra Nur Karahan (11 yaşında)

Editör: Ahmet Tarık Özdemir (13 yaşında)

Çizer: Nagihan Gök (11 yaşında)

Yemek hazırlamaya başladı. O gün pazar olduğu için bir tek o çalışıyordu. Diğerleri izinliydi. (Yasemin Hanım çocukları çok sevdiği için izin almak istemezdi.) Birden mutfağın kapısındaki sinir bozucu gıcırtyı duydu. Ceren şaşkın ve utangaç bir şekilde Yasemin Hanım'a bakıyordu. Amacı yardım etmektir. Yasemin Hanım Ceren'i iyi tanır.

Bazı huyları aynı olduğu için iyi anlaşıyorlardı. Mesela Ceren derslerinde çok iyiydi, Yasemin Hanım da öyle. Onları birbirlerinden ayıran tek şey Ceren'in çekingenliğiydi. Bunun nedeni de Ceren'in yetimhaneye en son gelen çocuk olmasıydı. Annesi ile babası vefat ettiği ve kalacağı kimsesi kalmadığı için arkadaşlarının aileleri burayı önermişti.

Yasemin Hanım gülümseyerek, "Bana yardım etmeye mi geldin?" dedi. Ceren başını "evet" anlamında salladı. Birlikte yemek yapmaya başladılar. Bütün çocuklar masalara doluştu. Ceren iyi atış yapardı. Plastik tabakları nazik bir şekilde arkadaşlarının önüne fırlattı. Herkes Ceren'i alkışladı. Yasemin Hanım atışta pek iyi değildi. Yanlışlıkla kremalı pasta dilimlerini çocukların yüzlerine fırlattı. Önce herkes sustu. Sonra çocuklardan biri dudaklarını yalayarak, "Tadı çok güzelmiş!" dedi. Herkes kahkaha atmaya başladı. Yasemin Hanım çocukları sevindirdikleri için çok mutluydu. Bütün bunlar Ceren sayesinde olmuştu. Ceren'e teşekkür etti ve çocukların mutluluğunu seyretmeye devam etti.

GÖKLERİN MUCİZESİ

HEZARFEN AHMET ÇELEBİ

Yazar: Yağız Kutay Şenyüz (8 yaşında)
Editör: Buğlem Kaya (11 yaşında)
Çizer: Beyza Özel (11 yaşında)

Yıl 1632. Güneşli bir İstanbul sabahıydı. Seyyar satıcıların, "Gel vatandaş, geel!" bağırıtları duyuluyordu. İçimde günlerdir süren harlıkların ne olduğunu çok merak ediyordum doğrusu. Masalarımın üstünde duran kâğıtlardaki mürekkebin kokusu etrafa yayılıyordu. Üst katıma yükselen ayak seslerinden, gelenlerin Hezarfen ve Evliya Çelebi olduğunu anlamıştım. Bu ikili uzun yıllardır birbirinin en yakın dostuydu. Evliya Çelebi yolculuğunu tamamlayıp seyahatnamesini yazarken dostundan büyük destek görmüştü. Şimdi ise yanında olma sırası ondaydı.

Birden hazırlıklarını hızlandırmaya başladılar. Bugün önemli bir şey olacak gibi görünüyordu. Hezarfen elinde, tahtadan yapılmış devasa kartal kanatlarına benzeyen bir şey getiriyordu. Dışarıda lodos esiyordu. Pencereyi açtı. Rüzgârı ölçmeye başladı. Sakın ha düşündüğümü yapmaya kalkmayın, aşırı derecede tehlikeli! Eyvah! Yapıyordu! Dev kartal kanadının altındaki tahtadan yerleri, elinden omzuna geçirerek taktı. Pencereye doğru yöneldi. Masadaki kâğıtlara son bir kez baktı, her şeyin yolunda olduğunu düşündüğü anda Evliya Çelebi konuşmaya başladı.

- İyi uçuşlar Hezarfen. İnşallah uçuştan sağ salim dönersin. Seni izleyeceğim.

Ve atladı! İnanamıyorum! Benden, yani koskoca 9 katlı Galata Kulesinden atladı. 8 dakika sonra iniş yaptığını görebiliyordum. Benden ta Üsküdar'a kadar süzölmüştü. Tarihte ilk defa bir insan uçmuştu. İzleyenler sevinç çığlıkları atıyordu.

Padişah ödül olarak bir kese altın hediye etti Hezarfen'e. En önemlisi, ona "çelebi" unvanı verilmesiydi. Herkes çok sevinmişti. Hele de Hezarfen. Artık adı, Hezarfen Ahmed Çelebi idi. Ben ise böyle tarihsel bir olayla ünlü olduğum için çok ama çok mutlu ve şanslı bir kuleydim. Ben Galata Kulesi'ydim.

KİTAP TAHLİLİ YAZARI: REYYAN NİHAN NARİN (12 YAŞINDA)
METİN EDİTÖRÜ: RÜVEYDA YILDIRIM (10 YAŞINDA)

KİTAP TAHLİLİ

Bülbül Korusunun Gizemi kitabının yazarı Lucy Strange'dir. Lucy Strange, Canterbury kentinde yaşayan bir çocuk yazarıdır. 2014 Montegrappa Birinci Kurgu Ödülü'nü kazandı ve o zamandan beri kitap İngiltere'de Chicken House Yayınevi ile yayınlamaya devam etti. Kitabın türü romandır.

Kitap on iki yaşındaki Henrietta'nın (Henry) babasının işi dolayısıyla ailesiyle birlikte Londra'dan taşraya, Umut Evi adı verilen gizemli, büyük bir eve taşınmasıyla başlarından geçen olayları anlatır. Henry kitap okumayı çok sever ve en sevdiği arkadaşları kitap kahramanlarıdır. Kitap 10 yaş üstü çocuklara hitap eder. Kitabın içinde argo kelime geçmez. Kitabı okurken Henry'nin başından geçen olayları sanki evinizde onunla beraber yaşıyormuşçasına hissedeceksiniz. Hep beraber Henry'ye arkadaş olmaya ne dersiniz?

Tıkırtılı Hane

Yazar: Ahmet Selim Akşit (8 yaşında)

Editör: Şevval Yaren Çakır (13 yaşında)

Çizer: Emel Yılmaz (10 yaşında)

Ne kadar zamandır yalnız olduğunu unutmuştu bile. Yalnızlığıyla barışacak kadar çok yaşamış hissediyordu. Mevsimler yine dönmüştü. Bahar gelmişti. Bütün ihtişamıyla güneş yeniden doğmuş, her yer yemyeşil olmuş, ağaçlar çiçek açmıştı. Ilık ılık esen rüzgâr ile buram buram kokan papatyaların kokusu her yeri sarmıştı. Toprak kokusuyla taze çimen kokusu birbirine karışıyordu. Sokaklar çocuk sesleriyle yankılanıyordu ama bundan mutlu olmayan biri vardı.

Evet, mahalle sakini aksi, huysuz hep asık suratlı olan ihtiyar adam. Kimse bilmezdi huysuzluğunun sebebini. Çok uzun zamandır tek derdi, evdeki sessizliği bozan tahtaları katır kutur kemiren belki de artık kendini evin sahibi zanneden tahta kurduydü.

Çukurlaşmış gözleri, birbirine karışmış ak sakalı, kambur beli ile yanı başında duran bastona dayanarak titreye titreye zar zor ayağa kalkan ihtiyar adam, artık çok kızgındı. Ne yapsa kurtulamadığı bu tahta kurduyla barışmaya karar verdi. Neler denememişti ki... Tahta kurdu savar, tahta kurdu ilacı, tahta kurdu tuzağı... Ama tahta kurdu çok zekiydi, bütün bunlardan kurtulmuştu. İhtiyar adamın o gece yine tahta kurdunun sesiyle uykusu dağıldı. Kararlıydı; bu gece bu sesle uyumayacak, uykusuz kalmayacaktı. Tahta kurduna seslendi: "Merhaba tahta kurdu! artık seninle savaşmak istemiyorum, dost olmak istiyorum. Sen benim tahtalarımı yemekten vazgeçersen ben de sana marangozdan tahtalar alırım, sen de onları yersin." Tahta kurdu ihtiyar adamın bu fikrini sevmiştir. Yepyeni taze mis gibi kokan tahtalar adeta ağzının suyunu akıttı. İhtiyar adamın bu muhteşem teklifini neşe içinde seve seve kabul etti. Tahta kurdu artık ihtiyar adam ile dost olmuştu. İhtiyar adamın yaptığı tahta evde onun her gün marangozdan getirdiği yeni ve taze tahtaları yiyordu. Böylece ihtiyar adam evini kurtarmış ve uykusuz geceler geride kalmıştı. Tahta kurdu ve ihtiyar adam çok iyi bir arkadaş olmuştu. Beraber çay içip yemek yediler. Tavla oynayıp çekirdek çitlediler. Ormanda beraber mantar bile aradılar.

Tahta Kurdu ve
Yaşlı Adamın Evi
Az ileride. Üç
kadar sayın,
varırsınız.

Keçi mançı

Yazar: Zeynep Nisa Akçay (12 Yaşında)
Editör: Bihruze Yayla (10 Yaşında)

Bu hikâye bu
fotoğraftan yola
çıkılarak yazılmıştır.
Fotoğraf: Suruç Gazetesi

Keçi Mançı ve ailesi yine merakına engel olamayıp Kayıp Gezegen Kançimo ve Dünya'yı birbirine bağlayan makineye binmişlerdi. Oraya gitmek ve insanları görmek için sabırsızlanıyorlardı. Kançimo Gezegeni'ni bir tek Ay Dede biliyordu.

Ay Dede yaşlı mı yaşlı bir insandı. Her zaman yıldız tozu kokardı. Bu koku aynı pamuk şekere benziyordu. Dünya yılına göre hesaplırsak Ay Dede yaklaşık olarak 1.500 yaşındaydı.

Ay Dede'yi en çok sinirlendiren şey keçilerinin kaçıp Dünya'ya gitmesiydi. Bu sırada keçiler makineye binmiş, Dünya'ya çoktan iniş yapmaya başlamıştı. Makine Dünya'ya iniş yapınca, Mançı kendini boş bir arazide buldu. Ama annesi, babası ve diğer keçileri göremiyordu. İlk başta korkmasa da saatler geçtikçe gelen köpek havlamalarından ve batmakta olan Güneş yüzünden korkmaya başlamıştı. Ay Dede ise onların yokluğunu fark edince kızgınlıkla Dünya'ya iniş yaptı.

Dikkat çekmemek için üzerindeki garip uzay kıyafetlerini çıkarıp yerine şu insanların giydiği acayip şeyleri giyinmesi gerekiyordu. Ay Dede ilk defa alışveriş merkezine girecekti. Yürüyen merdivenler onun için en zor engeldi. Yaklaşık yarım saat uğraştıktan sonra, insanların tuhaf bakışlarına rağmen mağazaya ulaşmayı başardı. Mağazadan kendine mavi bir kazak, kahverengi bir pantolon ve siyah bir şapka aldı. Şimdi sıra keçileri bulmaktı.

Mançı'yi bulmak için şapkasının altına yerleştirdiği cihazı kullanabilirdi. O sırada Mançı'nin annesi, babası ve sürünün geri kalanı hep birlikte bomboş arazide ilerlerken Mançı de kendine bir keçi arkadaş bulmuştu. Bütün keçiler ümidini kaybetmişken Ay Dede sırtındaki poşette Mançı ve küçük arkadaşı ile birlikte gözüktü. Mançı'nin akli hâlâ Dünya'da kalsa da Ay Dede onu azarlara azarlara Kançimo'ya giden makineye bindirdi. Gerçekleri söylemek gerekirse Ay Dede de dünyayı çok merak ediyordu ama onun görevi keçileri korumaktı. Bu düşünceyi unutmaya çalışarak o da keçilerle beraber Kançimo Gezegeni'ne dönmek için makineye bindi. Kim bilir, belki bir gün tekrar gelirdi Dünya'ya...

CAMDAKİ DEV

Yorgun bir günün akşamında aniden elektrikler kesilince kendimi yatağa atmaya karar verdim. Odamın içi zifiri karanlıktı. Tam uykuya dalacakken dışarıda birbirine karışan gürültülü sesler işittim. Pencereye doğru başımı çevirdiğimde camda kocaman ve kollarını açmış bir dev belirdi. Bir sağa, bir sola sallanıyordu. Devin kulakları yırtarcasına çıkan sesi bir anda göğü inletti. Kollarını yukarı doğru açmıştı, bir yandan koca elleri ile gökyüzüne doğru kıvılcımlar saçmaya, bir yandan da kulakları sağır eden sesi odamın içerisinde yankılanmaya başladı. Yetmezmiş gibi odamın penceresinin camlarına tak tak tak vuruyordu. Sanki pencerenin camları kırılmış, devin ağzından çıkan sular çağıldayarak odama doluyor ve korkum dağlar büyüklüğünce artıyordu. Ara sıra sesi kesilir gibi olan dev odama girmeye çalışıyor gibiydi. Korku içerisinde gözlerimi sımsıkı kapatarak yorganımı başıma doğru çektim. Kalbim yerinden çıkarcasına hızlı hızlı atıyordu. Bir süre sonra sesler kesilir gibi oldu. Yorganımı yüzümden indirip kapıya doğru baktığımda kapıda upuzun kollarını açmış bana bakan devin gölgesini gördüm. Gölge konuşmaya başladı: "Korkma oğlum dışarıda fırtına var şiddetli bir yağmur yağıyor. Sen uyumaya çalış." Babamın bu şefkatli ve yumuşacık sesini duyunca tüm korku bulutları aniden dağıldı ve kendimi pamuk gibi rahat ve huzurlu derin bir uykunun kollarına bıraktım.

Yazar: Ahmet Selim Akşit (8 yaşında)
Editör: Meryem Nizamoğlu (12 yaşında)
Çizer: Ensar Erol (8 yaşında)

GÖRÜNMEYEN KAZA

*Yazar: Meryem Nizamoğlu (12 Yaşında)
Editör: Rüveyda Yıldırım (10 Yaşında)
Çizer: Esmâ Nizamoğlu (10 yaşında)*

Merhaba! Ben ilk seferine çıkacak olan mutlu ve çok heyecanlı bir gemiyim. Dünyaca ünlü bir transatlantik yolcu gemisi. Bu kadar ünlü olmamın sebebi ise şimdiye kadar yapılan en büyük gemi olmam. Belfast, İrlanda tershanelerinde üretildim. Yapımında 11.300 kişi çalışmış. Nihayet inşaatım 2 Nisan 1912 tarihinde tamamlanmıştı. Yani 8 gün önce. Bugünün tarihi 10 Nisan 1912 ve bugün ilk seferime çıkıyorum! O kadar heyecanlıyım ki. Güverteme pamuk gibi beyaz martılar konuyor. Üzerimdeki yolculara el sallayan insancıklar görüyorum kıyıda, sesleri o kadar fazla ve başka ki her birini duymaya çalışırken yoruluyorum. Birçoğunun saf ve kremalı Buchteln tatlısı kokularını alabiliyorum. Altımda yumuşacık elleri ile beni okşayan denizin keskin ve tuzlu kokusu ile binlerce insanın ter kokusu başımı döndürüyor. Mutlulukla eller sallanıyor ve nihayet dümenimin yanında bulunan borazanın kuvvetli sesi ile hareket etmeye başlıyorum.

Yolculuğum başladı ve uzun sürecek, bu yüzden sıkılmamak için birkaç yolcuya göz atabiliriz. Gövdemdeki yolcuları sınıflara ayırmışlar, bunun nedeni farklı olmalarıymış, oysa ben aralarında hiçbir fark göremiyorum. Pek anlayamadığım bu durumu bir kenara bırakmak zorunda kalıyor ve sizlere bu güzel insanları tanıtmaya geçiyorum. İlk olarak tabii ki kaptanımızı tanıtacağım: A. John Smith.

O bir İngiliz deniz subayı ve görevinde çok başarılı. Ona çok saygı duyuyor ve ellerinde kendimi güvende hissediyorum. İkinci sırada ise tasarımcım var: İsmi Thomas Andrews, 40 yaşında ve çok beyefendi biri, hep limon kolonyası kokar. Beni bu kadar güzel tasarladığı için ona minnettarım. Şimdi ise 3. sınıftan bir kadına bakalım. İki çocuğu var bir kız bir erkek. Kızının ismi Mirana. Hafif kızıl saçları ve uyumlu kızıl çilleri, çilek ve portakal karışımı bir kokusu var. Bir diğeri ise Kora. Babasıyla gelmiş. Mavi gözleri ve kıvrıkcık siyah saçlarıyla 8 yaşında bir kız için fazla güzel. Kendisi 2. sınıftan bir yolcu. Şimdi ise 1. sınıflar özel bir ziyafet çekilecek. Gelin onlara katılalım.

Bu alan mimari açıdan çok güzel. Yemeklerin kalitesi koca burnuma gelen nefis kokulardan kendini belli ediyor. Neden bütün gemideki yolcular aynı kalitedeki yemekleri yemiyor anlamıyorum. Bu ortam hoş fakat biraz sıkıcı.

Konuştukları konular politika, ticaret ve sigorta. Para dedikleri şey ise çok önemli ve güzel bir şey olmalı çünkü birçoğunun o aşırı ciddi yüzü ancak onu andıklarında parlıyor ve yumuşuyor. Ama bazıları da var ki resimlere ve tablolara bakarken çok hoş kıyafetleri anlatırken ya da dinledikleri müziklerden bahsederken yanakları pembeleşiyor ve mutlu oluyorlar fakat nedense gülümsemeleri çok uzun sürmüyor. Şahsen ben alt sınıflardaki yolcuların İskoç dansını, sesli müziğini ve yeni doğmuş bebek saflığındaki heyecanını daha samimi ve eğlenceli buluyorum. Çünkü onlar genelde daha mutlular, daha çok gülüyorlar ve bunun için yalnızca tatlı bir içecek içmek, yıldızları ve okyanusu izlemek yeterli olabiliyor.

Bunlarla birlikte en altta beni ısıtmak için hiç durmadan çalışan dostlarıma müteşekkirim. Onlar hiçbir eğlenceye katılmadan sadece beni ısıtma amacıyla ateşi canlı tutmaya çalışıyorlar ve ben bu duruma çok üzülüyorum. Onlara harika içecekler ısmarlamak, tatlılar sunmak ve onlarla beraber manzaranın keyfini çıkarmak istiyorum.

En çok civil civil oynayan, her biri farklı şekerler gibi kokan çocukları seviyorum. Şu anda yine güvertemin üstünde koşturuyorlar. Birazdan hava kararacak ve çocuklarla birlikte manzara izleyen ve sohbet eden insanlar dinlenmek için odalarına gidecek. Ama bu akşam sanki kimse odasına gitmek ve beni yalnız bırakmak istemiyor gibi. Ah evet yine 3. smuftan şu dans etmeyi çok seven İskoç grup kalabalığı coşturmaya başladı. O kadar güzel neşeleri var ki kaptanımız bile onları kaptan köşkünden izliyor ve çayını yudumlayıp gülümsüyor. Dans etmeye doyamıyorlar ve yine sanki bu akşam hiç bitmesin istiyorlar. Aman Allah'ım, bir dakika o da ne? Gözeü kulesindeki görevliler görevlerini bırakmış dansçıları izliyorlar. Şuradaki dev buz dağına gören tek ben miyim? Bence yönümü değiştirseler çok iyi olacak. Kime diyorum ben? Büyük çaplı bir kütleye savunmasız şekilde ilerliyorum ve kimse bunun farkında değil. Büyüklüğünü hissediyorum ve durun diye bağırarak istiyorum. Sanırım, gözeüler durumu fark ettiler, evet! Nihayet acil durum alarmları çalıştı, aniden tüm hazırlıklar değişti ve artık onların da kalbi benimle birlikte çok hızlı atmaya başladı. Görevliler yolcular anlamasın ve korkmasın diye gizlice tüm ayarlarını değiştiriliyor. Nefesim bir anlığın durmuştu, bir an gözlerim karardı. Evet, yavaşlıyordum.

Ahh! Canım çok acıdı. Koca buz parçaları gövdeme savruldu. Gövdem ağırlaşmaya ve burnum çok keskin soğuk sulara bulanmaya başladı. Bu, bu nasıl olabilir, buna inanamıyorum, demek buraya kadarmış. İlk seferinde batan ilk gemi olarak tarihe geçeceğim. Bunları düşünürken yavaşça batıyorum. Oysa ben defalareca Dünya'yı gezmeyi ve dans edip gülümseyen dahanlara çocuğu göğsümde konuk etmeyi hayal ediyordum.

Şu an ise insanların güvenliği için endişeleniyorum. İşte oluyor, yolcular fark ediyorlar. Her biri önce inanamıyor ve sonra oradan oraya koşuşturmaya, çığlıklar atmaya ve dua etmeye başlıyorlar. Bunları izlerken yıkılıyorum, keşke her şeyi değiştirebilsem. Mürettebat kendi güvenliğini hiçe sayıp ısrarla kadın ve çocuklara öncelik veriyor ve her birini filikalara yerleştirmeye çalışıyor. Umarım onlar kurtulabilirler. Bu kadar korku dolu anlara şahit olmak ne kadar acı bir bilseniz. Saatler önce gülücükler atan o çocuklar artık ağlıyorlar. Umutsuzca kendilerini okyanusa doğru atan insanları izlemeye dayanamıyorum. Benimle birlikte biten hayallerini kucaklayıp yavaşça ve acı içinde hayata veda ediyorum.

Her şey o kadar çabuk başladı ve bitti ki! Artık Atlantik Okyanusu'nun dibindeyim ve o harika gökyüzü ile kusursuz yıldızları göremiyorum. Her yer karanlık ve bulanık. İlk ve son yolculuğum sona erdi. Bundan günler önce onlarca insanın hayalini kurduğu o gemi yani ben, Titanic! Gazetelerin ilk sayfalarına bir yıldırım gibi düşeceğim. Nasıl battı? Niçin battı? Ölenlerin hazin sonları ve sayıları herkesin diline dolanacak ve tarihte asılı kalacak bir cümle okunacak: "Ömür Titanic gibidir, ne zaman biteceği belli olmaz!"

Bir Huzurevi Penceresi

Yazar: Bilge Sahra Özmen (12 yaşında)

Editör: Hatice Ebrar Yavuz (13 yaşında)

Çizer: Sude Berra Albay (14 yaşında)

"Nerenin camı olmak istersin?" diye sorsalardı bana, cıvı cıvı bir ilkokulun herhangi bir camı olmak istediğimi söylerdim. Fakat, bir huzurevinin camıyım. Bir huzurevinin camı olmaksızın hiçbir şey olmamayı tercih ederim. Çünkü huzurevleri hüznün demektir. Ömrünün son yıllarını yaşayan yaşlıların evlatlarını bekleyişidir huzurevleri.

Huzurevinin önünde yine bir hasta bakım aracı durdu ve içinden oldukça yaşlı, yılların tecrübesiyle yıpranmış bir kadın indi. Daha önce onun kadar yaşlı birini görmedim. Başındaki beyaz örtüsü, gözündeki gözlüğü ve elindeki bastonuyla çok tontiş birine benziyordu. Dokunsan yıkılacaktı sanki. Ama gözleri çok farklı şeyler söylüyordu. Kırış kırış ve lekeli ellerinin gül kokusu bana kadar geliyordu. Yüzünde son bir umutla etrafa baktı ve huzurevine doğru yürümeye başladı.

Birini bekliyordu. Anlamıştım. Buraya gelen tüm yaşlılardan farklı görünüyordu. Huzurevinin kapısında onu karşıladılar ve ellerinden tutarak içeri aldılar. Yaşlı bayanın arkasından gelen ve elinde bir valiz olan genç delikanlı, valizi görevlilere verdi ve arabaya binip ufukta kayboldu. Yaşlı kadını odasına götürdüler ve eşyalarını yerleştirmesine yardım ettiler. Daha sonra yaşlı kadın huzurevinin oturma odasına geçti. Yanına gelen diğer yaşlılarla sohbet etmeye başladı. Konuşurlarken duyduklarına göre yeni gelen kadının adı Cemileymiş ve evlenip yurt dışına taşınan oğlunu tam iki buçuk yıldır görmemiş. Oğlu bayramlarda dahi kendini ne ziyaret etmiş ne de aramış. Oğlu telefon numarasını değiştirmiş ve ona ulaşamıyormuş.

Artık yavaş yavaş umudunu kaybeden ihtiyar Cemile Hanım'a karşı içimde bir yakınlık hissettim. Kurban bayramına iki gün vardı ve huzurevinde temizlik başlamıştı. Perdeler yıkılıyor, camlar siliniyor, yerler süpürülüyordu. Her yer deterjan kokuyordu. Ve sonunda bayram geldi. Huzurevinin önü arabalarla dolmuştu. Herkes birbirine sarılıyor, sohbet ediyordu. Cemile Hanım, yanımda duran koltuğa oturdu ve benim çerçevemden dışarıyı izlemeye başladı. Oğlunu bekliyordu. Akşama kadar kimse gelmedi ve Cemile Hanım, yüzünde bir umutsuzlukla tam koltuktan kalkıyordu ki huzurevinin önünde bir araba durdu. Kendi çocuğu olmadığını düşünen Cemile umursamadan kalktı ve odasına doğru yürümeye başladı. Arabadan inen bir çift ve çocukları huzurevine doğru koşmaya başladı. Girişteki görevliye Cemile adında birini görmek istediklerini söylediler. Bunu duyan Cemile Hanım hemen, "Oğlummm!" diyerek adamın boynuna sarıldı. "Biliyordum, geleceğini biliyordum!" dedi ve torunlarını kucakladı. Cemile Hanım sonunda evladına kavuşmuştu.

Mutluydum, hem de çok. Cemile sonunda evladına kavuşmuştu. Ashında huzurevi camı olmak, başlarda düşündüğüm kadar da kötü değildi. Hele de hüznü gözler mutlu gözlere dönüşünce.

URUK'TA BİR GÜN

Yazar: Esmâ Polat (13 yaşında)
Editör: Rûveyda Yıldırım (10 yaşında)

O gün karnımı doyurmak için ortalıkta geziniyordum. Belki bir kuş ya da fare lezzetli bir öğle yemeği olabilirdi. Fakat öğlen olduğu için çevrede hiç yiyebileceğim hayvan kalmamıştı. Ben de insanların olduğu Uruk denilen bir bölgeye girdim ve bir anda gözlerim parladı. Çünkü karşıma bol çeşitli tarlalar çıktı. İnsanlar tarlalardaki yiyecekleri akşama kadar toplayabilmek için harıl harıl çalışıyorlardı. Derken karşıma bir sürü yiyecek çuvalıyla dolu ve bu çuvaları da Ziggurat dedikleri yedi katlı bir binanın içerisine taşıyorlardı. Sümerliler çok verimli topraklara sahiptirler. Bu yüzden de tarımla uğraşıyorlardı.

Etrafı seyrederken insanların taşıdığı çuvaların içerisinde ekmekler görmüştüm ve bir çuvalı taşıyan genç bir kızın arkasına takılmışım. Beni fark ettiğinde yanıma gelerek küçük kafamı okşadı. Bu gerçekten çok hoştu. Keyfim yerine gelince mırlamaya başladım. Beni Zigguratlardan birinin içerisine soktu ve bir parça ekmeği de önüme koydu. Patilerimin üzerine çöktüm ve ekmeği minik minik ısırmaya başladım.

Ekmeğin tadı çok güzeldi, tadı damağımda kalmıştı. Ancak gitmeye niyetim yoktu. Burada durup biraz neler olduğunu izleyecektim. Olduğum yere yatıp uyuklamaya başladım. Bir ara kapı açıldı ve yine aynı kız içeriye girdi. Elindeki kil tabletleri üzerindeki yazılarla beraber çuvaların önüne koyup çıktı.

Bu Sümerlilerin kullandığı çivi yazısıydı. Birbirlerinin tahılları karışmasın diye üzerine oluşturdukları alfabe ile işaret bırakıyorlardı. Genç kız kil tabletleri yerleştirdikten sonra dışarıya çıktı. Bende kız ile çıktım ve dinlenmek için bir kenara uzanıp etrafı seyretmeye başladım. Keyfimden kuyruğumu da sakince sallıyordum. Ben keyfime devam ederken yanıma bir adam geldi. Elinde bulunan kil tabletin üzerine çivi yazısı ile bir şeyler yazmaya başladı. İzlemesi çok hoştu. Biraz bana baktı ve meraklı bakışlarına karşılık, "Günlük yazıyorum," dedi. Biraz tebessüm etti ve yazmaya devam etti. Bir ara beni bebekmişim gibi kucağına aldı. Ben de onu izlerken uykuya dalıverdim.

Çizer: Zeynep Tuana Özbek (13 yaşında)

AREFE

Ne mutlu yarın bayram
Ne mutlu arefe
Ne mutlu büyükler, ne mutlu çocuklar
Bir gün önce
Gözlerine uyku girmeyen çocuklar
Sabah erkenden uyanırlar

Bayramlıklarını giyen çocuklar
Hemen kesesini alıp sokağa çıkar
Koşarak şeker sırasına sıkışır
Dualar edilip aminler yükselirken
Çörek var mı?
Sesleri, çocuk seslerine karışır.

Şair: Ahmet Selim Akşit (8 yaşında)

Bir Kanat Arkadaşlık

Yazar: Hatice Ebrar Yavuz (13 yaşında)
Editör: Buğlem Kaya (11 yaşında)

Mısır'da çok uzun süredir yaşam sürüyordum. Normalde iklim şartlarına uygun olarak yaratıldığım için pek sıkıntı çekmezdim ancak o gün çok şiddetli bir fırtınaya hazırlıksız yakalanmışım. Fırtına beni oradan oraya savurup gücümü tüketti. Sonrasında piramit yapımında kullandıkları devasa tuğlalardan birine çarptım.

Bir süre bilincimi yitirmiş olmalıydım ki başka bir yerdeydim. Kafamı kaldırdığım sırada onunla göz göze geldim. Bana gülümsedi ve kafamı okşadı. Bulduğumuz tek gözlü küçük çamurdan kulübenin yeni evim olduğunu söyledi. Etraf genellikle fesleğen kokuyordu. Tekrardan gelen hafif bir fesleğen kokusunun ardından tekrar uykuya daldım.

Çizim: Ahmed Safa Altay (14 yaşında)

Bana yemek verip güzel bir yatak hazırlayan çocuk hayatımdaki ilk ve tek arkadaşım oldu. Her şeyi benimle yapmaya, sanki bir insandan hiç farkım yokmuş gibi davranmaya başladı. Elbette ki bu durum beni çok mutlu ediyordu.

Çocuk piramitle birlikte yavaş yavaş büyümeye başladı. O da piramidin yapımında çalışmaya, her akşam sırtındaki yaralarını unutmaya çalışıyor ve yatağa başını koyar koymaz uyuyordu. Hatta bazı geceler eve hiç uğramamaya başladı. Artık daha az vakit geçiriyorduk. Eskisi gibi olmuyordu. Bende artık tek başıma durmak zorunda kalıyordum.

Bir gün beni onları izlediğim ağaçtan heyecanlı bir şekilde alarak piramidin biteceğini söyledi. Ben de onun kadar heyecanlanmışım. İkimiz de biliyorduk ki bu piramitler insanlığın en gösterişli yapısıydı. Ama ben yaşlanmışım ve bir an için arkadaşımın her gün heyecanla izlediğimiz piramidin sonunu göremeyeceğimi düşündüm. Ancak ömrüm yetmişti, bulutun ve rüzgârın birbiriyle karışık titreten rüzgârı ve ayazın altında güneşin ilk ışıklarını verdiği bir tan vaktinde arkadaşım beni eline aldı. Piramidin yanına gittik ve bitişini izledik. Çok güzeldi. Ancak daha fazla dayanamadım, son gördüğüm arkadaşımın sel gibi akan göz yaşlarıydı.

Kitap Tahlili

Kitap Tahlili Yazarı: Nurefşan Yılmaz (11 yaşında)
Metin Editörü: Fatma Zehra Nas (10 yaşında)

Son Ayı Hannah Gold'un roman türünde yazılan ilk kitabıdır. Yazarın ilk kitabı olmasına rağmen birçok alanda ödül almıştır. Kitap, babasıyla birlikte hayatına devam eden bir kızın bir kutup ayısıyla yaşadıklarını anlatıyor. April annesini trafik kazasında kaybediyor ve o günden sonra babasıyla yalnız yaşamaya başlıyor. April'in babası ise eşini kaybettikten sonra içine kapanıyor ve çok yoğun çalışıyor, April ile hiç ilgilenmeyecek kadar, hatta bir kızı olduğunu unutacak kadar. Belki de April'i da kaybetmek istemediği için böyle yapmıştır. En azından ben böyle düşünmek istiyorum. Ama yine de babasının annesinin yokluğunu hissettirmemesini isterdim. Kitapta içimi en çok acıtan sözlerden birisi de tam olarak burasıyla alakalıydı: "Annem giderken babamın yarısını da götürdü. O yarısı eğlenceli tarafıydı." Neyse ki April kendine meşguliyet bulan babasını bile anlayışla karşılayabilecek kadar güçlü bir kızdı. Ya da babasının karşısında güçlü olmak zorunda kaldı.

Romanın ilerleyen sayfalarında babasına 6 aylığına Norveç'e gitme teklifi geliyor. April orada kendisini nelerin beklediğini bilmiyordu ama babasıyla da çok vakit geçireceğini düşünüp heyecanlanıyordu. Galiba şu anki evlerinde, anılar babasının acısını tazeliyor ve mutsuzlaştırıyordu. April, farklı bir ortama gidince babasının eğlenceli tarafını tekrar kazanacağını hissediyordu ama maalesef bu sefer de olmamıştı. Neyse ki April "bilinmeyenden korkmayacak" kadar cesur bir kızdı.

Annesi gibi hayvanlarla arası iyi olan April'in burada vahşi bir hayvanla arası iyi olacaktı. Kitapta annesinden pek bahsedilmemesi hatta adının dahi geçmemesi beni biraz şaşırttı. Yazarın bir kadın olduğu için anneden daha çok bahsetmesini beklerdim. April'in bir vahşi hayvanla vakit geçirmesi ve babasının bundan habersiz olması beni üzdü, babasına birçok yerde kızdım. Hatta babanın bu hâli April'in bile annesini unutmasına sebep olmuş gibi. Eğer ölen baba olsaydı, tahminimce annesi, babasının eksikliğini bu kadar hissettirmezdi ve tehlikeli bir şeyi hemen fark ederdi.

Kitabı okurken kendimi sık sık orada hissettim. Anlatımlar o kadar iyiydi ki kitabın kurgu olduğunu unutuyordum. Resimler çok gerçekçiydi ama renkli olsaydı da iyi olurdu. Her yerde resim olmaması akılda canlandırmak için iyiydi. Kitabın sayfa sayısı idealdi. Kitap ne kadar gençlere hitap etse de bence herkes okuyabilir. Son olarak kızın vahşi bir hayvanla iletişim kurması bana okyanusun, insanın asla tam anlamıyla akıl erdiremeyeceği, gizemli bir dünya olduğunu anlattı. Ayrıca küresel ısınmaya, çevre kirliliğine bakış açımı değiştirdi. Yere attığım her şeyden sorumlu olduğumu ve çevremdekileri de ısrarla uyaracağımı düşünüyorum. Çünkü hiçbir ayı son ayı olarak kalmamalı. İyi okumalar.

GEZGİN TAVŞAN RUBY

Yazar: Reyhan Nihan Narin (12 yaşında)
Editör: Rûveyda Yıldırım (10 yaşında)
Editör: Bihruze Yayla (10 yaşında)
Çizer: Bennu Önal (9 yaşında)

Yağmur yeni yağdığı için ıslak çimen kokusu etrafı sarmıştı. Ruby karanlık ormanın içinde hızlıca ilerliyordu. Arkasında bir yaratık olduğunu düşünüyordu. Yaratığın peşini bıraktığını tahmin etti. Kesilmiş bir ağaç kavuğunun üstüne oturdu. Çok yorulmuştu. Daha fazla gidemeyeceğini anlayarak çantasının ön gözünü açıp içinden termosunu ve küçük bir havucu çıkardı. Termosunun ağzını açtığı anda etrafa ıhlamur kokusu yayıldı. O an içtiği bir yudum ıhlamur içindeki yorgunluğu az da olsa almıştı. ıhlamurunun yanında havuçtan bir ısırık aldı. Ve uykusunun geldiğini hissetti. Havucunu ve termosunu çantanın içine yerleştirdi. Ardından derin bir uykuya daldı. Gecenin nasıl geçeceğini düşünürken bir anda sabah olmuştu.

Ruby, "Yorulduğumdan dolayı böyle oldu yoksa başka ne olabilir canım," diye aklından geçirdi. Kuşların civiltisi ormanı neşelendirmişti. Sanki aralarında hep beraber tüm ormana günaydın konseri veriyorlardı. Ruby tekrardan yola koyulmak için ayağa kalktı. Yürümesini kolaylaştırabilmek için yerden küçük bir dal parçası aldı ve yola koyuldu. Karşısında sarmaşıklarla kaplı bir duvar belirdi. Tam sarmaşıkları kaldırırken birden, "Ruby, Ruby!" diye birinin ona seslendiğini fark etti. Etrafına bakındı. Fakat kimse yoktu. Birden bir ses da geldi. Gelen ses, "Ruby, uyan artık seni uykucu tavşan," diyordu. Ruby o an her şeyin bir rüyadan ibaret olduğunu anladı ve yatağından doğruldu. Annesine heyecanla gördüğü rüyayı anlatmak için mutfağın yolunu tuttu.

Bu fikri nasıl yumurtladınız?

Röportajı yapan kişi: Fatma Zehra Nas (10 yaşında)

Röportaj yapılan kişi: Tuğba Coşkuner (30 yaşında ama bu aramızda kalsın. Derginin en yaşlı üyesi olduğunun kendisine hatırlatılmasından hoşlanmayabilir.)

1. Bugün sizlerle Türkiye Yazarlar Birliği'nden Yılın Çocuk Edebiyatı Ödülü'nü almış Duvarın Ardı kitabını konuşacağız. Başlayalım öyleyse... Kitapta nükleer savaş sonrası insanlar yaşlı bakım merkezine sığıyor. Neden başka yer değil de yaşlı bakım merkezini tercih ettiniz?

O yaşlı bakım merkezi aslında Gizemli Yazar Per'deki yaşlı bakım merkezi. İki kitap arasında bir geçiş olmasını istediğim için o mekânı seçtim ama elbette tek sebebi bu değil. Duvarın Ardı'nın devamı olan Palanka okunduğunda, savaş çıktığı sırada insanların nasıl bir psikolojide, gerginlikte, hâl ve tavırda olduğu anlaşılacak. O yüzden şehirden olabildiğince uzakta, güvenli, kendi kendine yeten bir yer gerekiyordu sığınmak için. O yaşlı bakım merkezi de tam olarak böyle. Şehrinden uzak, yerini çok az insan biliyor, etrafında duvarlar olduğu için güvenli, kendi kuyusu ve güneş panelleri var.

2. Bu kitap 9 yaş ve üzeri için uygun sanırım. Bu yaş grubu için az tercih edilen bir tarzda yazdınız. Yazmadan önce kimse okumaz diye çekindiniz mi?

Bu tür bir kitap, diğer çocuk kitaplarına göre daha az yazılıyor. O yüzden biraz çekindim, evet. Ama çıkar çıkmaz çok güzel övgüler aldı, mutlu oldum. Kısa sürede çok fazla çocuğa ulaştı.

3. Hugo sizce nasıl biri? Gerçekte öyle biriyle arkadaşlık yapmak ister miydiniz?

Hugo gibi kişileri tanımak zordur. Kitapta da zor zaten. İnsanlar Hugo'yu yıllar yıllar sonra anlamaya başlıyorlar, hatta bazıları hâlâ anlamıyor bile. Zeki biri, becerikli, lider ruhlu. Bu özellikleri, bazı özelliklerini gizlemesini sağlıyor. Çevrenizde Hugo gibi biri olabilir, onun Hugo gibi biri olduğunu genelde çok sonradan fark edersiniz. Bu kitap daha önceden fark etmenize yardımcı olacak bence.

4. Biz çocuklar çok hayal kurarız. Ama sizin kitabınızı soluksuz okuyunca hayal gücünüze hayran kaldım. Merak ediyorum, bu hayal gücünüzü neye borçlusunuz?

Çok okuyorum, çok izliyorum, çok gözlem yapıyorum, çok araştırma yapıyorum, çok yazıyorum. Yazmak yazmakla öğrenilir, başka yolu yok. Yazmaya başlayınca zihniniz de kendini eğitiyor, sürekli fikir yumurtluyor. Duyarlı biri olmanın ve herkesle empati kurmaya (hatta bazen cansız şeylerle bile) çalışmanın da faydası var. Zamanımı değerli kılacak işler yapıyor, zamanımı değersiz kılacak insanlardan uzak duruyorum.

9+

5. Nanis, Pika ve Fito'yu oldukça cesaretli buldum. Onları yola çıkaran bu cesareti nerden kazandılar?

Yola çıkarken cesur değiller aslında. Hiçbirimiz değilizdir. Cesaret genelde yolda ilerledikçe kazanılır. Nanis, Pika, Fito da başta çok korkuyor, hatta tırlarsan yaşlı bakım merkezinden ayrılmak istemiyorlar. Ama olan biten onlara bunu mecbur ediyor. Bir görevleri var, başarmak zorundalar.

6. Kitaptaki karakter ve yer isimleri biraz tuhaf. Bunun sebebi ne? Okuyunca biraz garipsemiştim.

Her karakter ve yer ismi bir şeyi temsil ediyor, yani birer sembol. Karakter isimlerinin sebebini, temsil ettiğini şeyi bulabilenler var. Ben açık açık cevabını vermeyeyim, işin eğlencesi kaçır.

7. Neden Duvarın Ardı en heyecanlı yerde bitti? Bitirince çok sinirlenmişim. "Hayır, burada bitemez!" demiştim.

İkinci kitabı okuyun diye. Neyse ki Palanka var. Birinci kitabın devamı orada. Hatta birinci kitapta aklınızda bazı sorular oluşuyor, o soruların cevabı da Palanka'da. İki kitap bir puzzle gibi. Ancak beraber okunduğunda her şey yerine oturuyor.

8. Kitapta ilgi çekici bitki isimleri var. Çiçeklere bu ilginiz nereden geliyor?

Küçükken bahçıvan olmak isterdim. Hatta büyüyünce bahçıvanlık kursuna da gittim. Çiçekleri, doğayı, hayvanları seviyorum. Neyi severseniz eserlerinize onlar yansıyor.

9. Duvarın Ardı'ndan sonra Palanka da çıktı. Bu seri devam edecek mi? Toplam kaç kitap olacak?

Dünyanın Son İnsanları serisi iki kitaptan oluşuyor: Duvarın Ardı ve Palanka. Üçüncü kitap olmayacak.

10. Şu an başka kitap yazmıyor musunuz yani?

Yazıyorum. Ama bu serinin devamı değil. Yeni bir seriye başladım. Umarım o kitapları da çok seversiniz.

11. Okullar, okuma kulüpleri bu seriyi okuyup sizle tartışmak, konuşmak, söyleşi yapmak istiyorlar. Onlar size nasıl ulaşabilir?

Zırrrr!

Birçok yolu var ama sanırım en kolayı 05453771497 numarası ile iletişime geçmeleri.

14. Sizinle aynı şehirde yaşamayanlar, söyleşi ve imzalarınıza katılamayanlar yaptığınız işlere, bize yaptığınız önerilere ve verdiğiniz tavsiyelere ulaşabilirler?

Sosyal medya hesabımda (Instagram: @tugbacoskunerr) kitap, oyun ve film önerileri yapıyor, gördüğüm ve duyduğum güzel şeyleri paylaşıyor, sizlerle düzenlemek istediğim projelerin duyurusunu yayınlıyorum. Instagram hesabımı takip edebilirler.

15. Vakit ayırıp sorularımı cevapladığınız için teşekkür ederim. Ne bileyim, şu an kedilerimin tüylerini taramalıyım diyebilirdiniz. Veya bu söyleşiye hiç vaktim yok çünkü bir metin yazmalıyım da diyebilirdiniz.

Aslında gerçekten kedilerimin tüylerini taramam lazım. Biliyorsun şu an evimde 10 kedi var. Üçü bizim kendi kedilerimiz: Bihter, Hıçkırık ve Pandemi. Geri kalan yedi tanesi, bahçe kedimiz ve onun yavruları. Yeni doğdular, yavruları ve anneyi sahiplendireceğiz.

Bilinmeze Giden Yol

Yazar: Şevval Yaren Çakır (13 yaşında)
Editör: Meryem Nizamoğlu (12 yaşında)
Çizer: Emir İsmail Yamak (10 yaşında)

Gözlerimi beyaz ışıklarla donatılmış bir laboratuvar da açtım. Burası her zaman soğuk ve parlak. Bu aralar bütün günümü kırmızı ışıklı düğmeye basma oyunuyla geçiriyorum. Bu düğmeye basınca içimi titreten bazı sesler çıkıyor. Mavi ışığı hiç sevmiyorum çünkü ses çıkarmıyor. Yeşil renk kırmızıdan sonra en sevdiğim çünkü hem ışık hem de ses çıkarıyor. Evet, sadece bu üç rengi biliyorum. Kendimi bildiğimden beridir diğerlerinden farkım kuyruksuz bir maymun olmam. İşte bütün özelliklerimle beni tanıdınız. Hayatım son derece basit.

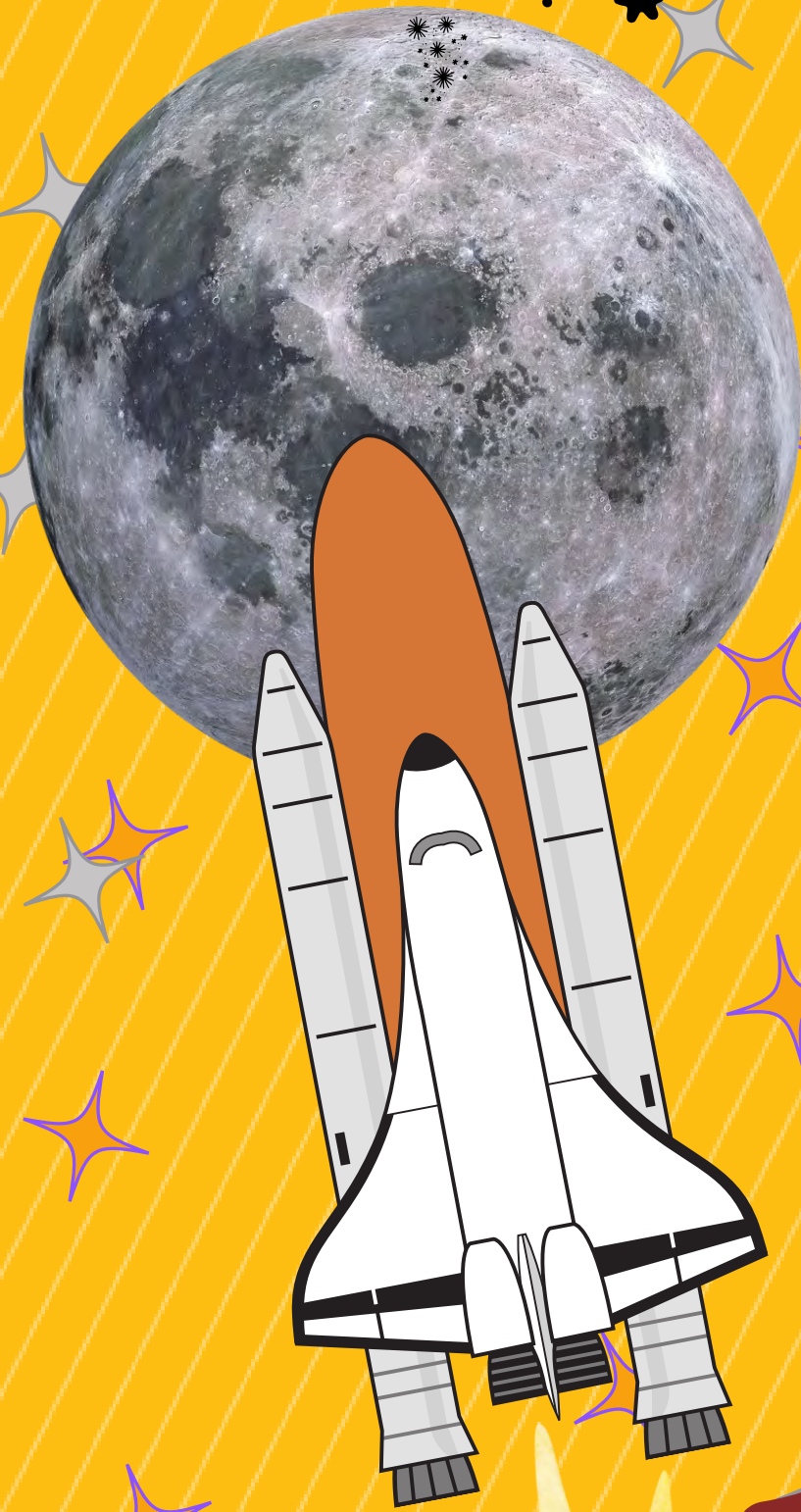
Son zamanlarda çok heyecanlıyım. Küçük küçük parlak ışıklarla donatılmış karanlık bir kutunun içinde saatler geçiriyorum ve yanımda da her zaman bir sepet muz oluyor. Bu muzlar dışında her şeyin kokusu birbirine benziyor. Kafamda tıpkı tuvalet eğitiminde kullandığımız o kaba benzeyen şeyle bekliyorum. Her şey iyi güzel de artık Beethoven'ın sesini dinlemek istemiyorum. Kurtulmak için her türlü sahte bayılma yolunu denedim. Bu sefer de muzları çok yediğimi düşünüp yan etki yaptığını zannettiler ve muzları azalttılar. Sırf bu durum yüzünden 600 gram vermişim. Opera dinlemek istemiyorum arkadaş, ne diye zorluyorsunuz! Kutunun içinde zaman geçsin diye uzay ile ilgili hayaller kuruyorum.

Merhaba ben Ham. Bildiğiniz yerim seni Ham Ham. İsmime alışmam hiç kolay olmadı. Başlarda bana 65 numara diye sesleniyorlardı. Beyaz tulumlu insanların deyişleriyle testlerde ve oyunlarda toplam puanım diğer arkadaşlarımdan yüksek olunca bana bu komik ismi ödül olarak verdiler. Nasıl bir ödülse artık... Uzun bir zaman, tulumlu bu insanlara meraklı gözlerle ve şaşkınlıkla baktım. Ailemi hiç hatırlamıyorum, yavruyken hayvan tüccarları getirmiş beni. Buradaki arkadaşlarımdan duyduğuma göre uçsuz bucaksız ormanlardan gelmişiz. Taklit etme yeteneğimiz ve normal bir insanla kapışacak kadar iyi olan zekâmız sayesinde özel bir ırkız. Kendimi övmek gibi olmasın ama lego gibi bazı testleri çok iyi ve hızlı çözerim.

Her şeyi muzdan olan bir muz gezegeni hayal ediyorum. Burada beyaz önlüklü adamların olmadığı bir imparatorluk kurmak istiyorum. Lütfen uzayı nereden bildiğimi sorgulamayın. Tabii ki beyaz renk sevdalısı adamlar sayesinde. O günden sonra seçmeleri kazanmak için çok fazla emek verdim. 40 kişi arasından seçilerek ilk 18'e girdim ve sonunda 1. oldum. Hazır olunca muz gezegenime gidip hayallerimi gerçekleştirebileceğim. Oksijensiz bir boşlukta roketlerle süzülme kulağıma çok hoş geliyor ve heyecandan kalbim pır pır ediyor. Umarım her şey hayal ettiğim gibi olur.

Evet, artık zamanı geldi! Heyecandan bütün gece uyuyamadım. Onlara göre uzaya, bana göre muz gezegenine gideceğim. Roketimin adı Freedom 7. Büyük beyaz ve neredeyse hareket etmemi engelleyen bir giysi giydim. Rokete bindiğimde çok heyecanlıydım ama uçuş esnasında sakin olmam gerekiyordu. Kalkış biraz problemlili olduğu için beklemem gerekiyordu.

Meraklı bakışlar altında ne kadar sakin olduğuma kanaat getirdiler. Roketin içi çok büyüktü ve ön tarafta bir sürü düğme vardı. Kendimi kırmızı düğmelere basmamak için zor tutuyordum. Saatler sonra tarihe adımlı yazdıracaktım: "UZAYA GİDEN İLK MAYMUN HAM"

Üç, iki, bir...

Aman Allahım! Uzay çok güzel. Düşündüğümde de harika. İnanılmaz sessiz, kokusuz ve büyük. Küçük büyük yuvarlak kayalar uçuyor etrafta. Henüz muz gezegenimi bulamazsam da gözlerim kamaştı. Bu uçsuz bucaksız evren beni çok etkiledi. Evet, ben başardım. 26 yaşında düştüğüm bu sonsuz ormanda sonsuz bir yolculuğa çıktım. Galib veda vakti geldi. Elveda dünyalılar...

Postacı Hayalet

Yazar: Sude Şahin (13 yaşında)

Editör: Ahmet Tarık Özdemir (13 yaşında)

Her zaman Casper gibi bir hayalet olmayı istemişimdir. Sevimli ve sempatik. Hiç kimsenin korkmadığı... Fakat özellikle gece televizyon izleyenler biz hayaletlere karşı pek bir korkak davranıyor. Ama ben insanları korkutmayı pek sevmem. Bu yüzden genellikle gündüzleri dışarı çıkarım. (Yoksa annem izin vermediğinden değil.)

Geçen hafta çok yoğun geçmişti. Bu yüzden üzerimde hâlâ bir yorgunluk vardı. Ne yapacaksın işte! Biz de herkes gibi geçim derindeydik. Ama nasıl sevinmişim işe alındığım gün. Bir hayalet olarak insanlara yardım etme fikri beni sevinçten deliye döndürmüştü. Ayrıca arada sırada işimin karşılığında aldığım küçük ödüller de cabası.

Yine görevimin başında olmam gereken bir gündü. Bu sabah yaşlı Oling amcanın evini ziyaret edecektim ve ona küçük bir yardımda bulunup gazetesini götürecektim. Tabii korkup benden kaçmazsa. Her neyse. Sonunda yola koyulmuştum. Dikkat çekmemek için çalılarım arasından süzülerek ilerliyordum. Otlara değince çıkan hışırtılar ve etrafa dağılan bitki kokuları beni heyecanlandırmıştı. Eee hayaletiz ama bizim de duygularımız var sonuçta.

Çizer: Nahide Rana Can (9.5 yaşında)

Bizden korkan insanlar bu özelliğimizi bilselerdi, "Aa bunlarda insanmış canım," derlerdi herhâlde. Oling Amca'nın evi uzakta olmadığı için kısa bir süre sonra onun bahçesindeydim. Evin arka kapısı aralıktı. Ben de hiç düşünmeden içeri daldım. Ev sessiz ve sıcaktı. Elimdeki gazetenin hışırtısının duyulmaması için yavaş yavaş ilerledim. Oling Amca koltukta uyuyordu. Kucağında kocaman bir şeker kâsesi vardı. Dayanamayıp birkaç tane aldım ve ağzıma attım. Cidden nefis şekerlerdi. Ağzımda eriyip giderken ceplerime doldurmaya başladım. Kendimden geçmiş olacağım ki Oling Amca'nın beni izlediğini fark etmemiştim bile. "Yine mi sen geldin? Masada da çikolatalar var onlardan da alabilirsin," dedi. Ne yani! Hayalet olmayı başaramamış mıydım? Oling Amca bana baktı: "Hadi Eren! At o üzerindeki çarşafı. Gel de sana yeni aldığım 'Küçük Hayalet' kitabına bak..."

GEÇMİŞTEN BİR OLAY

Yazarı: R veyda Yıldırım (10 yaşında)
Editörü: Bihruze Yayla (10 yaşında)

Selam. Ben k klerimi toprağın derinliklerine kadar salmışken üstünde beyaz ama baya kırışık bir elbisesi olan, sakallarını da saldım çayıra dercesine uzatmış bir Sümerli elinde da önce hiç görmediğim bir aletle geliyordu. Bana mı geliyordu yoksa başka bir yere mi? Ama elindeki her neyse tehlike kokuyordu. içimden sürekli kendimi teselli etsem de o uzun sakallı Sümerli benim birkaç santim önümde duruyordu. Yapraklarımdan sular dökülmeye başlamıştı. Tam elindeki aleti bana yaklaştırıyordu ki, her gün beni sulayan Ned geldi. O benimle ilgilenen tek kişi ydi. Aralarında şöyle bir konuşma geçti.

- Sen ne yapıyorsun burada?
- Ben... şey... Himm... Hayatı kolaylaştıracak bir fikrim var.
- Ee tamam da, benim ağacımla ne işin var?
- Benim bu fikri gerçekleştirmek için bir k t ge ihtiyaım olacak.
- Tamam, kütüğü sana ben vereceğim ama ne yapacağını bana söyler misin?
- Yapacağım aleti anlatacak bir kelime bulamıyorum.
- Peki, seni daha fazla sıkboğaz etmeyeceğim.

Sümerli, tatlı bir tebessüm ederek kenara oturdu ve izledi. Ned önce benden birkaç parça kesti, daha sonra da kendi iyileştirici iksiriyle beni tekrar yapıştırdı. Kestiği kütükleri Sümerli'ye verdi.

Sümerli, küçük çocukların yaptığı gibi hoplaya zıplaya elinde k t klerle evine gitti. Aradan aylar geçti. Bizim Sümerli bir gün yanımıza geldi ama biz onu tanıyamadık. Sakallarını kesmiş, kıyafetinin üstüne de at yatırmış. Kıyafetlerin kırışıklığının gitmesi için üstüne at veya deve yatırılırdı. Sümerli elinde bizden aylar önce aldığı kütüklere birkaç aparat eklemiş, tebessümle bize doğru geliyordu.

- Merhaba, size bir sürprizim var!
- Neymiş, bakalım sürprizi?
- Tekerlek!
- Ne lek?
- Te-ker-lek!

ZEHİRLİ DİKENLER

Yazan: Sude Şahin.(13 yaşında)
Editor: Ahmet Tarık Özdemir (13 yaşında)

"İrfan Amca n'oluyor?" diye sordu yarı uykulu Nikbin. İkimiz de yeni uyanmıştık ve kendimizi pembe bir poşetin içinde bulmuştuk. Evet, İrfan amca bizi bir poşetin içine koymuş, sonrasında da Keloğlan'ın azığını taşıdığı gibi bir sopanın ucuna bağlamıştı. Bir süre bu duruma itiraz etmedim, ama hiç hoşuma gitmemişti bu durum. En sonunda sabrım taşı. "İrfan Amca, gelmişsin 70 yaşına. İşin gücün yok mu? Bizi niye sırtında taşıyorsun? Ayrıca biz doğal 6 ayı geçti, oğlak olmaktan çıkıp çebiç olacağız yakında. Sen de bunu kabul et. Büyüdük biz. Şimdi indirir misin bizi?" diye sordum. Gülümsedi: "Benim işim de gücüm de sizsiniz zaten, bunu anlayın artık yahu." Ben de daha fazla itiraz etmedim ve İrfan Amca'nın yanık sesiyle söylediği türküsüne eşlik ettim. Nikbin birden, "Ya İrfan Amca sallandırma şu poşeti, içim dışıma çıktı!" diye söylenmeye başladı. Sanırım midesi bulanmıştı. İrfan Amca bunu fark edince hemen eğildi ve birkaç dal kekik koparıp verdi. Kekik mis gibi ferahlatıcı kokusunu ciğerlerime çektim. Dayanamayıp Nikbin'in kucağındaki kekiklerin tadına baktım. O kadar taze ve lezzetliydi ki. Ama o huysuzlanmaya devam ediyordu.

Bu hikâye bu
fotoğraftan yola
çıkılarak yazılmıştır.
Fotoğraf: Suruç Gazetesi

İsminin tersine hiç iyimser değil bu Nikbin, diye düşünürken sabahtan beri türkü söyleyen İrfan Amca türküsünü bitirip dertli bir sesle konuşmaya başladı: "Bakın yavrularım, bu sene her yerden fişkıran zehirli dikenler bir yerinize batarsa size geri dönüşü olmayan bir hastalık bulaştırabilir. Geçen gün komşu köyden birisinin kuzuları hastalanmış. Hâlâ hastalar, sahipleri de perişan. Keçiler ve koyunlar bu zehirli dikenlerden fazla etkilenmiyormuşlar duyduğuma göre, fakat size bir şey olursa o kadar da kolay kurtulamazsınız. Ben de size ayakkabı yaptırmaya gidiyorum. Olur da yolda hoplayıp zıplarken bir şey olur diye de sizi omzumda taşıyorum daha ne istiyorsunuz?"

"Ne! Ayakkabı mı? Yav İrfan Amca, oğlağa ayakkabı yapacak ayakkabıcıyı nereden bulacaksın?" diye dalga geçti Nikbin. İrfan Amca Nikbin'in her şeyi alaya almasından hep şikâyetçi olmuştur. Ama bu sefer o kadar da önemsemedi Nikbin'in alaylı sorusunu. "Şu an herkes aynı dertten yakındığı için Arı Kovanı köyündeki bir terzi yapıyormuş. Zaten yaklaştık. Beni daha fazla konuşturmayın, yoruldum vallahi."

Nikbin'le bir süre bakıştık. Bu zehirli dikenler bizi ne kadar korkutsa da ayakkabı alacağımız için mutluyduk. İrfan Amca'nın bitmek bilmeyen türküleriyle birlikte pembe poşetimizin içinde yolculuğumuza devam ettik...

Çaylak Baykuş ve Bilge Fare

Yazar: Hatice Ebrar Yavuz (13 yaşında)
Editör: Sude Şahin (13 yaşında)

Bilgiye ve öğrenmeye karşı büyük bir ilgiyle dünyaya gelen küçük baykuş Orm, çevresinin dikkatini çekmeye başlamıştı. Bilgiye karşı sonsuz açlığından mıdır bilinmez; Orm'un kulağına tek bir kişinin adı gelir olmuştu. Ve bu, Keşiş Dağı'ndaki eski kütüphanesinde yaşayan Bilge Fare Furu'dan başka kimse değildi. Orm'un oldukça ilgisini çekse de onun soyu farelere sonuna kadar düşmandı. Son bulamayan kan davaları, kavgalar ve onları birbirlerinden uzaklaştırabilecek her türlü şey. Her şeyden önce Orm'un ataları farelerin avcılarıydı. Asla eğitim almak için bir fareye gitmesine izin vermezlerdi.

Orm hüzünlü hüzünlü bunları düşünürken eğitimi için yoluna akrabaları dahi çıksa engellemesi gerektiğini fark etti. Kimse yoluna çıkmamalıydı! Ama ailesine söylemezse de kendini pişman hissedeceği için Furu'nun yanına gitmeden önce onlarla konuşmak istedi. Babası, eğitim almak istediği kişinin bir fare olduğunu duyunca tüylerini dikip sert sert baksa da eşinin kabulü ve oğlunun iyiliği için izin verdi.

Dağlara çıkmak çok zor olacak ve çok uzun sürecekti. Orm bu yüzden büyük bir hazırlığa girişti. İhtiyacı olabilecek şeyleri derleyip topladı. Koca sırt çantasını ağzına kadar doldurdu. Ağlayan annesinin gözlerini sildi ve evlerinin yanındaki kiraz çiçeklerinden gelen hafif mayhoş çiçek kokusuyla birlikte yola koyuldu.

Çizer: Hatice Ebrar Yavuz (13 yaşında)

Uzunca bir yürüyüşten sonra yol dikleşmeye başladı. Ve ağaçlar çoğalıp koca bir orman oluşturdu. İlerledikçe daha da yorulan Orm, dinlenmeye karar verdi. Bir süre dinlenip yemek yedikten sonra bir sansar sallana sallana yanına geldi. Garip bir şiveyle "Buralarda yenisin galiba, seni daha önce hiç görmedim," dedi. Orm kafasını sallayıp, "Evet, yeniyim ancak uzun sürmez, bilge fareyi arıyorum." Bunun ardından sansar uzun bir kahkaha patlattı. "Sen bırak bu işleri kardeş! Bir baykuşun fareyle ne işi olurmuş? Ayrıca o huysuz ihtiyar seni ölse dahi yanına almaz," deyip bir kahkaha daha koyuverdi.

Tam o sırada "Donkk!" diye bir ses çıktı. Orm şaşkınlıkla elindeki koca sopayı sansarın kafasına vuran yaşlı fareye baktı. Sonra Furu sessizce ve dişlerini sıkarak "Hı huysuz ihtiyarmış, sen bir de kendine bak cık cık cık," dedi. Orm kıkırdamadan edemedi. Fare gülme sesini duyunca ona döndü. "Sen mi beni arıyorsun cık cık cık," dedi. Orm kafasını sallayınca onu baştan aşağı süzüp, "İyi bari," diyerek Orm'u ileri doğru dürttü ve evinin olduğu tarafı gösterdi. Eline bir sepet tutuşturdu ve "Az mantar topla şu tepeyi çıkıp yanıma gelersin artık," dedi. Ardından sessiz sessiz mırıldanarak uzaklaştı. Orm'un bilgeyle olan bu garip tanışma sahnesi ona yeni dünyalar aralayacaktı.

Devamı sonraki sayıda...

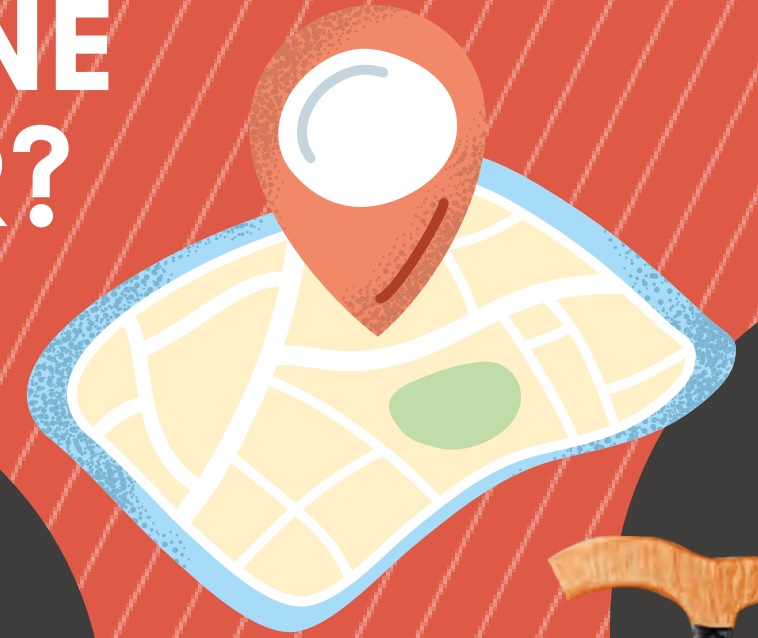
Çizer: Esra Nizamoğlu (10 yaşında)

YOLUNU KAYBEDENE KİM YARDIM EDER?

YAZAR: FATMA ZEHRA NAS (10 YAŞINDA)
EDİTÖR: HATİCE EBRAR YAVUZ (13 YAŞINDA)

Bundan yıllar yıllar önce... Aslına bakarsanız tamı tamına yirmi dört yıl önce. Külahtaki dondurmanın hoppadanak eriyiverdiği bir cuma günü. Ben henüz yokum. Yani tam olarak yokum. Adamım, öncü mucit Steve Mann, durmadan çalışıyor. Çalışıyor da çalışıyor! Harala gürele... Gece gündüz demiyor. Bir saat icat edecek. Ama yalnızca saat demek az kalır. Birçok ayrıntıyı ekledi bana. Telefon yönetmeyi, çağrı kabul etmeyi ve mesaj okumayı ekledi. Şu hâlimle nabız da ölçerim, alarm da çalarım. Bir tek eksğim var: GPS ile konum izleme. Bunun üzerinde çalışıyor adamım. Onu da hâlledebilse işler tamam.

Of, gene olmuyor! Bir şeyler eksik. Uğraşiyor, uğraşiyor, uğraşiyor. Sırtı ter içinde kalıyor. Teri yaz ortası tezgâhta unutulmuş yarım kavun kadar ekşi kokuyor. Neyse ki hayalleri aklına gelince ümitsizliği bir balon gibi sönyüyor. Hayali ne, diye sorduğunuzu duyar gibiyim. Bir gün yani pek yakında haberlerde ve gazetelerde adı geçecek: "Flaş! Flaş! Flaş! Steve Mann bileğe takılan bilgi işlemcinin mucidi olarak tarihe geçti. Duyduk duymadık demeyin, kol saati artık yalnızca bir aksesuar değil!" Bu hayalin verdiği güçle tekrar masa başına geçiyor. Ama o da ne! Tansiyonu düştü Steve Mann'ın. Tabii zihin bu, çok enerji harcıyor. Mutfığa koşup smoothie yapıyor. Bir avuç çilek, yarım muz, bir dilim karpuz ve üç dal naneyi katı meyve sıkacağına atıyor. Bardağa boşaltıp üstüne birkaç damla limon ve buz küpleri attıktan sonra içiyor, lıkr lıkr.

Saatler sonra bu son hâlimi aldım. Elinde beni göstererek haberlere çıktığı için o gece Steve Mann'ın gözüne uyku girmedi. Sevinçten bin iki yüz seksen üç tane parende attı.

Ben şimdi nerede miyim? Eski fabrikatör Selami Bey Amca'nın kırış kırış olmuş benekli el bileğindeyim. Neden mi? Çünkü o alzheimer hastası.

Selami Bey Amca'nın yatılı bakıcısı bugün izinliydi. Oğlu da fabrikaya gidince kapıyı kilitlemeyi unuttu. Bir de baktım ki bizim bey tıraş oluyor. "Günlerden cuma," dedi Selami Amca kendi kendine. Neşeyle çıktık evden. Bende de keyifler iyi. Gerçi sıcaktan terleyen bilekte resmen dans ediyordum ama olsun. Yalıdan ayrıldık. Erguvan ağaçlarıyla dolu yokuşu yürüdük. Selami Bey Amca taksi çevirdi. Ayasofya'ya gittik. Kapıdan içeri girince epey bir öfkelenildi. Cuma cemaati yok diye sinirlendi. Adamın biri gülerek, "Yahu bugün pazartesi ki," dedi.

Mahcup olarak camiden çıktı ama Bey Amca'nın kafası çok karıştı. Beni neredeyse bir organ fiyatına satın alan oğlu var ya... İşte Selami Amca o oğlunun ismini bir türlü hatırlayamadı. Yalının adresini de... Fabrikanın yolunu da... Ben tam üzüntüden kahrolurken, "Nananana nananana nananana naaaaaaa!" diye bir ses çıktı gövdemden. Arayan oğluydu. Rahat bir nefes aldım.

Yeşil Bitki Doğa

Yazar: Sabiha Ceren Karaçor (8 yaşında)
Editör: Fatma Zehra Nas (10 yaşında)

Uzayda yaşayan Yeşil Bitki Doğa adında bir adam vardı. Dişleri hafif sarı renkte, gözleri hep ürkek bakan siyah renkteydi. Üzerine ne giyerse giysin mutlaka önlük takardı. Önlüğü, yeşil renkli ve kırmızı kalpliydi. Bu önlük onu da sevimli gösteriyordu. Yani en azından o öyle düşünüyordu.

Adam uzayda çiçekçilik yapıyordu. Bilim insanları uzayda hangi çiçeklerin yetiştiğini öğrenmek için çalışma yapacaklardı ve dünyanın en iyi çiçekçisi olan Yeşil Bitki Doğa'yı seçtiler. Uzayda araştırma yapmaya o gönderildi. Yeşil Bitki Doğa, birkaç çiçek yetiştirmeyi başardı. Hatta bu çiçekleri talep eden birileri de vardı: Uzaylılar!

Uzaylılar, çiçekleri çok sevmişlerdi ve sevdiklerine falan satın alıyorlardı. Adam uzaylılardan biraz korkardı ama belli etmemeye çalışıyordu. Tabii uzayda para olmadığı için yıldızlar ve ay taşı ile alışveriş yapıyordu. Uzaylılar adama kısaca Bitki diye sesleniyorlardı.

Uzayda beton olmadığı için evler gezegen ve ay taşından yapılıyordu. Ay taşından evlerin girişi ve pencere boşluğu yapılıyordu. Diğer yerler gezegen taşındandı. Jüpiter'de yaşıyordu Bitki. Evi, Neptün gezegenindeki taşlardan yapılmıştı. Dışarı çıkarken astronot kıyafetleri giyerdi. Bu kıyafetlerle hareket etmek zordu. Özellikle çiçeklerin bakımını yapmak da da zor. Ama siz nereden bileceksiniz ki! Da önce uzayda bitki yetiştirdiniz mi?

Bir gün Bitki yatağından kalktı. Üzerine siyah çizgili, turuncu gömleğini ve kırmızı kalpli yeşil önlüğünü giydi. Bugün fesleğen, lale, gül, papatya ve kadife satacaktı. Sonra mutfağa doğru yöneldi. Kahvaltısında Mars içeceği ve uzayda yetişen ilk bitki olan patates vardı. Astronot kıyafetini alarak çiçekçi dükkânına gitti. Yine her zamanki gibi uzaylı Bıcırık ve Gıdırık tartışıyorlardı.

- Yine kadife çiçeği vardır.
- Yok yine fesleğen vardır.
Bitki, fesleğen ve kadifeyi satıp 14 ay taşı kazandı. Bıcırık ve Gıdırık çiçekleri aldıkları hâlde yine kavga ediyorlardı.

- Benimki da ucuz.
- Benimkiyle seninkini karıştırdın galiba benimki da ucuz.
Bitki, "Bunlar kavgacı ikili diye anılmalı," dedi içinden. Çiçek satmaya devam etti ve 14 ay taşı da kazandı. Yani toplam 28 ay taşı oldu. 4 tanesiyle tamirat malzemeleri aldı, evinin çatısı delinmişti. 6 tanesiyle biraz yiyecek, 10 tanesiyle giyecek bir şeyler aldı. Bitki evine gidip derin bir uykuya daldı.

Sabah yeni bir gün başlayacaktı ve o gün Bitki'nin dönüş günüydü. Dünya'dan gelecek olan roket onu tekrar evine, yuvasına götürecekti. Tam bir yıldır buradaydı. Kazandıklarıyla eşi Gülçiçek'e ve çocuğu Mavi Su'ya hediyeler aldı. Bazı taşları Dünya'da incelemek için yanında götürecekti. Dünya'da acaba neler değişmişti çok merak ediyordu.

Bu hikâye, @owsoart (Instagram) kullanıcı isimli çizerin çiziminden esinlenerek yazılmıştır.

İyilik Eden İyilik Bulur

Yazar: Sabiha Ceren Karaçor (8 yaşında)
Editör: Sude Şahin (13 yaşında)

Ormanda yaşayan bir zürafa vardı. Bu zürafanın boyu beş metreydi. Kokusu özellikle ormanda gezdiği için genelde çam ve akarsu gibi olurdu. Benekleri vişne renginden da koyu, turuncuya çalan bir renkteydi. Kolay kolay kızmazdı ve çok şakacıydı. Zürafanın adı Benekli'ydi.

Benekli Afrika'nın balta girmemiş ormanlarından birinde yaşıyordu. Genelde yaşlı, dev söğüt ağacının yapraklarını yemeyi severdi. Ama bir gün ormanda kıtlık başladı. Ağaçlar yavaş yavaş kurudu. Biri hariç: Hoş kokulu baobap ağacı. Bizim Benekli de kokuyu almıştı. Acaba nereden geliyordu bu koku? Uzun zamandır açtı. O yüzden kilometrelerce ötedeki kokuları bile hissedebiliyordu. Oldukça uzun bir süre yürümesi gerekti. Kokuyu takip edip ulaştığında, ne ağacı olduğunu ilkin anlayamadı. Fakat ağaç o kadar büyüktü ki onun gibi on zürafa üst üste gelse ancak en alttaki dalına ulaşabilirdi. O sırada ağaç ona döndü.

- Merhaba ben Baobap. Burada yaşayan son ağacım galiba.

- Evet, buralarda pek ağaç kalmadı artık. Yiyecek bulmakta sıkıntı çekiyorum. Acaba senin yapraklarından yiyebilir miyim?

- Elbette.

Ağaç dallarını eğdi. Benekli karnını tıka basa doyurdu. Sonra yaprakların birazını yanına aldı.

- Teşekkür ederim. Bu iyiliğini hiçbir zaman unutmaya-
cağım.

Sonra Benekli kurumuş, kömür kokan ve grimsi bir renk almış ardiç ağacına boynunu dayadı. Ne de olsa o bir zürafaydı ve zürafalar boynunu ağaçlara dayayarak uyurlardı. Karnı doyan Benekli, güzel bir uykuya daldı. Sabah uyandığında güneş yükselmişti. Tam o sırada baobap ağacının çığlığını duydu. Koştuğunda oduncuların baobap ağacını kesmek üzere olduklarını gördü. Hemen önlerine geçti. Onları başıyla itirmeye çalıştı. Arka ayaklarıyla çifteler savurdu. Aslında kimseye zarar vermek istemiyordu. Sadece onları korkutmaya çalışıyordu. Sonunda oduncular korkup kaçtılar. Baobap, Benekli'ye minnettar bir şekilde baktı ve teşekkür etti. Benekli de ona gülümsedi ve şöyle dedi:

- İyilik eden iyilik bulur, değil mi?

Baobap ve Benekli iki iyi arkadaş olarak yaşamaya devam etti.

Bu hikâyeyi okuyan çocuklar hemen oraya gidip bir grup kurdular. Artık orası çocuklar sayesinde yemyeşil bir ormana dönüşmüştü. Teşekkür ederiz çocuklar.

Çizer: Elif Feyza Akbulut (12 yaşında)

MUCİZE OLAY

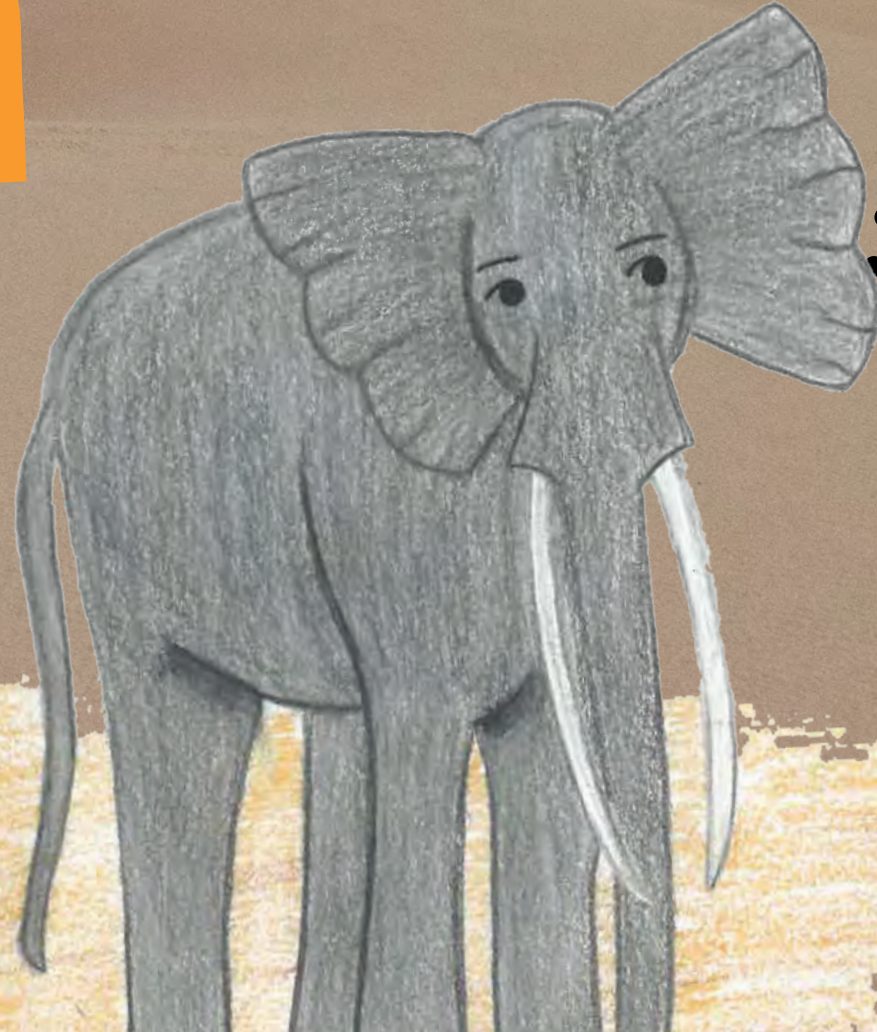
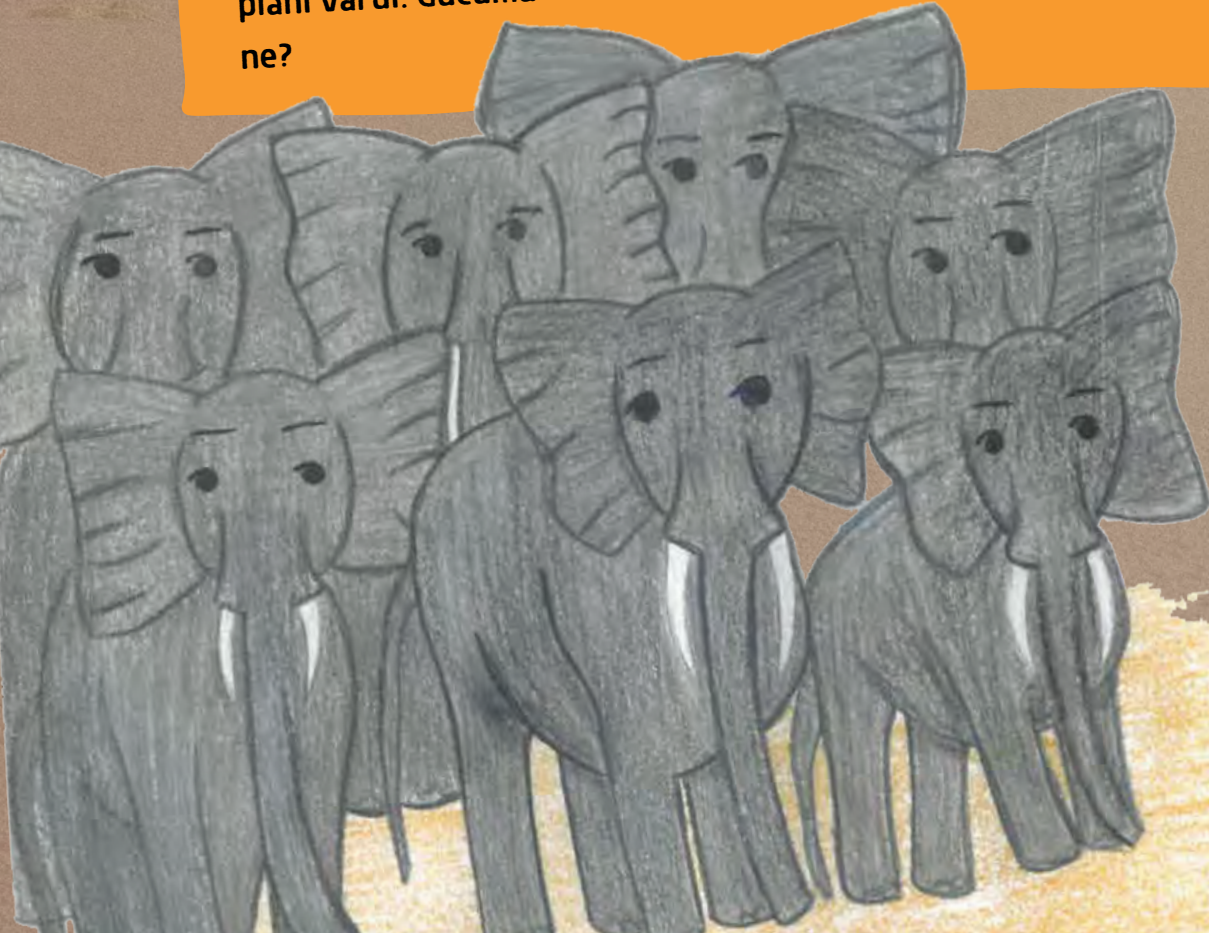
Yazar: Sabiha Ceren Karaçor (8 yaşında)
Editör: Esat Faruk Emin Demir (12 yaşında)
Çizer: Hatice Koçuk (14 yaşında)

Ben Mahmut. En büyük filim. Bir kaya kadar sert, bir dağ gibi kocamanım. Boyum yedi metre, dişlerim üç metre, hortumum beş metre uzunluğundadır. Bütün fillerin lideri konumundayım. Herkes bana saygı duyuyor.

Bu sabah diğer otlardan da acı bir ot yiyordum. Yemen valisi Ebrehe kapıyı açtı ve şöyle dedi: "Fillerden bir ordu kurdum. Mahmut sayesinde hepsi planlarımı tıklar tıklar yerine getirecek!" Demek ki benimle ilgili bir planı vardı. Gücümü ve liderliğimi kullanarak bir iş yapmak istiyordu ama ne?

Ertesi gün beni bir güzel süsledi. Sonra beni fillerden kurulmuş bir ordunun yanına götürdü. Benim liderliğimde ordu hareket etmeye başladı. Tam üzeri siyah örtüyle kaplı bir yer uzaktan gözükmeye başlamıştı ki beni eğiten bakıcım yanıma gelip, "Sadece bilmeni isterim ki, orası Allah'ın evi Kâbe'dir. Eğer sen Ebrehe ile birlik olup Kâbe'yi yıkarsan çok büyük bir günah işlemiş olursun," dedi. Bunu duyar duymaz hemen yere çöktüm. Çöktüğümü görenler beni kırbaçlamaya, arkamdan mızraklamaya başladılar. Kan içinde kaldım ve canım çok acıdı. Ama ben, "İsterseniz öldürün, o yoldan gitmeyeceğim!" diyordum.

Sonra onlar beni bırakıp diğer fillere gitmeye karar verdiler. Ama ben ilerlemedikçe diğer filler de ilerlemiyordu. Tam o sırada gökte bir karartı belirdi. Yaklaştıkça fark edildi ki kuş sürüsüydü bunlar. Gagalarında ve pençelerinde minik çakıl taşları vardı. Onları bıraktıklarında bomba etkisi yapıyor ve düşman askerlerinin her birine denk geliyordu. O taşlar, sadece bana ve diğer fillere denk gelmiyordu. Ebrehe ve askerleri oracıkta ölmüşlerdi. Biz de yerimize dönüp Allah'a bizi koruduğu için şükrettik.

Mary İle Ayı

Yazar: Tuğba Aytan (11 yaşında)

Editör: Şevval Yaren Çakır (13 yaşında)

Çizer: Ela Özdemir (11 yaşında)

Bir zamanlar iki yaşlarında bir bebek varmış. Bu bebeğin ismi Mary'ymiş. Mary, küçük olsa da çok akıllıymış. Mary'nin yaşadığı şehirde büyük bir savaş çıkmış. Anne ve babası yavrularından ayrılmak çok zor olsa da onun iyiliği için bir karara varmışlar. Mary'yi ormana bırakacaklarmış. Ormanda yaşama şansı olabileceğini düşünmüşler.

Ormana bırakılan Mary önce ne olduğunu anlamamış. Zaman geçtikçe hem acıkan hem de annesini özleyen Mary bir yandan ağlıyor ve bir yandan da upuzun ağaçlarla kaplı etrafı inceliyormuş. Mary etrafı incelerken bir elma ağacının dibinde parlak kırmızı elma görmüş. Daha önceden annesi ona küçük bir dilim elma verdiği için elmayı yiyebileceğini hatırlamış. Mary yere düşmesiyle ezilip yumuşayan elmayı ağzına götürmüştü. Önde çıkan iki minik dişiyle ısırmaya, kemirmeye başlamış. Karnını biraz da olsa doyuran Mary'nin keyfi az da olsa gelmiş. Sadece kendisini çok yalnız hissediyormuş. O sırada ormanda ağaçların arasında koşuran bir Ayı, Mary'yi fark etmiş. İlk başta koca çınarın arkasına gizlenip Mary'i izlemiş. Ona yaklaşmış, yaklaşmış ve tam önünde durmuş. Mary çok korkmuş. Uzun tüylü, kocaman elleri ve ayakları olan bu şeyi ilk defa görüyormuş. Ayı da bu minik canlıyı daha önce hiç görmemiş. Mary'i koklamaya başlamış. Minik bebek gıdıklanıp kıkırdamaya başlamış. Mary Ayı'nın uzun kahverengi tüylerini okşamış. Ayı onu çok sevmiş.

Mary artık beş yaşına gelmiş. Mary yaşına göre çok zekiymiş. Ayı, Mary'i diğer kötü niyetli canlılardan korumak için kocaman bir mağaraya taşınmış. Ayı, Mary için mağarayı, ormandan bulduğu siklaman, nergis, boyacı papatyası, sümbül, pembe mücevher çiçeği, tavşan otu ve birçok çeşit orman çiçeği ve yapraklarıyla boyayıp güzel kokan ve rengârenk bir yer hâline getirmiş.

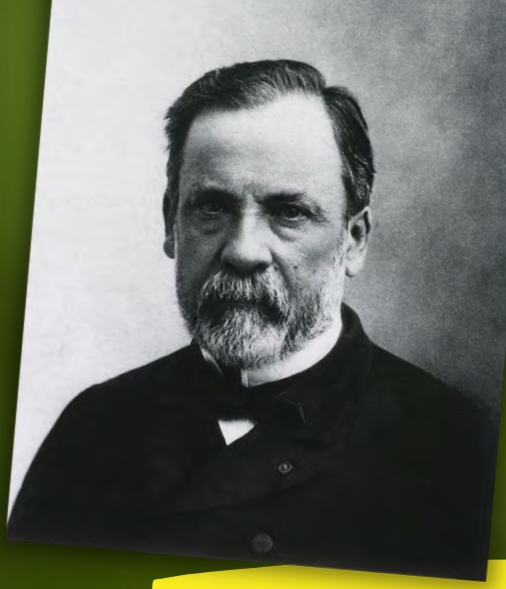
En sevdiği çiçeklerinden yapılmış ballar, her an Mary'nin yetişebileceği mesafede; Ayı tarafından yapılmış minik dolapların içindeymiş. Mary ormanda topladıkları dal parçaları ve yapraklarla yaptıkları oyuncak bebeğini hiç yanından ayırmaz, ayı ile oynadığı evcilik oyunlarıyla vaktin nasıl geçtiğini anlamamış. Taa ki o gün gelene kadar...

O gün Mary ile ayı yiyecek ararken bir anda, bir aslan sürüsü etraflarını sarmış. Ayı ile aslanlar konuşmaya başlamışlar. Aslanlar demiş ki: "Neden o küçük çocuğa bakıyorsun?" Ayı da, "Ben onu seviyorum o da beni seviyor. O diğer insanlar gibi değil!" diye cevap vermiş.

Bir gün insanlar ormanı didik didik aramaya başlamış. Özellikle bir adamla bir kadın, "Mary!" diye bağıriyormuş. Bu iki kişi Mary iki yaşındayken onu ormana bırakan anne ve babasından başkası değilmiş. Mary'yi arıyorlarmış. Çünkü onun hâlâ ormanda olabileceğini düşünüyorlarmış. Büyük bir umutla aramaya devam eden anne ve babası sonunda Mary'yi bulmuşlar. Aaa! O da ne? Mary'in yanında bir Ayı varmış ve ikisi oyun oynuyorlarmış. Ayı kükremeye başlamış ama insanlar kaçmamışlar çünkü Ayı'nın kötü niyetli olmadığını, Mary'i korumak istediğini hissetmişler. Kaçmak yerine ayıyı sakinleştirmeye çalışmışlar. Ayı sakinleşmeyince Mary ayıyı okşamaya başlamış ve ayı sakinleşmiş.

İnsanlar ayıyı konuşturmaya çalışmışlar ve ayı insanca konuşmayı yavaş yavaş öğreniyormuş. Ayı insanca konuşmaya başlayınca insanlarla ayı bir anlaşma yapmışlar. Mary hayatının dört günü ayıda üç günü ise ailesinin yanında geçirecekti. Bu anlaşma yapılırca insanlarla ayı dost olmuş.

BİR YADİGÂRIN ANISI

Yazar: Tuğba Aytan (11 yaşında)
Editör: Meryem Nizamoğlu (12 yaşında)
Çizer: Serra Sever (9 yaşında)

Merhaba, ben Luis Pasteur'ün (Luis Pastör'ün) büyük büyük dedesinden kalma yadigâr bronz bir kolheyim. Onunla ilk karşılaşmamızda harika bir yolculuk olacağını anlamıştım ama bu kadar etkileyici bir yolculuk olacağını tahmin etmemiştim. Beni ölene kadar boynundan çıkarmadı. Vefalı ve iyi bir kalbi vardı. Kimi görsem gururla anlatıp durduğum bu anımı umarım severek dinlersiniz. Lafı çok uzatmadan hikâyeye geçeyim.

Pasteur çocukken, kuduz staliğinin bir tedavisi yoktu. Bu hastalık köpek, kedi, tilki vb. hayvanların insanları ısırmasıyla bulaşıyordu. Herkes bu hastalıktan korkuyordu çünkü kuduz hastalığı ölümcüldü.

Bir gün Pasteur kendine bir söz verdi. Bu hastalığın aşısını bulacaktı. İşte o ana kadar beni boynunda taşıyan kimsede görmediğim kararlılığı ve azmi, o gün Pasteur'de görmüştüm. Ama buna rağmen bir çocuk böyle bir soruna nasıl çözüm bulacaktı akıl sır erdiremiyordum.

Yıllar birbirini kovaladı ve o azimli küçük çocuk tecrübeli bir yetiştin oldu. Pasteur'ün tüm amacı kuduz aşısı olmuştü. Tedaviyi bulmak için çok çalışıyor, gecesini gündüzüne katıyordu. Odası birbirinden farklı ve sonu gelmeyen ilaç kokularıyla dolup taşıyordu. Başaramayınca canı sıkılıyor, terlemeye başlıyor ve ter damlaları şıpır şıpır üstüne akıyordu. Bulduklarını kuduz hayvanlar üzerinde denemeye başladı. Kısa zaman içerisinde aşılardan bir kısmının az da olsa işe yaradığını fark etti. Bu olumlu gelişme üzerine aşısını geliştirmeye devam etti.

Bir gün Joseph Maister (Jozef Meystir) adında bir çocuğu, kuduz bir köpek 14 yerinden çok feci şekilde ısırmişti. Pasteur'un kuduz aşısını bulma çabalarının beri ise ülkenin her yerine yayılmıştı. Bu çok büyük bir umut demektir. Küçük Joseph'in anne ve babası çocuklarını hiç düşünmeden, Pasteur'ün yanına getirmişlerdi. Çocukları Joseph'e kuduz aşısı yapması için adeta yalvarıyorlardı. Pasteur itiraz etti çünkü bu aşı daha insanlar üzerinde denenmemişti. Bunun üzerine Joseph'in ailesi doktorlarının bu aşığı denemelerini istediğini, aşı işe yaramazsa çocuğun zaten öleceğini söylediler. Pasteur çocuğa aşı yapmayı kabul etti. Böylece küçük Joseph tarih kitaplarına ilk kuduz aşısı olan ve iyileşen insan olarak, Louis (Luis) Pasteur ise kuduz aşısını bulan büyük bilim adamı olarak geçti.

Her hikâyenin bir sonu vardır, derler. Ama benim için bu hikâye asla bir son değildi. Sonsuza kadar benimle yaşayacak ve ölme riski olan bir sürü insanın sıkıntısına umut olup onları hayata bağlayacak.

Film Önerisi: Dolphin Tale

Yazar: Naciye Dincer (12 yaşında)
Editör: Ayşe Melek Karababa (10 yaşında)

- Kısa Bir Açıklama: Bir çocukla bir yunusun gerçek hikâyesi
- Yaş: 6+
- İzleme Süresi: 113 dakika
- Kategori: Aile-Dramatik
- Çekildiği Yer: ABD
- Çekildiği Sene: 2011
- Senaryo: Karen Janszen & Noam Dromi
- Yönetmen: Chles Martin Smith
- Baş Rol oyuncular: Nath Gamble, Cozi Noelle Zuehlsdorff, Hry Connick, Jr., Kris Kristofferson, Ashley Judd ve Morgan Freeman.

Ben gerçekten çok ama çok beğendim. Argo kelimeler içermemesi iyi bir yanı. Filmin sonunda verilen mesaj çok etkileyici. Tekrar tekrar izleseniz bile sıkılmayacağınız bir film. İzleme süresi çok uzun olmadığı ve heyecan da eksik olmadığı için sıkılmak mümkün değil.

Şimdi filmin içeriğine bir bakalım: Sawyer Nelson (başrolümüz) bir yaz günü okula giderken birden sahile doğru döner. Bunun nedeni karaya vurmuş bir yunus görmesidir. Yunus ağlara takılmıştır ve Sawyer onu ağlardan kurtarmaya çalışır. O anda aralarında çok sıkı bir arkadaşlık bağı oluşur. Olaylar bunun ardından şekillenir.

Ayrıca bu yunusun ve diğer canlıların gerçek görüntüleri de filmin sonunda kullanılmış. Hatta filmin sonunda verilen adresten canlıların şimdiki günlerde nasıl olduğunu izleyebilmek bile mümkün.

“Dostluğun Gücü” hakikaten de Sawyer’ın dostluğu sayesinde iyileşen bir yunusun hikâyesini anlatıyor. İzlemenizi öneriyorum.

küçük köpek ve kitap

Yazar: Bilge Sahra Özmen (12 yaşında)
Editör: Fatma Zehra Nas (10 yaşında)

Kırmızı kamyon küçük bir tümsekten geçerken kafeslerden biri açıldı ve içinden minicik, yavru bir köpek yola yuvarlandı. Kamyonun şoförü köpeğin yola düştüğünü fark etmedi ve hızlanarak ufukta kayboldu. Köpek kamyonun arkasından bakakaldı. Daha önce hiç dışarı çıkmamıştı. Onu ve daha binlerce köpeği dünyanın dört bir tarafındaki sirkelere götürüyorlardı.

Köpek araçların korna sesleriyle irkildi ve hemen kenara kaçtı. Yaklaşık yarım saattir yürüyordu. İleride bir çöp tenekesi gördü ve oraya doğru ilerlemeye başladı. Ekşimiş limon kokusu alıyordu. Çöpün yanındaki poşetten bitkin bir ses geliyordu. Çöp tenekesine yaklaştıkça sesi dahnet duymaya başladı. Yardım istiyordu gizemli ses. Köpek, "Kim var orada?" dedi ve yanıt hemen geldi: "Buradan çıkmama yardım eder misin? Poşetin içinde kaldım." Köpek daha yeni çıkmaya başlayan dişleriyle poşeti ısırıp koparmaya çalıştı. O sırada başka bir ses daha duydu. Bir şey yaklaşıyordu. Kafasını uzatıp çöpün kenarından baktığında bir çöp kamyonunun yaklaştığını fark etti. Poşetin içinden gelen ses acele etmesini söylüyordu. Köpek tüm gücüyle poşeti ısırma ve çekiştirmeye başladı. Çöp kamyonu hızla yaklaşıyordu. Eğer zamanında poşeti yırtamazsa çöp kamyonu poşeti götürecekti ve poşetin içindeki her neyse ezilecekti. Neyse ki poşeti yırtmayı başardı ve poşetin içindekini görünce çok şaşırıldı. Bu bir kitaptı. Kitabı da alıp koşarak ilerideki uzun otların arkasına saklandı.

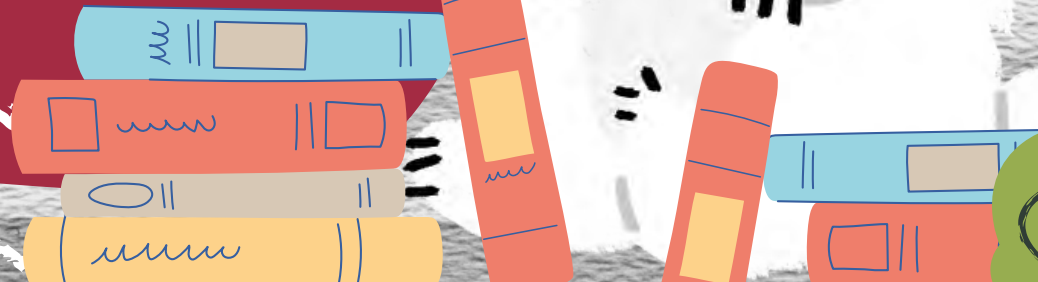

Çöp kamyonu çöpleri alıp gittikten sonra kitap ve köpek konuşmaya başladı. Önce köpek başından geçenleri anlattı, sonra da kitap... Bu kitabın sahibi olan çocuk kitabını çok seviyormuş ama bir gün babası çocuğa yeni bir kitap alınca çocuk babasının aldığı kitabı da çok sevdiği için bu kitabı çöpe atmış. Köpek kitabın hikâyesine üzülmüştü. Beraber ormana doğru yürümeye başladılar. Akşam oluyordu ve orman gece tehlikeli olabilirdi. Çalıların arasından gelen sesler onları korkutmaya yetmişti.

Tam bu sırada kitap ve köpek ileride önce bir duman sonra da bir ışık gördüler. İki de heyecanlanmıştı. Bu bir evdi. Eve doğru yaklaştıkça konuşmalar duymaya başladılar. Sonunda eve vardılar. Aslında burası küçük bir kulübeydi. Bahçede küçük, gıcırdayan bir salıncak vardı ve sarı saçlı bir kız çocuğu salıncakta sallanıyordu. Kulübenin penceresinden içeride oturan anne ve babayı görebiliyorlardı. Sıcak çaylarını yudumluyor ve sohbet ediyorlardı. Kitap ve köpek ne yapmaları gerektiğini konuşurken yanlarına gelen çocuğu fark etmemişlerdi. Kitap ve köpek bir anda irkildi. Çocuk köpeği ve kitabı kucaklayıp koşarak kulübeye girdi. Annesine ve babasına Kitabı ve köpeği gösterdi. Köpeğin kalması için annesine ve babasına yalvardı. Sonunda annesi ve babası çocuğu üzmemek adına izin verdiler. Küçük kızın babası bahçeye tahtadan bir köpek kulübesi yaptı. Kulübenin içine yumuşak bir minder koydular. Daha sonra küçük kız bir kap yemek ve bir kap su getirip kulübenin önüne koydu. Köpeğin adının Çakıl olmasına karar verdi. Çakıl yemeğini yerken kız da kitabın tozlu kapağını güzelce sildi ve kitabı okumaya başladı. Kitap çok duygulanmıştı. Çakıl, kızın ayağının dibinde onu dinliyordu. Kitap, Çakıl ve küçük kız oldukça huzurlu görünüyorlardı.

Çizer: Sare Zehra Ünal (8 yaşında)

Çılgın Dene

Yazar: Kayra Kaya (11 yaşında)

Editör: Esat Faruk Emin Demir (12 yaşında)

Çizer: Eslem Işlak (9 yaşında)

Beni götürdüğü yere geldiğimizde biraz korkmaya başlamıştım. Çünkü bu adam kimya işleriyle uğraşan çılgın bir profesördü. Onu tanıyan herkes ondan korkar, onu gördüğünde yolunu değiştirirdi. En azından ben öyle duymuştum. Bu düşünceler içerisinde etrafıma bakındım. Odada loş bir ışık vardı. Işık yüzünden rengi belli olmayan sıvılar da. Kaplardaki sıvıların kokusu evdeyken hazırladığım meyve tabağının kokusuna benziyordu. Tek farkı genzimi yakmasıydı. Duvarların dökülen yerlerinden buranın eski bir yer olduğu anlaşılıyordu. Sanki burada eskiden bir yangın olmuş gibi her tarafta duman izleri vardı. Nihayet profesör geldi. Gelirken gözüm bağlı olduğu için yüzünü ilk defa görüyordum. Ben gözlüklü, beyaz saçları birbirine karışmış birini beklerken genç, düzgün giyimli biri çıktı. Saçları kaşına kadar geliyordu. Gömleğinin üzerine giydiği beyaz önlük onu da da ciddi gösteriyordu. Eğer anlatılanları bilmeseydim bu adamdan hiç korkmazdım. Hatta onunla arkadaş bile olabilirdik.

Onu incelemekten vazgeçip soru sormaya karar verdim ve korkudan titreyen sesimle dedim ki: "Beni neden buraya getirdin?"

Soruma cevap vermeyince soru sormaya devam ettim ama hepsinde aynı yanıtı aldım: "Vakti geldiğinde öğreneceksin."

Sonra ne olduğunu anlamadığım sıvıları karıştırmaya başladı. O sıvıları karıştırdıkça sanki az sonra burası büyük bir gürültü ile patlayacakmış gibi korkuyordum. Gittikçe karışan sıvılar en sonunda mor bir renk oluşturdu. Sanki her gün kimyasal sıvıları birbirine aktarıyormuş gibi bir rahatlığı vardı. Sonra karışımın içine bir toz döktü. Aynı çocukken içtiğim ağrı kesici şuruba benzeyen kokusu biraz midemi bulandırdı. Ve bunu içmemi söyledi. Tabii ki bunu reddettim. Derken arkadaşımın annesi geldi, artık arkadaşımı götürmesi gerektiğini söyledi. Hemen oynadığımız kimya setini toplayıp arkadaşıma veda ettim.

Seyyar Salıncaklar

Yazar: Hatice Ebrar Yavuz (13 yaşında)

Editör: Betül Meryem Alparslan (12 yaşında)

Çizer: Fatma Beyza Kaya (13 yaşında)

"Burada yalnız mı oturuyorsun nene?" dedi en küçük torunum Elif. Kuzenleriyle oynamayı bırakıp yanıma gelmişti. Kollarımı uzatıp onu kaldırdıktan sonra dizime oturttum. Yine çok tatlıydı, annesi saçlarını ikili bağlayıp boncuklu tokalarla süslemişti. Hafif çilekli bir koku geldi saçlarından. "Ay bu kokularda neymiş, annen yoksa saçına çilek mi sürdü senin?" dedim. Kıkırdadı: "Hayır nene, annem bana saç spreyi almış."

- Ha öyle desene ben de kızımın saçına çilek sürdüler sandım yahu!
- Bana hikâye anlatır mısın nene?

İncecik sarı saçlarını okşayıp, "Anlatırım tabii ki yavrum," dedim. "Bu gün sana seyyar salıncakçılarını anlatayım," deyince torunum küçük bir şaşkınlıkla, "Seyyar salıncakçı mı? O da ne?" diye atıldı.

"Seyyar salıncakçı, senin yaşlarındayken arkadaşlarımla yapabildiğimiz en eğlenceli şeyin sahibiydi. Onun dönebilen minik salıncakları vardı. Uzun bir demirin en üst kısmındaki zincirlere bağlı salıncaklar demirdeki bir kol sayesinde dönüyor ve bize uçuyormuş hissi veriyordu. Seyyar salıncakçı mahalleye geldiğinde çoluk çocuk sokağa akar hemen sıraya girerdik. Sıranın bize gelmesini beklerken oluşan heyecanı başka hiçbir şeye değişmezdik. Onun gelişi tüm çocukların yüzünde güller açtırır kahkalar attırırdı," diye anlatınca soruları peşi sıra geldi tabii.

"O kadar güzel miydi nene? Uçuyor muydunuz gerçekten?" diye heyecanlanınca bozuntuya vermedim. "Tabii uçururdu, dedim ya..." O sırada içeri ortanca oğlum girdi. "Kim kimi uçuruyormuş?" diye Elif'i koltuk altlarından tutup havada şöyle bir döndürdü. Odanın içi minik tatlı kahkahalarla dolunca odaya büyük torunlarım da girdi. Elif de gelip tekrar kucağıma oturup tatlı tatlı yüzüme bakıp: "Hadi da çok anlat nene," deyince artık yeteri kadar göremeyen yaşlı gözlerimle odada toplanmış torunlarıma birazcık göz gezdirdiğimde çocukluğum gözlerimin önünden geçti. Yaşadığım şeyler ve tanıdığım insanlar... En çok da her saniye kahkahalarla gülüp eğlendiğimiz o çocukluk arkadaşlarımla şen şakrak fotoğrafımızın çekildiği gün...

Bir Palto Hikâyesi

Yazar: Zeynep Kartal (10 yaşında)
Editör: Meryem Sade Söylemez (11 yaşında)

1921 yılında Ankara her zamanki gibi çetin bir kış geçiriyor, kimse paltosu olmadan dışarı çıkamıyordu. Bense herkesin kusursuz dediği, gri renkte, ayaklara kadar uzanan bir paltoydum. Şefik Bey sahibimdi.

Beni bir gün heyecanla giyerek dışarı çıktı. Bir arkadaşıyla buluşacakmış. O arkadaşını da önce hiç görmemiştim. Sanırım Ankara'ya da önce gelmemiş çünkü paltosuz geziniyordu. Buranın soğuşunu bilen herkes bu aylarda paltosunu giyerdi.

Isınmak için bir kahveye girdiler. İçerisi sıcacıktı, insanlar keyifle çaylarını, kahvelerini içiyordu, Şefik Bey ile arkadaşı da aynısını yapıyordu. Şefik Bey, "Siz de yazacakmışsınız, ne büyük mutluluk!" dedi. Neden bahsettiğini tam olarak anlayamadım ama arkadaşının yazacağı şeyin, yine arkadaşının sözleri kadar etkileyici olacağını anladım. Konuşması içimi ısıtıyordu. Umut saçıyordu etrafa. Karanlık Ankara'yı aydınlatan güneşti sanki sözleri. Sohbetin sonunda Şefik Bey beni üzerinden çıkarıp arkadaşına uzattı. Ben şaşırılmışım fakat sonradan anladım ki çok sevdiği arkadaşının bu soğukta paltosuz gezmesine dayanamamıştı. Arkadaşı beni giymeyi kabul etmedi ama yoğun ısrar üzerine kabul etmek zorunda kaldı. Ve artık benim yeni bir sahibim olmuştu. Beni üstüne giyer giymez her bir iğiyimi heyecan sardı.

Kahveden çıktuktan sonra Taceddin Dergâhı denilen bir yere gittik. Yeni sahibim burada kaldığı zamanlarda geceleri hiç uyumaz, abdest alır, namaz kılar, dua eder ve durmadan yazardı. Bazen bir kelime gelir aklına ama yazacak kağıt bulamazsa duvarlar onun kâğıdı olurdu. Bu bitmeyecek sandığım günler geçti ve sahibimin adının alkışlarla anıldığı güneşli bir mart gününe vardık: 12 Mart.

1921 İstiklal Marşı'nın kabul günü. Alkışlardan bile rahatsız olup üstüne bir de para ödülünü kabul etmeyen bu onurlu insanın beni üzerine giymesinden gurur duyuyordum.

Bir gün eski sahibim Şefik Bey ile karşılaştık. Şefik Bey şimdiki sahibim, "Keşke mükâfatı kabul etseydiniz de bir palto alsaydınız kendinize," dedi. Bu sözleri duyan İstiklal Şairi, darılıp Şefik Bey ile bir süre görüşmedi. Şefik Bey bu duruma daha fazla dayanamayıp af diledi.

İşte o büyük şair Mehmet Akif Ersoy, yani paltosuz Ersoy, belki kendi üşüdü ama şimdi hepimizin kalbini ısıtıyor.

Çizer: Melek Hüsna Yıldırım (11 yaşında)

TORUNUM BİR ŞEMPANZE

Yazar: Zehra Akyıldız (10 yaşında)

Editör: Sude Şahin (13 yaşında)

Çizer: Beren Alya Fazlıoğlu (9 yaşında)

Beş Yıldız sirkinde yeni bir gündü. Minik şempanze çalışmaya başladı, aslında zorla başlatıldı. Sirk görevlisi olan iri yarı adamlar hayvanları kafeslerden çıkartıp farklı farklı sıçrama tahtalarına, yüksek iplere götürüyorlardı. Minik şempanze iç geçirdi: “Neden ben bunları yaşamak zorundayım? Neden özgürce yaşayamıyorum? Neden muz gibi şeyler yiyemiyorum? Aslında ormanda da yaşamak istemiyorum. Sıcacık bir ev istiyorum ben!” O an kafasında bir ampul yandı! Bu zor hayatı nasıl bitireceğini bulmuştu! Tabii ki her hayvanın denediği yöntem olan kaçmayı deneyecekti. Bunun için geceyi bekledi.

Gecenin sessizliğinde şempanzenin minik ayakları pıt pıt diye ses çıkartıyordu. Şempanze her adımında biri uyandı mı diye arkasına bakıyordu. Çok şükür ki kimse uyanmadan sirkten çıkabilirdi. Fakat dışarıda onun için bir sürpriz vardı. Kar yağıyordu! Şempanze da önce hiç kar görmemişti. Üşüyordu ama karın yumuşaklığı çok hoşuna gitmişti. Beyaz çarşaf gibi karın üzerinde yürürken etraftaki binaları süzüyordu. Hepsi çok uzundu ve içine girmesi kolay gözüküyordu. Sonra koca apartmanların arasına sıkışmış gibi gözükken iki katlı çok şirin bir ev gördü. Girmesi çok kolay olacaktı. Hızlıca eve yaklaştı. Bacasına kadar tırmandı ve içeriye atladı! Evde tek başına pamuk saçlı, boncuk gözlü ve çok huysuz bir nine yaşıyordu. Güzel kokular sürünmeyi severdi. Gül, lavanta, sandal ağacı, yasemin... Bugün leylak sürünmüştü. Oturduğunuzda sizi yutacakmış gibi olan koltuğunda örgü örüyordu. Tabii birazdan başına gelecekle habersiz!

Yaşlı nine şömine yakmaktan hoşlanmazdı. Kömürleri dökerken belı ağırıldı. O yüzden battaniye kullanıyordu. O anda şempanze üstü tozla kaplı şöminenin içine düştü! Yaşlı nine patirtinin geldiği sese doğru başını çevirdi ve çığlığı bastı! Şempanzede onu görünce çığlık attı. Sonra yaşlı nine şempanzeye yaklaştı ve ona dokundu. Şempanze de çığlık atmayı kesti ve yaşlı kadın ona şöyle dedi: “Ne kadar pissen sen! Nasıl geldin benim evime?” Şempanze kadının ona kızdığını anlamıştı fakat cevap veremezdi. Yaşlı kadın zaten cevap beklemeden şempanzeyi yakaladı ve banyoya götürdü. Onu bir güzel yıkadı. Sonra artık kullanmadığı bir kilimin içine koyup onu sürte sürte kuruladı. O sırada şempanze etrafı inceliyordu. Bir kaptı yaşlı kadının aldığı da sararmış muzları gördü. Oraya doğru gitmeye çabaladı. Ama yaşlı kadın onu tuttu ve “Muzları sararmadan yiyemezsin ve önce tuzlu, sonra tatlı!” dedi. Mutfağa girip kendine ve şempanzeye tarhana çorbası hazırladı. Şempanzenin eline bir kaşık tutuşturdu ve “Hadı, çorba soğuyor!” dedi. Şempanze kaşığı bıraktı tabağı tutup kafasına dikti. Yaşlı kadın, “Edeplice ye, o ne öyle?” dedi sinirle. Tabağı aldı ve söylene söylene ona bir muz verdi: “Artık sadece muz vereceğim sana!”

Yıllar yılları kovaladı. Şempanze ile yaşlı kadın birbirleriyle harika birer dost oldular. Yaşlı kadın bazen, “Torunum bir şempanze,” diyor kendi kendine. Hee bu arada şempanze artık kebab, mantı, tarhana çorbası ve dahasını yiyebilir. Bir gün ziyarete giderseniz yanınızda lokum götürmeyi unutmayın!

Tahta Bacak

Yazar: Bihruze Yayla (10 yaşında)
Editör: Zeynep Asya Fazlıoğlu (11 yaşında)

Bana verilen eğitimlerin bir gün sağlığımlı benden alırken adımlı tarihe yazdıracağını bilmiyordum. 3 Ekim 1918'de soğuk bir gün olmasına rağmen Argonne'u saran ateş içleri kavuruyordu. Alman güçleri tarafından 500 Amerikan askeri çevrelenmişti. Yiyecek erzakları tükenmiş, posta güvercinleri kaçmış, mühimmatlar bitmişti. Tüm bu yaşananlar yetmezmiş gibi müttefiklerin de ateş açması herkesin umudunu kırmıştı. Eğer bir insan olsaydım, "Yılmayın! Bu vatani savunmak bizim görevimiz!" diye bağırdım. Ama genzimde düğümlenen dumanların etkisiyle tuhaf bir gıklama çıkarabildim sadece. Gak!

Askerlerin elinde haber yollamak için sadece üçümüz kalmıştık. Abim, ben ve ürkek bakışlı postacı. Askerler, umutsuzluktan artık çok iyi savaşıyorlardı. Bu nedenle pek çok can kaybı oluyordu. Haber yollamak için askerler abim ile ürkek postacıyı aldı. Ancak havalandıktan 1-2 gün sonra hayatlarını kaybettiler. Posta sırası bana geldiğinde abime bir şey olduğunu anlamıştım. O gün kanatlarım ağırlaşmıştı, bombaların tamamı kanatlarıma düşmüş gibi hissediyordum.

Haber gönderebilmek için bir tek ben vardım artık. 194 askerin hayatı benim kanatlarıma yüklenmişti. Bu yük abim öldüğünde hissettiğim kanatlarımdaki bomba ağırlığından daha ağırdı. Mektubun ayağıma bağlanması tamamlandığında uçmaya başladım. Gökyüzünde uçarken aynı anda bu kadar farklı duyguyu bir arada nasıl yaşayabildiğimi düşünüyordum. Tam bu esnada bir alev kafamın tam yanından geçti. Sonra ardı arkası kesilmeyen alevler arasında kaldım. Sürekli ateş ediyorlardı. Kanadıma, ayağıma bir şey olmuştu. Aşağı doğru düşüyordum sanırım. Tam olarak anlayamamıştım ama gözümde bir acı vardı ve görüş alanım kısıtlanmıştı. Her yanım kanlar içindeydi. Yılmayın, diye bağıramamıştım belki askerlere ama içimden bağırmayı başardım bu sefer kendime.

Çizer: Meryem Durmaz (10 yaşında)

Gökyüzündeki yangına rağmen tüm acılarımı bir esinti rahatlatmıştı sanki. Uçtum hiç pes etmeden, hiç durmadan uçtum. 25 dakika sonra posta güvercinlerinin durduğu merkezde hafif sekerek yolculuğu tamamladım. Sağlık ekipleri beni gördüklerinde çok şaşırdılar. Beni sağlığıma kavuşturmaya çalışırken diğer taraftan getirdiğim haberin telaşı başlamıştı. Haber iletildiği için 194 askere yardım yollanabildi. Kurtulan askerleri düşünürken kaybettiğim bacağımın acısını bile unutmuşum. O bacağın yerine sağlık ekipleri benim için tahta bir bacak yaptı.

Ben Cher Ami. Dilinizde ismim "Biricik Dostum" anlamına geliyor. Pek çok önemli postayı taşıdığım ve 194 askeri kurtardığım için adım tarihe yazıldı. Yaşamımı bir sene sürdürebilmiş olsam da cesaretin simgesi olan tahta bacağım ve kaybettiğim gözüm ile "Özgürlüğün Bedeli" sergisinde selamlıyorum tüm ziyaretçileri.

BİR DAMLA SU

Yazar: Bilge Sahra Özmen (12 yaşında)

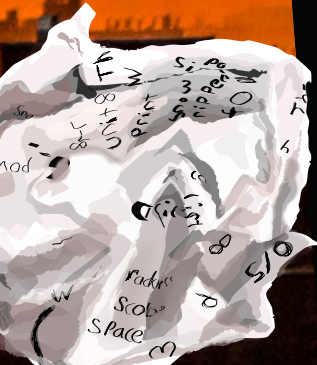
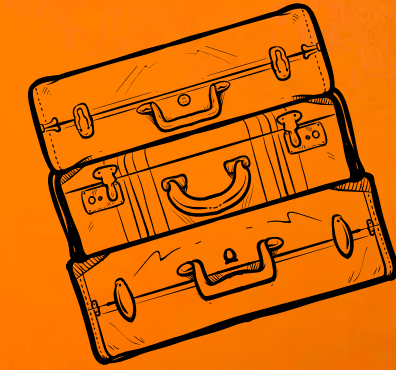
Editör: Şevval Yaren Çakır (13 yaşında)

Çizer: Hatice Eroğlu (9 yaşında)

Kalan son suyumuz da bitmek üzereydi. Yaklaşık bir yıldır yağmur yağmıyordu. Şehir engebeli bir arazi üzerine kurulmuştu. Nüfus fazlaydı ve kaynaklar sınırlıydı. İnsanlar su olmadığı için ekim yapamıyordu. Marketlerde sınırlı sayıda ürün oluyordu. Hayvanlar su olmadığı için ölüyordu. Alacak şeyler çok azdı ve bu yüzden de çok pahalıydı. Paranız olsa bile alacak fazla ürün çeşidi yoktu. İnsanlar artık bir parça ekme ve bir yudum su için birbirlerinin canına kastediyordu. Başka bir sorun daha vardı. İnsanlar kendi aralarında çeteler oluşturup marketleri ve evleri basıyordu. Bazen kavga sesleri yeri göğü inletiyordu.

Korkuyordum. Yatağımın içinde örtüme sarılıyordum. İki gündür ağızma tek lokma yemek girmemişti. Yorgundum. İnsanlar açlıktan yerdeki otları yiyordu. Her gün hayatını kaybeden yeni kişiler ve göç edenler oluyordu. Başka ülkelerden gelen yardımlar yetersiz kalıyordu. Eskiden yiyemeyip de çöpe attığım ekmeklere, elmalara neler verirdim şimdi. Bunları düşündükçe iştahım kabarıyor, midem gurulduyordu. Dün çöp kutusunun yanından geçerken bir parça ekme buldum. Temiz olup olmaması umurumda bile değildi. Ekmeği alıp ağızma tıktım ve birileri görmeden uzaklaştım.

Kuraklık sebebiyle şehir, hemen hemen boşalmıştı. Eve girdince annemin poşetlere eşyalarımızı doldurduğunu gördüm. Ülime bir poşet verip toparlanmamı istedi. Sadece gerekli şeyleri alacaktım. Babam iki saat sonra yola çıkacak bir otobüs bulmuştu. Camdan dışarı baktım. Dışarıda açlıktan bir deri bir kemik dolaşan ve pis kokan çöpleri karıştıran insanlar vardı. Belki de şehirden giden otobüslere verecek paraları yoktu. Yoksa neden kalırlardı ki bu şehirde? Şehir meydanından gelen kavga sesleri duyuluyordu yine. Artık gidiyorduk... Nereye gittiğimizi bilmiyordum. Sadece uzaklaşmaya çalışıyorduk buradan. Otobüs durağına doğru yola koyulduk. Otobüs ufukta görünmüştü. Sırayla otobüse biniyorduk. Bizden başka insanlar da vardı. Otobüs tıklım tıklım dolmuştu. Gitmek istemiyordum. Eski güzel günleri düşündüm. Evimizin mis gibi çiçek kokan bahçesini, bahçede ailem ile yaptığım piknikleri, gıcırdayan salıncağımızı düşündüm, kafamı cama yaslayıp son kez şehre bakıp el sallarken...

Kitap Önerisi

Mafalda, dokuz yaşındaki bir kız çocuğu ve bildiği bir şey var: Gelecek altı ay içinde, görme yetisini tamamen kaybedecek. Mafalda, görünürdeki bu karanlık gelecekte yolunu bulabilecek, okula gidebilecek, futbol oynayabilecek ve kedisine bakabilecek mi? Bu soruların hepsi Kiraz Ağacı ile Aramızdaki Mesafe kitabında.

Kitabın yazarı Paola Peretti İtalya'nın Verona kentinde yaşıyor. Paola 2011'de yazarlık üzerine çalışıyor. 2004 yılında görme kaybına neden olan ve körlükle sonuçlanan Stargardt genetik hastalığı olduğunu öğrendi ve yaşadıklarını anlatan bir roman yazdı. "Kiraz Ağacı ile Aramızdaki Mesafe" adlı kitabı onun ilk romanıdır. Bu kitabı kendi yaşadıklarından esinlenerek yazıyor.

Kitap 207 sayfa, hüzünlü bir umut hikâyesi... Bu ilham verici hikâye 20'den fazla ülkede basıldı ve çok satanlar arasına girdi.

Kitap Tahlili Yazarı: Ahsen Erva Pekok (12 yaşında)

Metin Editörü: Meryem Sade Söylemez (11 yaşında)

ZAPORİJYA SÜRPRİZİ

Yazar: Meryem Nizamoğlu (12 yaşında)

Editör: Bilge Sahra Özmen (12 yaşında)

26 Nisan 1986 tarihinde Sovyetler Birliği'ne bağlı Ukrayna Cumhuriyeti'nin Çernobil Nükleer Santrali 4 numaralı reaktöründe "Bumm!" diye bir nükleer kaza meydana geldi. Bu kaza sebebiyle tüm şehir, 48 saat gibi bir sürede boşaltıldı.

Bu dehşetli olay sonucunda etrafa yayılan korkunç düzeydeki radyasyon, onlarca yıl etkisi silinmeyecek hastalıklar ve ölümler yüzünden gülmeyi unutan çocuklarına gülmeyi hatırlatmak isteyen Hannah adında bir yetimhane yetkilisi vardı. Hannah, annesiz babasız bu yavruların müdiresi idi. Onları mutlu etmek istiyordu. Zaporijya'daki kuzenine lavanta kokulu ve bol gözyaşı lekeli bir mektup yazdı ve 92 çocuğunu da alıp Zaporijya'ya gitti. Onları buraya bir sürpriz yapma amacı ile getirmişti. Yaklaşık 4 gün sonra onlara bu sürprizi sunacaktı ve çok heyecanlıydı.

Bir gün uykulu çocuklar erken saatlerde ter kokulu yataklarından kaldırıldı ve açlıktan kokan ağızlarını esnete esnete bir yolculuğa çıkarıldılar. Yolda tekrar uyuyan çocukları uyandırdılar ve yeni yıkanmış çarşaf kokulu çamaşırların ve ıhlamur kokulu ağaçların olduğu bahçelerden geçirerek bir binaya ulaştırdılar. Bu binanın duvarlarını renkli çiçekler örtmüştü. Etrafa anlamsız ve kafası karışık bakan çocukları binanın arkasına götürdüler. Arka bahçede onları karşılayan büyük sürpriz ise dev bir lunaparktı! Ağızları açık kalan çocuklar bir anda çığlıklar atmaya ve bağırmağa başladılar. Mutluluktan ağlıyorlardı. Özellikle de 5 yaşlarındaki minikler... Sanki şeker hamurlarından yapılmışa benzeyen bu lunapark çilek ve kurabiye kokuyordu. Sevgi dolu Hannah onların neşe dolu gülüşlerini dinleyip zıplayışlarını izlerken bu lunaparkın sadece onlara ait olduğunu ilan etti. Çocuklar şaşırıp bağırarak dev armağanlarının tadını çıkarmaya ve neşe dolu sesleri doya doya dinlemeye başladılar. Bu dehşetten önce çocuklar için bir lunapark yapılıyordu. Facia sebebiyle sönen gülücüklere yeniden kavuşulmuştu.

MAHKEMEYE ÇIKAN DOMATES

Yıl 1820. Her zamanki gibi dalımdan doğan güneşi izliyordum, hafif bir rüzgâr yapraklarımı okşuyordu, bu da beni mayıştırıyordu. Sanırım yine ilk ben uyanmıştım. O gün çok mutluydum çünkü tamamen olgunlaşmış, kıpkırmızı bir domates olmuştum. Tam yanımdaki ablamı uyandırmaya çalışırken uzaktan bir adam gördüm. Adam elindeki sepete rastgele domatesler atıyordu. Hatta henüz tam olgunlaşmamış kardeşimi bile acımasızca koparıp sepetine attı, ardından da beni attı. Dalımdan ayrılmak garip olmuştu, nedense kendimi özgür hissediyordum. Yanımda bir sürü tanımadığım domates vardı.

Uzun bir yolculuktan sonra kocaman bir yere geldik. Salon ter kokuyordu. Sepetin en altında olduğum için pek bir şey göremiyordum, ama adamın ayak sesleri yankılandığından salonda olduğumuzu anlamıştım. Yüksek bir masada oturan yaşlı bir adam, elindeki çekici vurarak konuşmaya başladı: "Evet Sayın Nimo Hanım, domatesleri neden dava ettiğinizi öğrenebilir miyim?" Sandalyede oturan uzun boylu kadın konuşmaya başladı. "Bu domatesler yüzünden en iyi arkadaşımı kaybettim," dedi ve ağlayarak devam etti. "Bu domatesler kesinlikle zehirli." Bu söz üzerine alındım ki yanaklarım kıpkırmızı oldu. Neyse ki rengimden belli olmadı.

Kadın gittikten sonra sandalyeyee bizi buraya getiren bıyıklı uzun boylu adam oturdu ve yaşlı adam ile konuşmaya başladı. Yaşlı adam, "Evet Sayın Kiko, demek siz domatesleri savunmak istiyorsunuz." Adam, "Evet, size domateslerin zehirli olmadığını kanıtlayacağım," dedi. Bu olanların hepsini sepette bir aralık bulmuş izliyordum.

Ardından adam domatesleri şapır şupur yemeye başladı. Büyük kalabalık onu izliyordu. Salonda bir sürü fısıltılar yankılanıyordu. Her yerde insan vardı. Adam ise tam ortadaki bir sandalyeye oturmuş domatesleri ağzına tıkmakla meşguldü. İyice dinlediğimde yakınlarda duran iki gencin konuşmasını duydum: "Nasıl zehirlenmedi dersin." Neden bahsediyorlardı? Ben zehirli değildim ki...

Sepetin en altına gelmişti adam, tam beni ağzına atacaktı ki salonda "Yeter!" diye bir ses yankılandı. Ucuz kurtulmuştum. Merakımı yenemeyip deliklerden baktım, sonra seslere kulak kesildim. "Bakın bir sepet dolusu domates yedim ama zehirlenmedim," dedi Kiko. Yaşlı adam: "Tamamdır, jürimiz karar verdi, davayı domatesler kazandı," dedi.

Nimo ağlamayla karışık hıçkırarak, "Neden, ama domatesler zehirliydi!" diye bağırdı. Sonra beni ve diğer domatesleri dışarı çıkardılar. Hava çok hoştu, tıpkı sabahki gibi rüzgâr hafifçe yapraklarımı okşuyor, ben de mayışıyordum. Bu hayatımda yaşadığım en ilginç olaydı. Haydi, yatağa benim küçük çeri domateslerim. İnşallah bir gün salataya tat verirsiniz diye dua edeceğim.

- Hikâyelerin çok güzel büyükbaba, bunları cidden yaşadın mı?
- Tabii ki yaşadım, hepsini nasıl uydurayım!

Yazar: Ahsen Erva Pekok (12 yaşında)
Editör: Meryem Sade Söylemez (11 yaşında)
Çizer: Sare Zehra Ünal (8 yaşında)

NEFA'NIN ZENCEFİL'İ

- Mi mi fa sol sol fa mi re... Do re mi re...

- Gak gak gak!

"Ya Zencefil biraz sessiz ol lütfen, biraz dişini sık yalvarırım. Şuracıkta bir ayım kaldı. Daha sık prova yapmam gerekiyor," diye konuşurken buldum kendimi. Karşımda piyanonun üstünde zeytin siyahı gözleriyle bakıyordu bana. Yıllık ceviz ihtiyacımın çoğunu sırf sessiz dursun diye ona veriyordum. Yemek yerken de pıt pıt pıt yürüyerek yanıma geliyor, karşımda durup beni izliyordu. Yine iki tane ceviz koydum önüne ve piyano çalmaya devam ettim. Mi mi fa sol sol fa mi re... Do re mi re...

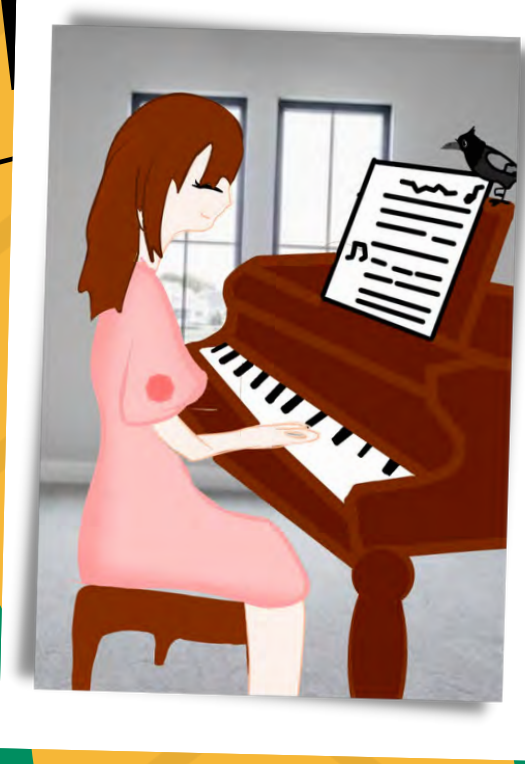
- Gaak gak gak!

Sanırım prova yapmak için çok yanlış bir zamanı seçmiştim. Sakinleşmek için biraz çay yapmaya gittim. Fincanıma sıcak suyu doldururken piyano sesi duydum. Evde benden ve Zencefil'den başka biri yoktu. Zaten notalara böyle düzensizce basan başka biri olamazdı. Tahmin ettiğim gibi, evet, ağızındaki ceviz kabuğuyla piyano çalan zencefil'i görünce gülmeden duramadım.

- Sana ne kadar sinir olsam da bağırmağın sürece en yakın arkadaşım sensin.

- Gaak gak gak!

-Zencefil'i alıp kanepenin üzerine bıraktım. Oynadığı çingiraklı oyuncağından çıkan sesleri umursamıyordum. Çünkü bağırmasından kat kat iyiydi. Parmaklarım tuşlarla, kulaklarım notalarla buluşunca içimi sonsuz bir huzur kaplamıştı. Bu sefer parçayı sonuna kadar tasız bir şekilde çalabilmişim. Sessiz durduğu için Zencefil'e küçük bir ödül vermeyi de ihmal edemezdim tabii.

- Mi mi fa sol sol fa mi re... Do re mi re...

Yine parçayı sorunsuz çalabildiğim günlerden birinde Zencefil hastalandığı için eve iki tane iri yarı veteriner gelmişti. Çok yoğun olduğum için Zencefil'i veterinerine götürmemiş, onların gelmelerini daha uygun görmüştük. Veterinerler benim de onayım olursa Zencefil'i götürüp bir hafta içinde iyileştirebileceklerini ve çeşitli tedaviler uygulanması gerektiğini söylemişlerdi. Başta tereddüt etsem de onun sağlığı benim için çok önemli olduğundan izin vermiştim. Ama üç hafta geçmesine rağmen ne Zencefil'imi getirmişlerdi ne de aradığımız zaman telefonlarımıza cevap veriyorlardı. Aklımdan türlü türlü düşünceler geçerken içimi büyük bir huzursuzluk ve özlem kaplamıştı. Annem beni bu karamsarlıktan kurtarmaya çalışıyordu. Fakat bir süre sonra o da şüphelenmeye başladı.

- Nefa, kızım ağlama artık. Zaten uçamıyordu. Hasta olduğunu sen de biliyordun.

Annemin teselli cümlelerini anlıyordum fakat elimdeki çingiraklı oyuncağa baktıkça da çok ağlamak istiyordum. Seçmelere üç gün kalmıştı ve bu motivasyonla nasıl sahneye çıkacağımı bilemiyordum.

Sahneye çıktığımda seyircilerin gülüşme seslerini duymazlıktan gelerek selam verdim. Üzerimdeki karga kostümü gerçekten tuhaf duruyordu. İnsanlar karga kostümü giymiş, ağlayarak piyano çalan bu kıızı dinlerken şaşırılmıştı tabii. Sonuçta kimse Zencefil'i tanımiyordu. Ama ben bu şekilde onu anmak istemişim.

Eve geldiğimde ne mi oldu? Annemin elindeki kafesi görünce neredeyse bayılacaktım. Zencefil'im geri dönmüştü! Gak gak gak!

Yazar: Sude Şahin (13 yaşında)
Editör: Şevval Yaren Çakır (13 yaşında)
Çizer: Elif Hemedan (12 yaşında)

iki sevimli

AFAÇAN

Yazar: Zeynep Umut Kaplaner (9 yaşında)
Editör: Betül Meryem Alparslan (12 yaşında)

İzmit'in uzak bir köyünde Ömer Dede ve Zarafet Nine yaşıyordu. Ömer Dede, her zamanki gibi sabah erkenden kalkıp elini yüzünü yıkadı ve Zarafet Nine'nin hazırladığı kahvaltıya oturdu. Taze ekmeğin kokusunu aldıkça iştahı da iyice kabarmıştı Ömer Dede'nin. Yemekler yendikten sonra, sofradan kalkıp giyinmeye gitti. Zarafet Nine de bir şeyler mırıldanarak sofrayı kaldırmaya koyuldu.

Ömer Dede ayakkabılarını giydi ve süratle ağıla doğru heket etti. Ağıldan içeri girince bir ay önce doğan oğlakların birbirine sokulmuş bir biçimde uyduklarını gördü. Normale göre fazla uykucuydu oğlaklar. Hemen annelerinden iki biberona yetecek kadar süt sağdı Ömer Dede. Mis gibi sütün kokusunu alan oğlaklar gözlerini fal taşı gibi açtı. Biberonları kaçacakmış gibi, hızla içtiler sütlerini.

Ömer Dede, iki oğlağı da sırayla besledikten sonra sürüyü toplayıp yola çıktı. Bu köyün en taze ve en güzel otları, yolu geçtikten sonraki tepenin ardındaydı. Oranın havası bile daha temizdi, mis gibi kokuyordu.

Yolu yarılamlışlardı ve yolun karşısına geçmek için hazırlanıyorlardı. Ömer Dede, sürüye bir göz atınca sürüden birkaç hayvanın eksik olduğunu fark etti. Etekleri tutuştu Ömer Dede'nin. Arkasına bakınca, iki sevimli oğlağın sürüden çok uzakta olduklarını gördü. Hemen sürüyü güvenli bir alana topladı ve oğlakların yanına koştu. Oğlakların ikisini de cebinde taşıdığı poşete koydu ve poşeti yol boyunca yanında taşıdığı dal parçasına astı. Oğlaklarla birlikte sürünün yanına vardılar. Poşetten çıkmak isteyen oğlaklara hiç kulak asmadı Ömer Dede. Sonuçta işini şansa bırakamazdı. Artık Ömer Dede ve sürüsü karşıya geçmek için hazırды.

Bu hikâye bu fotoğraftan yola çıkılarak yazılmıştır.
Fotoğraf:
Suruç Gazetesi

BICİRİSTAN SAKİNLERİ

Yazar: Fatma Zehra Nas (10 yaşında)
Editör: Esat Faruk Emin Demir (12 yaşında)

Bunu yapan kim olabilir? Kim, kim, kim?..

Biciristan şehrinde tam on beş yıldır tek bir çocuk dahi doğmadı, düşünebiliyor musunuz? Eskiden her yer bıcır bıcır çocuktü. Şimdi evler öyle sessiz, öyle sessiz ki... Yaşlıların onlar için atkı örecekleri bir torunları bile yok.

Makarayı biraz geriye saralım mı? On beş yıl öncesine. Dondurma mevsimi. Çocuklar neşeli mi neşeli. Sokaklarda oyun oynuyorlar. Birdirbir, misket, yakar top, topaç... Bir de bu sokak maceralarına Şems'in gözünden bakalım. Şems'in keyfi gıcır. Kimyager olan kardeşinden beklediği e-posta geldiği için.

Gönderen: Barut Sertkaya

Alıcı: Şems Sertkaya

Selam ağabey. Karışım tamam. Bidonlar dolusu hazırladım. Her gün şehrin şebeke suyuna sadece on damla damlatmamız yetecek. Yanına gelmek için yola çıkıyorum. Çocukluğumuzda çektiklerimizin intikamını almaya az kaldı!

8 Ağustos 2007 Çarşamba

Şems yazılanları okuyunca beyni fokur fokur kaydadı. Çok geçmeden kardeşi yanındaydı. O günden sonra, yani Şems'in kardeşi Biciristan'a bir pikup dolusu özel karışım bidonlarıyla geldiği günden sonra, hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Analar doğurmadı. Bir değil, üç değil, beş değil, tam on beş yıl boyunca Biciristan'da tek bir bebek ağlaması duyulmadı. Parklar artık bomboştu. Şehrin en büyük lunaparkı çöp alanı olarak kullanılıyordu. Oyuncak müzesi yaşlı bakım merkezine dönüştürülmüştü.

Bir Basri Bey vardı. Kırk beş yaşlarında çam yarması gibi iri yarı bir öğretmendi. Gençliğinde en büyük zevki çocuklarla vakit geçirmektü. Hem öğrencilerini çok sever hem yeğenleriyle oynamaya bayılırdı. "Şehrin her yeri huzurevi doldu. Çocuk kokusu yok, her yer yaşlıların misk amber kokusuyla dolu. Anaokullar ve parklar bomboş. On beş yıldır evliyim ve çocuk sevmek istiyorum. Çünkü çocuklar neşe makinesidir, üstelik şarjları hiç bitmez," dedi.

Basri Öğretmen bunları dediği gün harekete geçti. Günlerce haftalarca aylarca çalıştı. Yanına kendi gibi düşünen insanları aldı. En sonunda sorunu buldu. Şehrin şebeke sularına katılan karışımdan dolayı kadınlar çocuk doğuramıyormuş. Bu plan da büyüklerinden hiç sevgi görmemiş Şems ve Barut'un işiymiş. Basri Öğretmen'in bu sorunu çözdükten iki yıl sonra nur topu gibi ikizleri doğdu.

BICİRİSTAN

PALYAÇO BALIĞIYSAN ÇENEDE EZİLİRSİN

Yazar: Fatma Zehra Nas (10 yaşında)

Editör: Betül Meryem Alparslan (12 yaşında)

Aniden sofranın üzerine kusuverdi. Oysa kaç kez söylemişti annesine omlete isot koyma diye. Annesi kendi damak tadına göre hareket etmişti. Olan yine Yaren'e olmuştu. Yani Yaren'in annesi için pul biber şemsiye çikolata... Yaren'in ağzı omletin acısından ateş topuna dönünce istemeden tüm midesini masaya boşaltıvermişti.

Annesi öfkeyle söyleniyordu: "Biber salçası şahidim olsun ki sana bir da da yemek yapmam. Sofranın hâline bak, midem kalktı!" Yüzü sinirden domatese dönen Yaren annesine gözlerini dikerek, "Ama anneciğim omlet değil mangal közüydü sanki," dedi.

- Sus ve bana bulaşık deterjanı ile kâğıt havlu getir şuradan! Sabunu da uzat.

- Anne sofrayı bulaşık deterjanıyla mı temizleyeceksin?

- Yaptıklarından sonra bir de bana akıl mı veriyorsun?

Bu tartışmanın devam etmesini istemeyen Yaren ağzına kilit vurdu ve annesinin istediği malzemeleri getirdi. Etraf bulaşık deterjanının limon aroması kokuyordu. Annesi harıl harıl işe devam ederken bir ses işitildi: "Dinnng dooong! Diiiiiiiiiiiiing doooooonggg!" Belki bu günü kurtaracak müjdeli bir haber olabilirdi. Kitapyurdu'nun internet sitesinden sipariş ettiği "Duvarın Ardı" kitabı gelmiş olabilirdi. Kapıyı açtığında bir de ne görsün! Çimen renkli bir timsah!

- Ben yeni taşınan üst komşunuzum. Adım Tinton! Afrika kıtasından geldim. Oradayken en sevdiğim yemek palyaço balığıydı. Burada nerde bulabilirim?

- Arka sokaktaki evcil hayvan mağazasına bir bakın.

- Teşekkürler. Aylar süren bu yolculuğumda o şirin balıkları öyle özledim ki. Bir yakalarsam çenemde şöyle eziveririm.

- Başka isteğiniz yoksa iyi günler.

- Şeeeyyy... Pudra şekerine ihtiyacım var, kurabiye yapacağım da...

- Tabii hemen mutfaktan kapıp geliyorum.

Yaren sessiz adımlarla mutfığa gitti. Kavanozu kırmadan ve balkonda sarı bezleri ipe asan annesine görünmeden pudra şekerini bir kâseye doldurdu. Kâseyi Tinton'a uzatırken şunu dedi.

- Kurabiye güzel olursa ben de tatmak isterim.

- Seve seve getiririm.

Akşam kapı çaldığında Yaren'in karşısında Tinton duruyordu. Annesi, "Kim o kapıdaki?" diye salondan Yaren'e seslendi. "Yeni komşumuz timsah bize kurabiye getirmiş." Bir anda bütün ev kurabiyedeki tarçın ve zencefil kokmaya başladı. Annesi antreye koşup timsahı karşısında görünce koca bir çığlık patlattı. YAREN, "Gördüğün gibi Timsah Tinton, annem kirli ortamları ve timsahları çok sever. Bu yüzden sevinç çığlıkları atıyor. Sen ona bakma..." dedi.

ENDÜLÜS'ÜN FETHİ

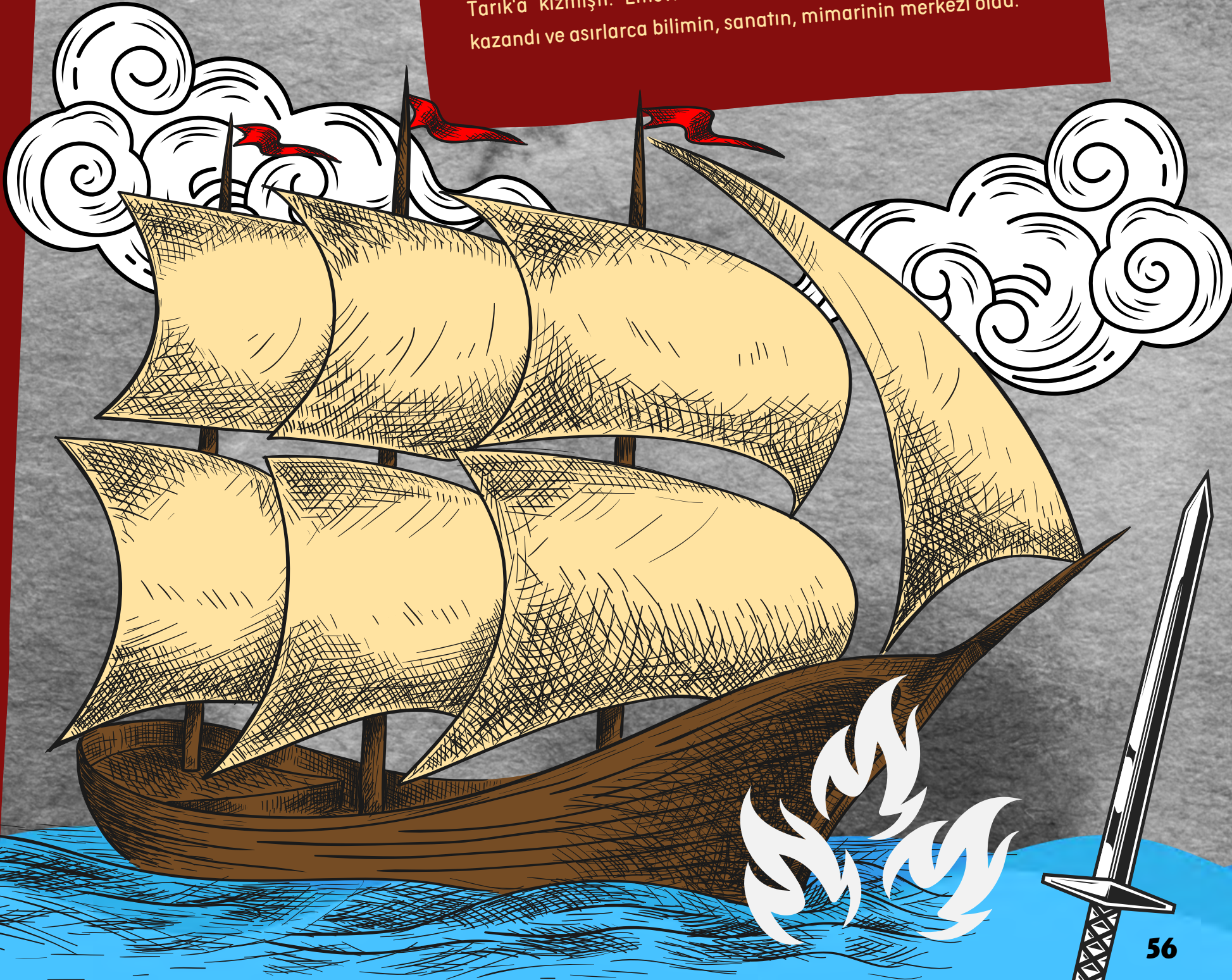
Yazar: Zehra Akyıldız (10 yaşında)
Editör: Bilge Sahra Özmen (12 yaşında)

Siz Tarık bin Ziyad'ı tanıyor musunuz? Evet evet, gemileri yakan Emevi komutan! Ben onun kılıcıyım. Şu anda ordumuzu indirebileceğimiz bir yer arıyoruz. Yanımızda Septe Kontu Julianus var ve onun gemileriyle gidiyoruz çünkü ondan şüphelenmezler. Neden mi, gemileri Vizigot gemileriyle aynı. Neyse, geri kalanını araştırıp öğrenirsiniz. Ben size fethi anlatacağım.

Keşif gezisinden sonra askerleri indirebileceğimiz uygun bir yer bulduk. Gemiler gidip asker getiriyor ve geri gidiyordu... Saatlerce bu döngü devam etti. Tarık bin Ziyad zafere olan inancından, tüm askerler indikten ve geldikten sonra gemilerini yaktırdı, ardından da, "Askerlerim! Görüyorsunuz ki arkanızda deniz, önünüzde düşman var!" cümleleriyle başlayan, ordusunu yüreklendirici uzun bir konuşma yaptı.

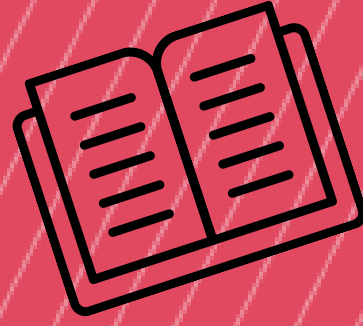
Biz de hızla bazı şehirleri fethettik, bunu duyan kralları da taaa ülkenin öbür ucundan üstümüze gelmeye başladı. Tarık bin Ziyad, Emevi valisi Musa bin Nusayr'dan destek kuvvet istedi. Yardım kısa bir sürede geldi ve orduyla birleşti. Düşman ordusuna eline mızrağını, sopasını, kılıcını alan katılmıştı ve okçu yerine sapanlı askerleri vardı. Zaten düşman da zırhlı süvarileri ile kazanmayı düşünüyordu. Tabii siz, ben böyle anlatınca düşman ordusunun çok az kişi olduğunu düşündünüz değil mi? Aslında çok fazla kişilerdi. Tam 35.000 askerleri vardı. Biz ise 12.000 kişiydik. Savaş başlamak üzere olduğundan ben çok heyecanlıydım. Aklımdan, "İnşallah Tarık beni düşürmez veya çok fazla çizilmem," diye geçirdim. Savaşlarda biz de yaralanıyoruz ama bizi tedavi eden yok!

Biz savaş meydanına daha önce gelmiştik ve bir tepe üzerine yerleşmiştik. Düşman kralı Rodrigo bizi aşağı çekmeye çalıştı ama inmedik. O da, "Siz inmezseniz, ben çıkarım!" dedi, üzerimize yüklendi. Fakat zamanla düşman ordusu geri çekilmeye başladı ve sayısal üstünlük bize geçti. Sonra da savaşı kazandık. Bunu öğrenince Emevi valisi bize, "Daha fazla ileri gitmeyin, ben geliyorum," dedi ama Tarık bin Ziyad dinlemedi ve ülkenin çoğunu fethetti. Emevi valisi de farklı bir rotadan gelip ülkenin kalan yerlerini fethetti. Sonra ikisi buluştu, tabii Emevi valisi Tarık'a kızmıştı. Emevi devleti yıkılınca Endülüs bağımsızlığını kazandı ve asırlarca bilimin, sanatın, mimarinin merkezi oldu.

10 MADDEDE ODA TOPLAMAK

Yazan: Meryem Sare Söylemez (11 yaşında)
Editör: Bilge Özsoy (16 yaşında)

6 Ders çalıştıktan sonra kitaplarınızı yorgunum diye ortada bırakmayın, onları da zamanında toparlayın.

7 Odamız bizim küçük ülkemizdir, yere atılan çöpler nasıl kötü görünüyorsa odamızda da etrafta başıboş dolanan kâğıt parçaları, kıyafetler, üstünden atlayıp geçtiğimiz okul çantamız da öyle görünür. Bu düşünce ile odamıza karşı sorumluluğumuzu oluşturabiliriz.

1 Yenilikler insanı mutlu eder, odanızı yeni bir şekilde dekore edeceğinizi düşünüp odayı toplayın ve bazı değişiklikler yapın. Bu değişiklikler yeni bir masa lambası, duvara asılan posterler, kalem kutu değişikliği gibi şeyler olabilir. Dekore etmek için odanızı toplamak zorunda kalacaksınız.

8 Toplamak yetmez, temizleyin de. Perdeleri yıkayın, halınızı yıkamacıya verin, duvarları silin, toz alın. Odamız mis gibi koksun.

2 Kuracağınız bu düzene kendinizi alıştırmın ve bozulunca tekrar tekrar inat edip düzeltin.

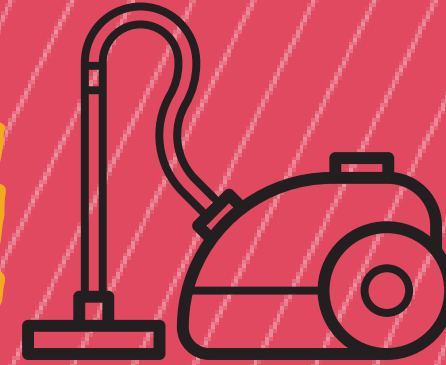
9 "Nereye koyduysan oradadır," sözünden kurtulmak için eşyalarınızı belirli bir yere koyun.

3 Odamızın temizliğindeki bazı şeyleri kendiniz üstlenin, çünkü anneniz temizlik yapmaya kendini kaptırarak işe başlarsa farkında olmadan odanızı toplayabilir ve siz kendinizi bu görevden kurtulmuş olarak görebilirsiniz.

4 Dışarıdaki fazlalıkları dolaplarınıza tikiştirmeyin, dolaplarınızı da düzenleyin.

5 Fazlalıkları artı yönde kullanmaya çalışın ve kesinlikle yararı olup olmadığını düşünün. Kullanmadığınız şeyleri dönüştürün ya da iyi durumdalarsa bağışlayın.

10 Odamızı toplarken yatağınızdan başlayın. Hem işin önemli kısmı tamamlanır hem de kalan kısmı yaparken size kullanacak alan kalır.

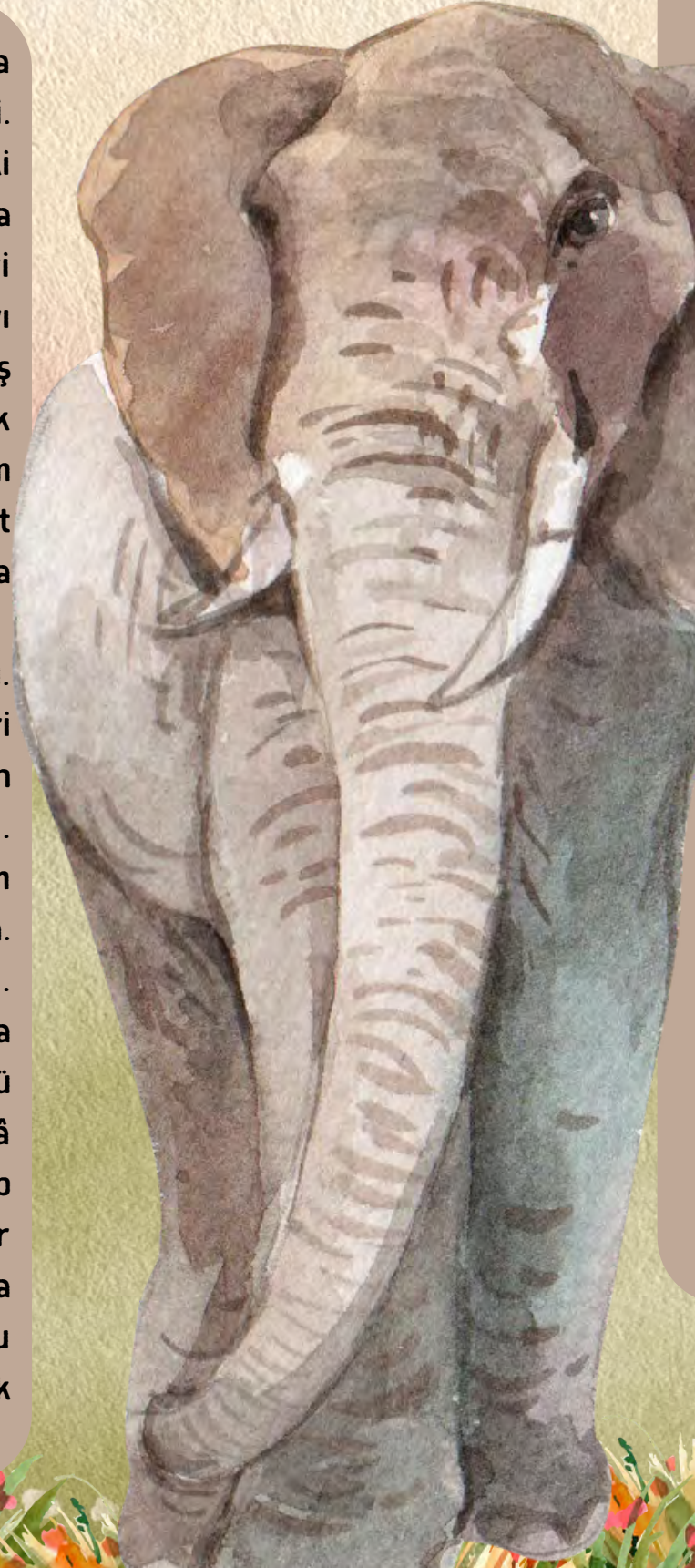
ALYA

Yazar: Şevval Yaren Çakır (13 yaşında)

Editör: Zeynep Asya Fazlıoğlu (11 yaşında)

Maria çıkacağı gezi için çok heyecanlıydı. Uzun bir aradan sonra yemyeşil otların ve rengârenk çiçeklerin arasında gezebilecekti. Onu bu güzel geziye götürecek kamyon gelmişti bile. Maria'yı iki metreye yakın yüksekliğinde etrafı demirle çevrili üstü açık araca yavaşça bindirdiler. Yol boyunca hortumuna gelen tatlı ılık esintiye hissedip mutlu oldu. Kamyon bir yere gelince durdu ve Maria'yı çamurlu otların arasına indirdiler. Maria aşağıya doğru bükülmüş dallardan yapraklar topladı, çamurun içinde gezinen minik solucanlar ile tanıştı. Çok rahatlamıştı. Islak toprak içindeki tüm huzursuzluğu alıp götürmüştü. Gün kararınca eve yani hayvanat bahçesine dönme zamanı geldi. Yine usul usul kamyonun kasasına bindirdiler.

Aynı ılık, tatlı esintiyle gidiyordu fakat birdenbire araç durdu. Maria demirlerin arasından etrafına bakınmaya çalıştı. Uzun, üzeri kapalı küçük küçük pencereleri olan bir aracın yanındalardı. O uzun şeyi inceleyip durdu Maria. Ne kadar çok tekerleği ve camı vardı. Aynı zamanda oldukça garip görünüyordu. "Kocaman bir hortum mu yoksa," dedikten sonra daha da dikkatli bakmaya başladı ona. Bu sırada gözü, annesinin kucağında duran bir bebeğe takıldı. Minicik insan yavrusu beyaz bir örtüyle sarılmıştı. Epey ağlamışa benziyordu. Göz yaşları al yanaklarından süzülmuş, önlüğünü ıslatmıştı. Maria bebeğin annesini fark etti. Annesinin gözleri hâlâ kapalıydı. Üzerini ıslatacak kadar çok ağlamış bir bebeği nasıl olup da duymamıştı. Maria annesinin duyup ve uyanması için sesler çıkardı ama bebeğin annesi bir türlü gözlerini açmadı. Maria bebeğin yanındaki açık camdan bebeği almak için hortumunu uzattı. Çok rahat bir şekilde onu oradan çıkardı. Yavrucak ağlamaktan epey yorulmuştu.

Maria'nın hortumuna sarılı birkaç sallantıda hemen uyudu. Maria onu bırakmak istemedi. Kendi aracının çalışma sesini duyunca bebekle birlikte aracına geçti. Bundan sonra pek bir şeye odaklanamadı. Çünkü aklında sadece bu tatlı bebeği görünce arkadaşlarının vereceği tepkiler canlanmaya başladı. Hatta bu yüzden koca hortumuyla ağız arasına aldığı bebeği kimseye fark ettirmemeyi bile düşündü. Uzun bir sürede arkadaşlarının tepkilerinden çekindiği için bebeği saklamaya büyük çaba sarf etti. Kimseyle konuşmadı. Bebek ile yaşadığı alandan uzaklaşmamaya çalıştı. Orası oldukça büyük bir yerdi. Vakit ikisi için de sorunsuz geçiyordu. Ta ki bebeğin altındaki örtü artık dayanılmaz kötü kokana kadar. Maria o an, bebeğe bağlı olan dayanılmaz kokulu şeyi çıkardı ve hop, bir kenara fırlattı. Miniğin ve Maria'nın tüm rahatsızlığı şıp diye kesildi. Hatta miniğin o ikide bir dayanılmaz çığlıkları bile.

Maria bu işe oldukça sevindi, bebeğin yanında ileri geri dans etmeye başladı. Minik şey keyiflendikçe Maria hiç durmadan dansına devam ediyordu. Tüm dikkatlerini onlara veren arkadaşlarını da sevimli minik dostuyla tanıştırdı. Başta fil halkı tabii çok endişelendi. Çünkü daha önce hiç insan yavrusuyla bu kadar yakın olmamışlardı. Hatta bebeği yetkililere vermesi için Maria'yı uyardılar. Ama Maria bebekle arasındaki o kuvvetli bağı koparamazdı. Bebeğin annesi olmak istediğini söyledi. Yeni aile üyelerine Alya ismini verdiler. Alya ismi, Maria için çok anlamlıydı. Fil ailesinin "en değerli olanı" anlamına geliyordu. Her ne kadar diğer filler şaşkınlıklarını gizlememelerse içlerinde bir filin bir insan yavrusuna bakabileceğine inanıyorlardı. Yaşamak demek birbirlerine bağlılık demektir. Fil ailesi buna çok dikkat ediyordu. Her ne kadar özgür bir ortamda olmasalarda değerleriyle yaşamak onlar için hayatın kendisi demektir. Tüm varlıklarını ve büyüklerinden öğrendikleri şeyleri gelecek nesle miras bırakmayı borç biliyorlardı. Bir insan yavrusuna bakmayı başarılırsa atalarının ve gelecek neslin çok hoşuna gideceğini sezmişlerdi. Çünkü onların kanında iyilik adına fedakârlık yapmak vardı. İşte bu yüzden zoru başaracaktı Maria.

Devamı ikinci sayıda...

SONSUZ YOL

Yazar: Asya Karaman (12 yaşında)
Editör: Betül Meryem Alparslan (12 yaşında)
Çizer: Asya Karaman (12 yaşında)

Çikolatalı dondurma gibi tatlı bir bahar günüydü. Sonsuz bir yolda yürüyordum, kendimden emin adımlarla. Elimde mor ve siyah renkli küçük bir hediye kutusu taşıyarak yolda gördüğüm hayvanlara selam veriyordum.

- Merhaba küçük karınca!
- Sana da merhaba neşeli kız.

Kocaman gökyüzünde, bulutların pamuk şeker gibi görüldüğü yerde kuş sürülerinin güzel ötüşlerini duydum. Baktım ki bu diyardan göç ediyorlar. "Yolunuz açık olsun göklerin süsleri!" diyerek elimi salladım. Bana bir şey demeden kaybolup gittiler. E tabii ki duymayacaklar sesimi, benden kat kat yukarıda, gökyüzünde uçuyorlar çünkü.

Sonsuz yolda yürümeye devam ediyordum. Birden yanımdan yavru bir kedi geçti. Başı lila, gövdesi lacivert, kuyruğu mürdüm rengindeydi ve yumuş yumuş görünüyordu. Hediye kutusunu bir duvarın üstüne koyarak ellerime aldım kediyi. Meğer ne büyükmüş ellerim! Kedi elimde kaybolacak gibiydi. Yavru kediye de selam vermeyi unutmadım.

- Selam küçük can!
- Selam çilli kız.

Kedinin böyle demesi içimdeki keleklerin uçuşmasına neden oldu. Uçan kelekleri gören küçük kedi sordu.

- Neden içinde kelek besliyorsun?
- Çünkü içimde tabiat var.

Küçük kedi elimden yere atladı. Ona sordum.

- Niye atladın? Seni çok sevmiştim!
- Anneler beni bekler. Gitmem lazım. Onlara küçük bir sorum var.
- Ne sorusu?
- Onlara, "İçimde kelek besleyebilir miyim?" diye soracağım.
- Tamam küçük kediciğim, şunu unutma ki her canlının içinde yüzlerce kelek olmasa bile yavru bir kelek vardır.

Küçük kedi gittikten sonra hediye kutusunu alıp yürümeye devam ettim. Yolda ilerlerken bir evin kocaman bahçesini gördüm. Bahçede karpuzlar vardı ve etraf aynı vanilya gibi kokuyordu. Dayanamayıp girdim. Tohum eken periyi görünce ona seslendim.

- Selam tabiat dostu peri!
- Selam tatlı kız!
- Kanatların ne kadar güzel!
- Teşekkür ederim!
- Dokunabilir miyim?
- Elbette.

Kanatları çok inceydi, sanki yumuşak bir cama dokunuyormuşum gibi. Ona sordum.

- Uçmak için kanat lazım mı?
- Hayır tabii ki. Ben kanatlarım olmasa da uçarım mesela. Hayal etmen yeterli.
- Hayal edersem uçabilir miyim?
- Evet, tabii ki uçarsın çünkü sen bir canlısın. Canlı olmayan hayal edemez ki uçsun. Çok güzeldir uçmak, sen de dene.

- Sağ ol peri dostum. Bu tavsiyeyi kullanacağım. Sonsuz yolda yürümeye devam ediyordum ama sonu gelmişti sanki. Evime gelmişim, hemen şuradaydı. Heyecandan kalbim yerinden fırlayacaktı. Dur bir saniye! Yoksa ilerdeki benim kalbim mi? Kalbimin yanına koştum.

- İyi misin?

- Yaralandım biraz.

Çantamdaki yara bandını aramaya koyuldu. Bulduğumdaysa hemen kalbime yapıştırdım. Onu yerine taktıktan sonra evime girdim. Evimdeki boş kitaba doğum günü hediyesi olarak elimdeki mor ve siyah renkli kutuyu verdim. Kutuyu açınca içinden bu metnin yazısı çıktı. Kitap yazıyı okuyunca çok beğendi. Ben de:

- Bu metni evin bahçesinde yazdım, ilk sayfalarından biri olsun diye.
- Çok teşekkürler küçük dostum!

Şair: Yağız Kutay Şenyüz (9 yaşında)

Güzel Şehir

**Bir yanında deniz bir yanında şehir,
Martılarıyla selam verir.
Gecesi ayrı gündüzü ayrı güzel,
Hafiften eser bir yel.**

**Galata Kulesi, Kız Kulesi,
Türkiye'nin Harikuladesi.
Güzelliğiyle etkiler herkesi,
Kulaklarda çınlar kuşlarının sesi.**

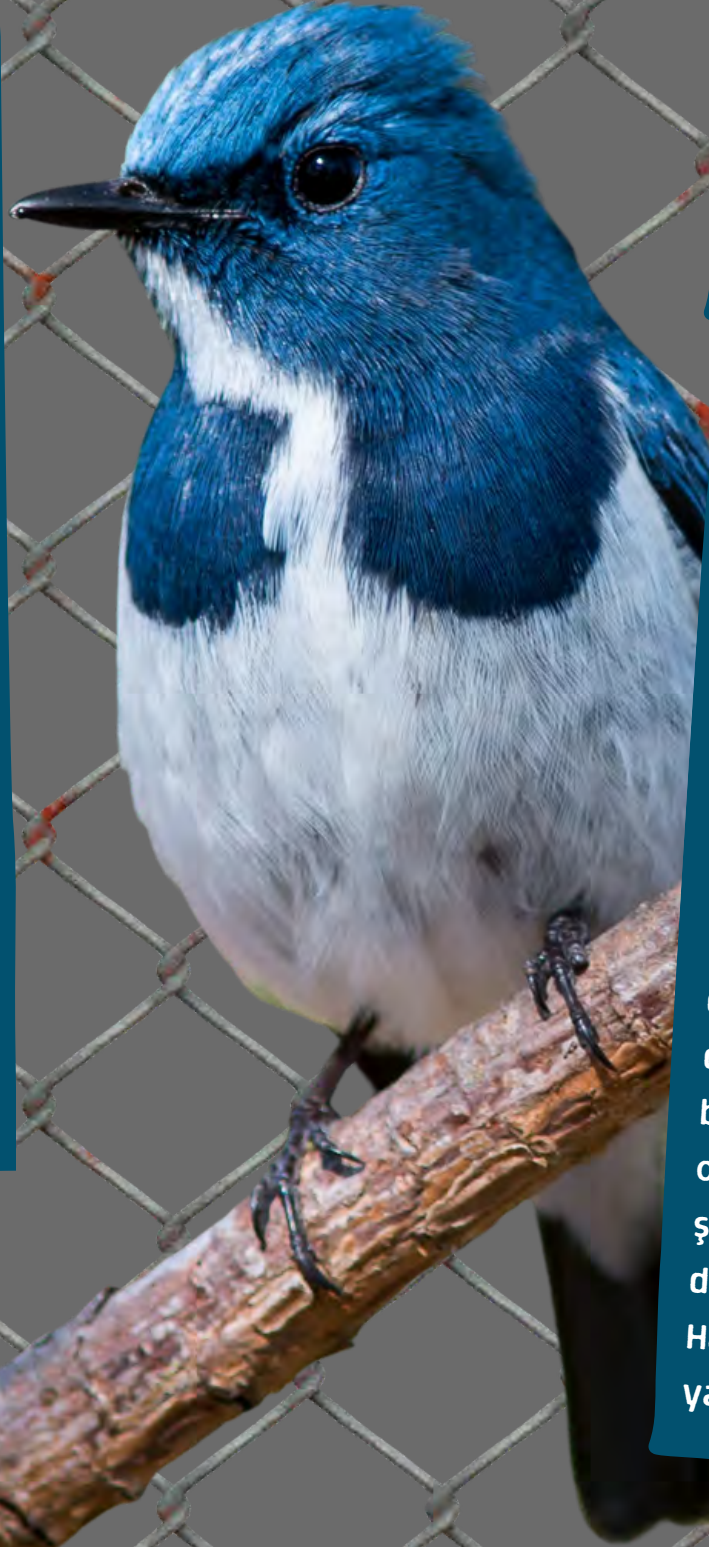
**Yüzyıllardır sevilir,
Keyfi çıkarılır, kıymeti bilinir.
İskeledeki vapurun sesi gelir,
İstanbul ne güzel şehir!**

ÖZGÜR

Yazar: Zeynep Kartal (10 yaşında)

Editör: Zeynep Asya Fazlıoğlu (11 yaşında)

İncecik bacaklarım tir tir titrerken, gözlerimle sığınabilecek sıcak bir yer arıyordum. Hava her zamanki gibi çok soğuktu. Lapa lapa kar her yeri bembeyaz bir örtüyle kaplamıştı. O sırada uzaklardan esen rüzgâr beni alıp bir yere götürdü. Kendime gelip kafamı kaldırdığımda bir evin penceresinde olduğumu fark ettim. Şimdi ben bu eve nasıl girecektim? Girsem de beni yine zararlı zannettikleri için dışarı bırakacaklardı. Ne zararım var benim insanlara? Ben kendi hâlinde yaşayan küçük bir canlıyım. Onların o kocaman bedenleri benim kaç katım büyüklüğünde bilmiyorlar mı? Tam bu düşüncelere dalmışken masmavi kanatlarıyla bir kuş yaklaştı cama. Yukarıda bir yeri işaret eder gibi başını kaldırıyordu. Yukarı baktığımda aşağı doğru açılmış bir boşluk fark ettim camda. Bu kuş neden bana burayı işaret ediyordu? Amacı bana zarar vermek olabilir mi düşüncesi ile beni savurmak üzere olan rüzgâr arasında sıkışıp kalmıştım. Rüzgâr öyle bir vurdu ki küçücük bedenim uçmak üzereyken bacaklarımın biri ile pencerenin pervazına yapıştım. Hızla gördüğüm açıklığa doğru ilerlemeye başladığımda kuşu çoktan unutmuştum. Aklımdaki tek şey sıcak bir yere girmek ve rüzgârın keskin bıçaklarından kendimi kurtarmaktı.

İçeri girdiğimde az önceki kuş ile burun buruna geldim. Küçücük kalbim az kalsın ağızımdan çıkacaktı. Zaten yorulmuştum. Ama bana bakan gözler çok sevimliydi. Adının Maviş olduğunu öğrendiğimde isminin görüntüsüne ne kadar yakıştığını fark ettim. Sahi, benim adım neydi? Bana isim koyan kimse olmamıştı. Günler günleri kovalarken Maviş beni hep koruduğu, sakladığı için insanlar beni hiç fark etmedi. Bu güzel kokulu ev benim yuvam, Maviş de ailem olmuştu. Bir gün karnım çok acıkmıştı. Açık bulduğum bir pencereden dışarı çıktım ve yemek aramaya başladım. Minik olduğum için çok da uzağa gidemedim. Dalını pencereye uzatmış mor erikten küçük küçük yapraklar ve meyveler yiyerek karnımı doyurdum. Eriğin tadı incecik bacaklarımı karnıma çekecek kadar mayhoştu. Eve geldiğimde Maviş'in kafesini temizliyorlardı. Kafesine renkli yemler yerleştirdiler. Maviş ne kadar da farklı yiyecekler tadıyordu. Ne güzeldi, her şeyi ile ilgileniyorlardı. Maviş ne kadar şanslı bir canlıydı.

Birkaç hafta sonra Maviş'le konuşmak, onunla sohbet etmek için onun kafesine gitmiştim. Maviş'e ne kadar şanslı olduğunu, herkesin onu çok sevdiğini söyledim. Beni sadece dinledi ve gözlerine bir uzaklık yerleşti. Nemlenen gözlerini kapattığı için uykusu geldiğini sanmıştım. Bir sonraki gün beni kafesine çağırdı ve "Asıl sen şanslısın dostum. Ben daracık kafesteyken sen özgürsün. Evin her yerini istediğin zaman gezebilir, istediğin yemeği yiyebilmek için evden dışarı bile çıkabilirsin. Kafeste olmak nasıl bir şey biliyor musun? Ben senin anlattığın o mayhoş meyveleri her gün görüyorum pencereden ama ne dalına konabildim ne de tatlarına bakabildim," dedi. Onun söylediklerini dinlediğimde yediğim tüm mor erikler boğazıma düğümlenmişti. Birkaç dakika sonra Maviş'in sahibi olan kahverengi saçlı, mavi gözlü, kısa boylu, tatlı sesli çocuk geldi ve onu evin içine saldı. Maviş'le son oyunlarımızı oynadık. Bana sürekli "Özgür" diyerek gülümsüyor ve şarkılar söylüyordu. Hayallerini anlattı bana ve bir gün erik ağacının dalında buluşmak üzere sözleştik. Çünkü artık gitme zamanım gelmişti. Havalar ısınmıştı ve kendime ağ kurmalıydım. Maviş'in hayallerini de yanıma alıp ikimiz için yola koyuldum. Dilimde onun Özgür şarkısı ile...

KÖMÜRDEN DUVARLAR

Yazar: Esmâ Polat (13 yaşında)

Editör: Zeynep Asya Fazlıoğlu (11 yaşında)

Sıcak rüzgârların insanların yüzlerini siyaha boyadığı sıradan bir cuma günüydü. Yüzlerdeki kararma sıcaktan mı yoksa köyü kaplayan maden ocaklarından mı bilinmezdi. Çocuklar güle oynaya köyün dar sokaklarında yokuş aşağı koşuyorlardı. Sekiz yaşına yeni girmiş olmanın heyecanını içinde taşıyan küçük kız, kucağındaki kedi yavrusunun başını nazikçe okşuyor, kulaklarının arkasını kaşıyordu. Erkek çocukları yerden buldukları pet şişenin içerisine kum doldurmuş maç yapıyorlardı. O sırada mavi kiremitli, tek katlı turuncu evin camından tiz bir ses yükseldi. Bu turuncu ev, şehrin gri görüntüsüne başkaldırır gibiydi.

- Yaren! Eve gel. Az sonra baban işten döner. Hadi kızım biraz acele et.

Küçük kız ismini duyunca kediyi hemen yere bıraktı ve evin merdivenlerini hızlıca çıkarak açık kapıdan içeriye girdi. Annesi tek odalı evlerinin sağ köşesinde bulunan mutfakta akşam yemeği için patates pişiriyordu. Yaren görevlerini bilirdi. Lavaboda ellerini yıkarken hayaller kurar ve ellerini yıkama zamanı biraz uzun sürerdi. Babasının iş yerine ilk defa gittiği günden sonra başlamıştı bu alışkanlığı. Kim bilir yıkadığı sadece kendi elleri miydi? Yemek sofrasını hazırlama vakti, hızlı el yıkadığı tek zaman dilimiydi. Sofra kurmak onun için resim yapmak gibiydi. Tabakların düzeni, çatal kaşığın dizilişi, resmin alt zeminini oluştururdu. Malzemelerin kesilişi, sofradaki görüntüsü ise boylarla süsleme işiydi. Yaren sofrayı her kurduğunda hayalindeki resmi masaya taşırdı adeta. Sofra vakti onun için aile demekti.

Yine neşe dolu şarkılar mırıldanarak daldığı hayal dünyasından zilin sesi ile uyandı. Kapıyı açar açmaz yorgunluktan beli bükülmüş babasının boynuna atıldı. Babasının elleri sırtını tamamen saran kocaman bir devin elleriydi sanki. O kocaman eller siyah ve çok sertti. Kömür madeninde çalışan en güçlü madenciydi babası. Çok çalışır, eve geldiğinde yorgun olurdu. Yorgunluğu gözlerinden belli anlaşılırdı. Ama bugün kapıyı Yaren'in gördüğü yeşil gözler ışıltılıydı. Babasının neden bu kadar sevinçli olduğuna anlam veremiyordu. Bu mutlu görüntü Yaren'i heyecanlandırmıştı. Babası üstünü değiştirdi ve sofraya oturdular. Yaren da fazla dayanamadı ve sordu.

- Baba neden bu kadar mutlusun?

Babasının gülümsemesi artık tüm yüzüne yayılmıştı. Elindeki çatalı tabağın kenarına bırakarak konuştu.

- Bugüne kadar topladığımız kömürlerin bir kısmını çocuklar için ayırmıştık. Şimdi sona geldik. Bu kömürlerden bir gelir elde ettik ve bunu sizin için kullanma zamanı! Hayalin gerçek olacak. Artık köyümüzün de rengi değişecek.

Yaren, önce bir an duraksadı. Renk, değişmek, hayal kelimeleri zihninde uçuşmaya başladı. Kömürlerden çocuklara ne yapabilirlerdi ki? Heyecan tüm vücudunu sarmıştı ama aklının hayallere dalmasına izin vermeden babasını dinlemeye devam etti. Babasından bir okul yapılacağını öğrendi. Minik bir okul, hem de mavi renk. Göküzü gibi, hayallerindeki hiç görmediği deniz gibi... Sonra sofradan fırlayarak evden çıktı. Sokaktan aşağıya koşarken çocuklara doğru bağırdı: "Köyümüze kömürden okul yapılacak, MAVİ..."

ARKADAŞLIK ÜZERİNE

Arkadaşlığın kelime anlamı sözlükte, “Beğenileri, huyları, düşünceleri yakın olduğu, uyduğu için birbiriyle görüşür olmak,” olarak geçer. Yani diyor ki biriyle arkadaş olabilmen için onunla bazı ortak yanların olmalı. Ortak ilgi alanı yoksa arkadaşlık yok, diyor. Peki gerçekten ne kadar doğrudur bu tanım?

Biriyle tanıştığımızda genelde o kişiye sorduğumuz şeyler kendi ilgi alanımızla alakalı olur. Kitap okumaktan hoşlanıyorsak ona ilk ne türden kitaplar okuduğunu sorarız. Dinlediğimiz müzik grubunu o da dinliyor mu, favorilerimiz onun da favorileri mi, hoşlanmadığımız şeyler hakkında ne düşünüyor diye merak ederiz. Yani kısacası, tanıştığımız bir kişiyle aramızda benzerlik ararız. Bu da yukarıdaki tanımı doğruluyor.

Fakat yine de bu tanımın tamamen doğru olduğu anlamına gelmiyor. Sonuçta insanlar arasındaki her şey ne tamamen benzer olabilir ne de tamamen farklı olabilir. Peki, madem insanlar ile aramızda benzerlikler olduğu için arkadaşlık kuruyoruz, öyleyse farklılıklarımıza rağmen nasıl oluyor da arkadaşlıklarımızı sürdürebiliyoruz?

“İnsan sosyal bir varlıktır,” diye boşuna demiyorlar muhtemelen. Sonuçta pek çoğumuz bir yere gideceği zaman yalnız kalmamak için yanımıza yakınlarımızı davet ediyoruz. Bu konuya en basit örnek, okullarda kızların birçoğunun kantine veya lavaboya bile yalnız gitmek istememeleridir. :)

Bunun iki sebebi olabilir.

- 1- Yalnız kalma korkusu (güvenlik isteği)
- 2- Sadece konuşma, eğlenme (paylaşma isteği)

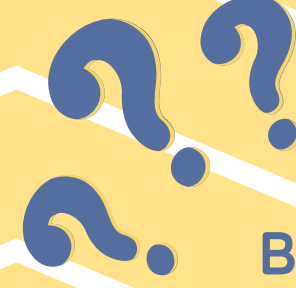
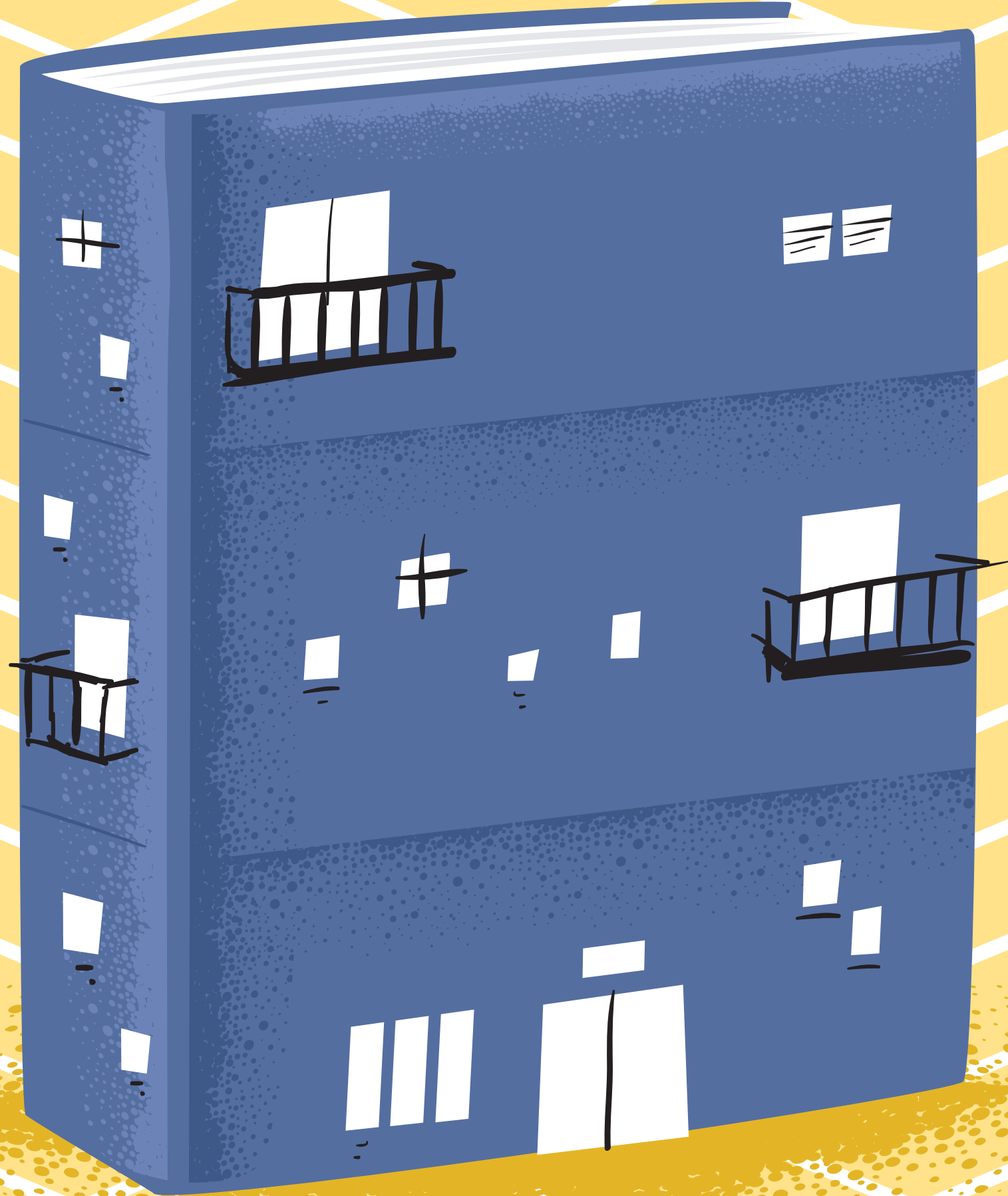
Arkadaşlığa bir nevi yalnızlıktan kurtulma isteği diyebiliriz. İnsanlar, genelde kalabalık içinde yalnız kalmaktan hoşlanmazlar. Bu az önce söylediğim gibi ya güvenlik isteğinden kaynaklanır ya da paylaşma, eğlenme isteğinden. Bunun sonucunda insan iyi vakit geçirebileceği birilerini arar. Yani kendine arkadaş seçer. Arkadaş seçerken pek çoğumuz farkında olmadan kendimize benzer, ortak yönlerimiz olan kişileri seçiyoruz. (Eğer dikkat ederseniz yakın arkadaşların herhangi bir konuda birbirine benzediklerini görürsünüz.) Biz ortak yönlerimiz olanlarla daha rahat konuşur, daha rahat gezeriz. Çünkü biz aynı veya benzer şeylerden hoşlanıyoruz. Bu yüzden aramızda birkaç benzerlik olduktan sonra farklılıklar arkadaşlığa pek fazla etki etmez.

Fakat bazen, insanın yalnızlıktan kurtulma isteği başını belaya sokabiliyor. Bunun sebebi, kendimize arkadaş ararken/seçerken sadece benzer özelliklere bakmamız olabilir. Farklı özelliklere bakmıyoruz ancak onlar kötü özelliklerse bu bizi de etkileyebiliyor. “Üzüm üzüme baka baka kararır,” hesabı anlamadan arkadaşımıza benzemeye başlarız. Ve bu genelde olumsuz sonuçlar doğurur. Yani yanlış seçimler yanlış arkadaşlıklara, yanlış arkadaşlıklar da yanlış yollara savrulmamıza sebep olur.

Sonuç olarak mesele şu: Biz insanlar “yalnızlıktan kurtulma isteği”ne sahibiz ve bu yüzden kendimize iyi vakit geçirebileceğimiz arkadaşlar arıyoruz. Arkadaşlarımızı seçerken de benzer taraflara dikkat ediyoruz. Yalnızca ortak yanlara bakmak bizim yanlış (kötü) arkadaşlar seçmemize sebep olabilir. Kötü arkadaşlar da bizi yanlış yönlere sürükleyebileceğinden, arkadaş seçerken çok dikkatli olmamız gerekiyor.

Yazar: Halime Çoban (14 yaşında)

Editör: Hatice Ebrar Yavuz (13 yaşında)

Bilgi kaynağıdır,
Hem çocukların hem yetişkinlerin.
En iyi dostudur,
Uykusuz gecelerin.

Kapat gözünü,
Çek birini kütüphaneden,
Dal hayallere.
Bittiği zaman,
Al yenisini.

Nedir bu bilir misin?
Sorsam bana söyler misin?
Çok uzağa gitme,
Kaldır başını bak kütüphanene!

Yazar: Buğlem Kaya (11 yaşında)

Editör: Sude Şahin (13 yaşında)

Tefrika Hikâye

Savaş Çocukları

Çok acıkmıştı. Ailesinin yanında olmadığını küçük erkek kardeşine açıklayamayacak kadar duygusaldı. Bunları düşünürken erkek kardeşi: "Abla benim karnım çok acıktı. Günlerdir açız. Anneler nerede?" dedi.

Amara'nın bunları açıklayamayacak kadar küçük olduğunu hepimiz biliyoruz. Ailesini savaşta kaybetmiş 7 yaşındaki kıvrıcık saçlı, mavi gözlü muhteşem bir kızın, 5 yaşındaki Afya adlı bu çok tatlı ve masum erkek çocuğuna bunları anlatmasını beklemeyin. Ama Amara kardeşinin sorusunu ailesi yok olan yalnız çocuklar gibi cevapsız bırakmadı ve yanıtladı: "Afya, onları göremezsek asla üzülme. Elbette sonsuza kadar böyle yaşamayız. Sadece bir süre böyle idare edeceğiz. Şimdi, yardım etmeyebilirler ama denemekten zarar gelmez. Birilerine bize yardım edip edemeyeceğini soralım."

Afya istemsizce başını salladı. Biraz ilerlediklerinde bir çadır gördüler. Onlar tabelayı okuyamıyordu tabii ama ben size üstünde yazanı okuyayım.

GARİBANLAR SİRKİ

Bu bir yardım kuruluşu değildir.

Gariban kişiler çalıştırılır.

Afya ve Amara bunları yaşarken Hazar kaplanlarının nesli tehlike altındaydı. Yağmur ormanları, Hindistan ve Afrika taraflarında bulunan bu kaplan türünün sayısı gitgide azalıyordu. Ron da Afrika'daki hazar kaplanlarından biriydi. Savaş olduğundan beri aç ve susuzdu. Neslinin yok olmasından korkuyordu. İnsanlar şu ana kadar ona hep iyi bakmışlardı. Belki bir insan bulurum diye yürümeye başladı. Ama Ron'un bilmediği bir şey vardı: Tüm insanlar hayvanlara iyi davranmaz.

ilerledikten sonra o da bir çadır gördü. Tıpkı Amara ve Afya gibi. Aynı çadır olduğundan şüphe yok. Afya Ron'u fark etti ve yalvarmaya başladı: "Kaplancık lütfen yardım et çok acıktım."

Afya kaplanlardan korkardı ama yardıma o kadar ihtiyacı vardı ki... O sırada Amara konuştu: "Afya kaplan seni anlamaz." Ama kaplan onları anlayabilirdi çünkü Ron çok zekiymiş.

- İnanmasan da anlarım.
- Amara bak, kaplan anladı beni!
- Adın Amara mı?
- Evet.
- Ne anlama geldiğini biliyor musun?
- Hayır.
- Sevimli ve masum demek. Aileniz nerede?
- Şey, onlar savaşta öldü.

Çocuklar ve kaplan birlerinin hikâyesini dinledikten sonra içeri girdiler.

Ben orada olsaydım onlara girmemesini ve hemen kaçmalarını söylerdim. Ama orada değildim. İçeri girdiklerinde ter kokusu her yere yayılıyordu. Smokinli bir adam belirdi karşılarında. Uzun huni gibi bir şapkası ile ilgi çekiciydi. Amara tam söze başlayacakken adam ağzını açtı.

- Sus! Konuşma, çünkü benim konuşmam daha güzel. Ve şimdi...

- Ama ablam daha konuşmadı ki!

- Lafımı bölme be çocuk! İş için geldiniz biliyorum, hadi gelin de şu işi konuşalım. Haa siz konuşmayın ben hemen açıklayayım. Şimdi evet ya da hayır deyin.

- Ha...

-Evet, dediniz. Bu arada işe giren bir daha çıkamaz. Çıkamam ki sizin yer altı servetinizi biz soylu insanlar çalalım. Şimdi konaklamayı kafeste yapacaksınız. Hatta kaplanla yatın. Nihahaha! Şimdi kaplan aşağıınızda beklerken siz de en tepedeki incecik ve dandik ipin üzerinde yürüyün haydi. Söyleyecek bir şeyiniz var mı?

- Çalışmak istemiyoruz.

- Bu benim sorunum değil.

- İpten atlamak tehlikeli olabilir.

-Tehlikeli olabilir değil, zaten tehlikeli. Ha bu arada bilginiz olsun her yeriniz kırılabilir. Şu kaplana da bir bakalım. Hmm... Ne!

Smokinli adam içinden, "Hazar Kaplanı bu! Dünyanın en nadir çeşitlerinden. Şimdi bunu azcık sirkte tutsam sonra çocuklarla Fransa'ya götürsem kaplanı öldürüp çocuklara deriyi sattırırsam... Ooo, zengin olurum zengin," diye geçirdi.

O günü zar zor atlattılar. Gece kafeste üçü de şunu düşündü: Buradan kaçabilecek, güzel bir çocukluk yaşayabilecek, aileleri hâlâ hayatta ise birlikte olabilecekler miydi?..

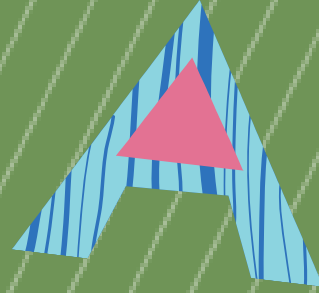
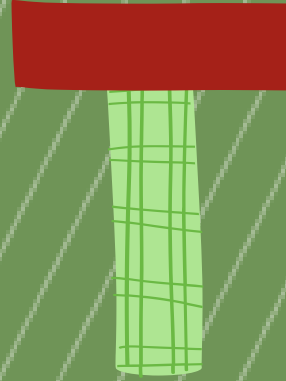
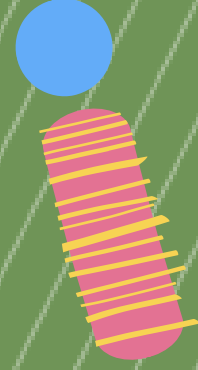
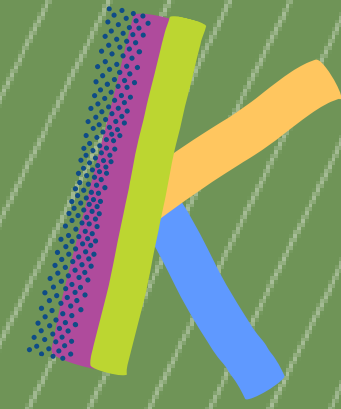

EDİTÖRLERİMİZ ÖNERİYOR!

Yeşik Kafalar'ın kafaları gerçekten yeşil mi? Yoksa onlar birer uzaylı mı? Bu kitap, küçük yeşil kafaları olan uzaylı çocuklarla mı ilgili? Durun durun, hayır! Aksine bu hikaye; ağaçlara şiirler okuyan, kuş yuvalarını kurcalayan ve yıldızları kavanoza dolduran dört acayip arkadaşın maceralarını anlatıyor. Neşeli, haylaz, mızmız, obur, şakacı ve sizden biriler. Sıradan olmaları başlarının canavarlarla, kemiklerle ve cevizlerle belaya girmesine engel değil tabii.

Öyle bir tren düşünün ki önce esrereğiz bir kazaya kurban oluyor, sonra sizi çatlak bir kabilenin eline düşürüyor, ardından da tüm dünyaya rest çeken kural tanımaz bir şehre götürüyor.

Benim meraktan yerinde duramayan, içi kıpır kıpır, aklı sorularla dolu arkadaşım... Şimdi oynadığın bilgisayar oyunlarının temeli nasıl atılmış, kullandığın telefon nasıl bulunmuş, mancınakla sadece kocaman kayalar mı fırlatılmış, plastik diye önemsemediğin maddeyi bulana kadar bilim insanları ne kadar çalışmış, dezenfektan dediğimiz madde hangi yöntemle bulunmuş, biliyor musun?

Süper Kahraman Akademisi'ne hoş geldiniz! Biz kimiz? Nasıl süper kahraman olunur? Bunlar aslında sıradan ama siz yabancı sayılmazsınız. Anlaşırsak bundan sonra sıradanız. Bu sıraları sadece güvendiğiniz arkadaşlarınızla paylaşabilirsiniz. Tamam mı? Keskin gözler, güçlü kollar, müthiş bir hız, süper ses kulaklar, dehşetengiz bir dayanıklılık, inanılmaz bir kamuflaj becerisi, aslından ayırt edilemez bir ses taklit yeteneği, ölümcül zehir üretimi, ilginç soy bağları, robotları bile kendine hayran bırakan kuyruklar, harikulade tüyler, fevkalade boynuzlar, sınır tanımayan bir uyku ve daha nice... İşte burası: HAYVANYA!

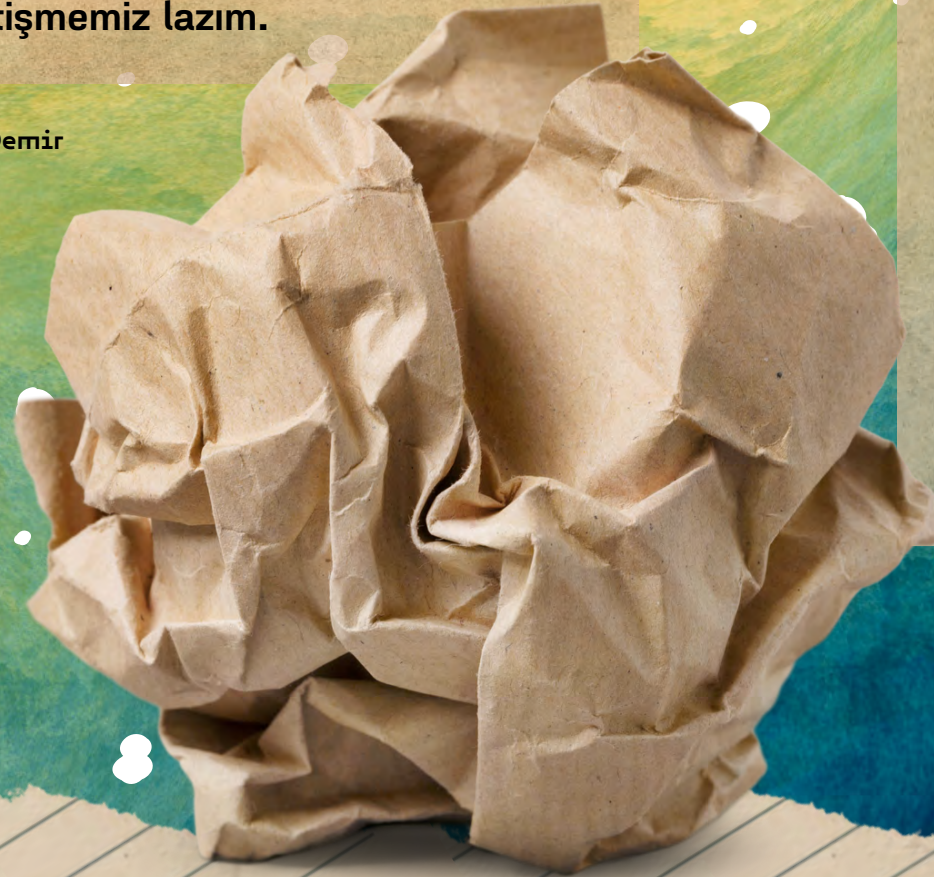

Kelime Avcısı

Yazar: Meryem Nizamoğlu (12 Yaşında)
Editör: Fatma Zehra Nas (10 yaşında)

Hava hafif yağmurlu ve ılık, yeni ıslanmış toz ve toprak kokuları burnuma dolarken son kez çantamı kontrol ettim. Tüm dosyalarım tamamdı. Bu benim ilk kelime sunumum olacak ve sonunda avcı rozetimi alma şansını kazanacaktım. Hayalim profesör dedem gibi hayatımı kelimelerin ve dillerin dünyasına adanmak olacak. Dedem bir edebiyatçı ve aynı zamanda dil bilimci. Bana kelimelerin köklerini, mânâlarını ve hikâyelerini merak etmeyi o öğretti. Küçüklüğümde beri onunla oynadığım bulmaca ve kelime oyunları en sevdiğim faaliyet. Artık büyüdüm tam 12 yaşındayım. İsmim Mânâ. Evet, tahmin edebileceğiniz gibi ismimi dedem koydu. Ben doğduğumda hayatına bambaşka bir mânânın doğduğunu hissetmiş ve bu ismi vermişler bana. Hikâyemi size anlatmaya devam edeceğim tabii. Şimdi daha fazla geç kalmadan toplantıya yetişmemiz lazım.

Çizer: Esat Faruk Emin Demir
(12 yaşında)

Nerdeyse geldik. En sevdiğim yerlerden birindeyiz. İstanbul Millet Kütüphanesi, evet evet içinde harika yazma eserlerin olduğu kütüphanemiz. Yakın zamana kadar burada gösterime sunulan ve Türk dili için çok önemli bir yere sahip olan ilk yazılı eserimiz Divan-ı Lügati't-Türk sergileniyordu. Artık gösterime sunulmuyor ve birçok sebebi var. Ne olursa olsun bizim için fark etmiyor çünkü bizim ayrıcalıklarımız var. Nedenini birazdan siz de anlayacaksınız. Şimdi daha fazla oyalanmamalıyım. Annemin ve babamın şans öpücükleri ve dualarını alıp kapıya yaklaştım. Görevli nerede? Heh tamamdır.

-Kolay gelsin biraz geç kaldım. Hemen parola atasözü söylüyorum: Erdem başı tıl. (Faziletin başı dildir. Divanı Lügati't-Türk)

Beni ilk defa görmeyen görevlimiz tebessüm ederek şifreli giriş kapısını açtı. Aceleyle Divan-ı Lügati't-Türk nüshasının önüne koştum. Parolamı tekrar ettim ve bekledim. Sanki ilk defa şahit olacakmışçasına heyecanlıydım. Yavaşça hareket etti cam sehpa ve yanında ahşap basamaklı aşağı doğru süzülen avcılar yolunun kapısını açtı. Hızlıca merdivenlerden indim ve yeni ışıklandırmaları ile bazen karanlık bazen parlak kalan eski taş geçitten geçtim. Burası hep tarih kokardı. Taşın, toprağın ve eski olan her şeyin karışarak bir bütünlüğe vardığı o koku. Boğuk ve kalabalık sesler kulağıma gelmeye başlamıştı ve evet işte o sevdiğim devasa salondaydım. Dedem her zamanki başkan koltuğuna oturmuş hem tebessüm hem de sohbet ediyordu. Salona girer girmez göz göze geldik. Beni beklediği ve gözleri ile bir müddet aradığı belliydi. Ben de ona gülümsedim ve yalvaran gözlerimle bana şans dilemesini istedim.

Sağ tarafında ondan nerdeyse hiç ayrılmayan asistanı vardı. Salonun nerdeyse yarısı kelimelere ve dillere, en önemlisi Türk diline gönül ve ömür vermiş dil bilimci ve edebiyatçı profesörler, etimologlar ve eğitimciler ile dolu olurdu. Onlarla birlikte tanınmış yazarlar, şairler, hatta gazeteci ve dergiciler gelir önemli berleri ve yenilikleri kayda geçerlerdi. Onlar dışında kayıt tutan ve dedemin kürsüsünün hemen önünde salon boyunca hilal şeklinde oturan kayıtçılar vardı. Eskiden daktilo kullanılıyormuş ama artık günümüz teknolojisinden yararlanılıyor tabii. Saydığım katılımcılar ve görevli öğrenciler dışında birçok kelime avcısı ödülü almış üniversite öğrencileri ile biz çıraklar mevcuttu. Benim gibi çıraklara ayrılan kısma yerleştim, kendim gibi heyecanlı çırakları göz ucu ile taradım. Her biri ellerindeki dosyalara tekrar bakıyor ve dudakları ile hayalî sunumlarını gerçekleştiriyorlardı. O an sunumumu hatırladım ve kendime kızarak hızlıca dosyamı elime aldım. Kalbim tekrar atmaya başlamıştı ve şimdi da da şiddetliydi. Dedem nihayet konuşmaya başlamak üzereydi. Mikrofonu kontrol etti ve açılışı yaptı. Bu senelerdir devam eden Türk Dil Kurumu toplantısıydı. Toplantı sonunda kelime avcıları sene boyunca öğrendiği kelimelerin mânâlarını ve tarihlerini sunar ve son sözü biz çıraklara bırakırdı. Yalnızca kelimeler değil, Türk diline ait atasözleri, deyimler ve tarihleri de konuşulur, usta etimologların sayılı keşifleri kayda geçilirdi. En son olarak ise dil ve kültür alanındaki gelişmeler konuşulurdu. Biz çırakların sunumlarından yalnız onu seçilecek kelime avcısı rozetini alacak ve da sonra tüm dereceleri geçer ve derslerimizi verirsek ayrıcalıklı bir etimolog ve dil bilimci olabilecektik. Hayali bile heyecanlı... Ah nerdeyse kalbim yerinden fırlayacak. Daha fazla uzatmayacağım ve o ana geleceğim. Birçok iddialı ve dopdolu sunumdan sonra benim zamanım geldi.

Tüm tebessüm eden gözleri üstümde hissediyordum. Derin bir nefes alıp kürsüye geçtim. Diğerleri gibi farklı kelimeler yerine ben on kelimeyi bizzat ilgilendiğim sözcüklerden seçip ilk önce sunmayı da uygun buldum. Yani “kelime, sözcük, dil, mânâ, Türk vb.” kelimeler çok önem verdiğimiz ve üzerine bu toplantıları yaptığımız kelimeler değil miydi? Kısaca hepsini anacak ve saygılarımı sunup diğer kelimelerime geçecektim. Bunu ilk yapan ben değilim bundan eminim.

Derin nefes aldım.

-Sizlere sunum yapabilme fırsatı bulabildiğim için çok mutlu ve gururluyum. Beğenmeniz ümidi ile ben ilk on kelimeyi özellikle çok kullandığımız, Türk dilinin bizzat bel kemiği olan kelimelerden seçmek istedim. Bunun ilk sunumum için da uygun ve hoş olacağını düşünüyorum. İlk kelitem, adı üstünde: Kelime.

1. Kelime: Arapça kökenli olup “k, l, m” harf kökünden gelir. Söylenen şey, sözcük anlamını taşır. Türk lüğatimizde anlamlı ses veya ses birliği, söz, sözcük anlamlarını taşır. Tarihimizde kullanıldığı ilk yazılı kayıt, önemli lügat âlimi Ömer ez-Zemahşeri'nin kaleme aldığı “Mukaddimetü'l-Edep” tir. Tarihi 1300 yılından öncedir. O zamandan günümüze dek dilimizi temsil eden en önemli başkahramanlardandır. İkinci kelime ile biraz daha detaya inmek istiyorum.

2. Söz: Eski Türkçede “sög” olarak kullanılmıştır. Günümüzdeki anlamı ise: Resmen söylenen şey, vaat, beyan, anlamlı ses ve ses birliği olarak geçer. Orhun Yazıtlarında (735) geçen bir örnek şöyledir: “İnim Kültigin birle sözleştimiz, kardeşim Kültigin ile sözleştik.”

3. Dil: Eski Türkçede “tıl” sözcüğünden evrilmiştir. Dil (organ), lisan, söz anlamlarına gelen dil sözcüğü ilk olarak Orhun Yazıtlarında (735) geçmiştir. Yine Divan-ı Lügati't- Türk'te bir atasözü şu şekilde geçer: “Erdem başı tıl, faziletin başı dildir.”

4. Mânâ: Benim gurur ve mutlulukla ismini taşıdığım bu kelime, Arapça “n,y” harflerinden ve “ana” kökünden gelir. Hakikat, maksat, cevher anlamlarını içerir. Türk dilimizde ise anlamı kast etme, anlam ifade etmedir. Yazılı olarak ilk defa 1300 yıl öncesinden Atabet-ül kayık adlı eserimizde kullanılmıştır.

Şimdi ise dilimizin kimliği olan Türk kelimesi üzerinde biraz durmak istiyorum.

5. Türk: Kabul gören ilk kullanımı MS 1. yüzyılda Romalı tarihçiler ile kayıt altına alınmıştır. Aynı şekilde Çin kaynaklarında ise MÖ 3. yüzyılda geçer. Resmî olarak kullanımı ise 6. yüzyıldaki Göktürk Devletinde ve Orhun Abidelerinde kendini gösterir. "Türî-" fiilinden türetilmiştir ve bir soydan gelen anlamını taşır. Eski Türkçede tür, kök, soy, ırk anlamlarına gelmektedir. Son olarak Mehmet Emin Yurdakul'un söylediği gibi : "Ben bir Türk'üm, dinim, cinsim uludur!" diyerek derin bir nefes aldım.

Bu sırada aldığım alkış beni çok mutlu etmiş ve gözlerim dolmuştu. Çok kısa bir ara verip devam ettim.

6. Etimoloji: Eski Yunanca "etymologia" sözcüğünden gelir. Bir şeyin aslı, doğrusu, kaynağı, özü anlamlarına gelir. İlk olarak Helenistik çağda kullanılmıştır. Raynouard, Diez gibi araştırmacılar ile bilimsellik çağda kullanılmıştır. "Kök" kelimesi 1000 yılından önce Uygur dilinde de dip, temel esas anlamlarını taşıyordu. Genel olarak tanımı ise: Kelimelerin köklerini, hangi dile ait olduklarını, ne zaman ortaya çıktıklarını, ilk olarak hangi kaynaktan kayıt altına alındıklarını, ses ve anlam bakımından geçirdikleri dönüşümleri inceleyen bilim dalıdır.

7. Lügat: Arapça "lüğa" kelimesi, lakırdı, sözcük anlamına gelir. Akatça ve Aremcede ise çene, boğaz, ses üretme aygıtı anlamlarını taşır. Türkçede birinci anlamı kelime; ikinci anlamı ise sözlük, sözcükler kitabıdır. İlk olarak geçtiği yazılı kaynak, Aşık Paşa'nın Garibnamesidir.

8. Hikâye: Arapça "h,k,y" harflerinden ve "ka" kökünden gelir. Taklit etme, anlatma anlamlarını taşır. Tarihte ilk olarak "hikâyet" şeklinde kullanılmıştır.

9. Terim: Eski Türkçede "ter -" fiilinden türetilmiştir. İstilah, bir meslek veya bilim dalına ait özel deyim anlamını taşır.

10. Deyim: Türkiye Türkçesine aittir. Önceleri deyim yerine Arapça "tabir" sözcüğü kullanılmıştır. Demek ve eylem köklerinden türetilmiştir.

Sırada birbirinden bağımsız seçtiğim kelimeler grubu var. İzniniz ile başlıyorum.

11. Namütenahi: Farsça "sonsuz" sözcüğünden alıntıdır. Farsçaya ise Arapça "n,n,y" kökünden türetilerek geçmiştir. Fakat Arapça anlamı "sona eren" şeklindedir. Günümüz Türkçesinde sonsuz, ucu bucağı olmayan anlamını taşır.

12. Süveyda: Arapça dilinden Türkçemize geçen kelimelerdendir. Kalbin ortasında var olduğuna inanılan siyah benek anlamını taşır. Mecazi olarak ise kalpteki gizli günah şeklinde kullanılır.

13. Hemdem: Farsçadan dilimize geçen kelime birlikte anlamına gelen "hem" ile nefes anlamına gelen "dem" kelimelerinden türetilmiştir.

14. Berceste: Farsça "barcaste" şeklinde yükseğe sıçrayan, öne çıkan anlamında kullanılan kelime Türkçede güzel, latif, seçilmiş, seçme anlamlarında kullanılır. Eski edebiyatta ise sanat değeri yüksek olan dize anlamında kullanılmıştır.

15. Arzulci: Arapça kökenli olan kelime, ücret karşılığında dilekçe yazan kişi anlamında kullanılır.

16. Payidar: Farsça "payidan" yani durmak, kalmak anlamında olan kelime Türkçede kalıcı, sonsuza kadar yaşayacak olan anlamında kullanılır.

17. Akıl: Arapça "k,l" kökünden gelen akıl, dizginledi, gem vurdu anlamında kullanılır. Türkçede de kontrollü düşünme yeteneği, sağduyu, itidal anlamlarına gelmektedir.

18. Zeyrek: Farsça ve orta Farsçada zırak, hızlı, zeki, tetik anlamındadır. Türkçede anlayışlı, uyanık, zeki anlamlarında kullanılır.

19. Asil: Arapça "a, s, l" kökünden gelen kelime, kök, soy, ilke, temel, öz anlamlarındadır. Türkçemizde soylu anlamında kullanılır.

20. Hür: Arapça "h,r,r" kökünden gelen kelime, azat, salınmış, serbest, köle olmayan, kurtulma anlamlarındadır. Türkçemizde ise özgür, özgür olmak anlamında kullanılır.

Sunumu bitirdiğimde heyecanım da geçmişti. Dakikalardır aralıksız konuşuyordum. Kendimi etimolojinin eğlenceli, heyecanlı kollarına bırakmıştım.

Şair: Zehra Ecmel Sümbül (10 yaşında)

ŞİİR NE GÜZEL ŞEY

Şiir sanki bir güneş içimizi ısıtan.
Şiir sanki bir bulut sevgi yağdıran.
Şiir sanki bir gölge serinletip ferahlatan.
Şiir ne güzel şey ne güzel şey.

Şiir sanki bir ışık önümüzü aydınlatan.
Şiir sanki bir insan duygulara sahip olan.
Şiir sanki bir çiçek güzel kokular yayan.
Şiir sanki bir vatan sanki bir hüznün.

Şiir sanki bir çocuk neşe yayan.
Şiir sanki bir aile sevgi mutluluk barındıran.
Şiir sanki bir kuş kanatlarıyla uçup yaller kurduğun.
Şiir ne güzel şey ne güzel şey.

Yaz için Ferahlatıcı Bir İçecek

REÇELOTA

Malzemeler

- 1) 1 su bardağı reçel
- 2) Yarım limon
- 3) Buz küpleri (İsteddiğiniz kadar kullanabilirsiniz.)
- 4) Küçük bir parça tarçın çubuğu
- 5) 3-4 adet karanfil
- 6) 3-4 adet nane yaprağı
- 7) 2 yemek kaşığı pekmez
- 8) 3 su bardağı soğuk su

Yapılışı:

Bir su bardağı reçeli (istediğiniz reçeli kullanabilirsiniz) limon suyunu ve üç su bardağı soğuk suyu karıştırıcıdan geçiriyoruz. Eğer yeterince şekerli değilse iki yemek kaşığı pekmez ekliyoruz. Karışımı sürahiye alıyoruz. İçine tarçın, nane yaprakları ve karanfilleri ekliyoruz. Soğuması için dolapta bir süre bekletiyoruz. Buz küpleri ve bir miktar nane ile servis edebilirsiniz. Afiyet olsun...

Yazar: Sude Şahin (13 yaşında)

Editör: Rüveyda Yıldırım (10 yaşında)

BİR GEZGİNİN ANISI

Yazar: Buğlem Kaya (11 yaşında)
Editör: Esat Faruk Emin Demir (12 yaşında)
Çizer: Ayşe Kılınç (12 yaşında)

O zamanlar ben daha küçücük bir çocuktum. Küçücük olmama rağmen hayallerim dağlara taşlara sığmaz, hatta ve hatta hayalperestliğim ile o is kokulu sokakları ve sokakların tuhaf görünüşünü bir anda mis gibi yasemin kokan, kocaman bir malikhâneye dönüştürürdüm. Bazen hayallerim ve ben tarihi yerlere de giderdik. Daha küçücük yaşlarda başlamıştı gezgin olma tutkum. Ben çok uğraştım o dönemlerde. Ve artık bir gezginim. Çok yer gezmeme rağmen heyecanımın ateşi hiç sönmemişti.

Yine bir gün yola çıktık ve bir köye gitmeye karar verdim. Trenden inince etrafta ovalık yerler olduğunu fark ettim. Büyük ihtimalle bir köy vardır yakınlarında, dedim. İndim ve yürümeye başladım. Yürürken çevremde kuşlar cıvıldıyor, etrafın güzelliğine bakıyor ve ıslak toprağın güzel kokusu ve temiz hava burnuma kadar geliyordu.

İleride elim sende oynayan çocukların mutlu seslerini duydum. Yanlarına gidip bir tanesine yakınlarda bir köy olup olmadığını sorduğumda önce bana bir göz gezdirdi ve bir patikayı işaret etti. Patikada yürüdükten bir müddet sonra daracık sokakları olan bir yere geldim. Bu sokakta da ellerinde oyuncak bebek olan birkaç küçük kız oyun oynuyordu. Bir taş buldum ve üzerinde biraz dinlenmek için oturdum. Tam o sırada yanıma bir kadın gelip benim nereden geldiğimi sordu. Kendimi tanıttikten sonra çok sevinçli olduğunu ve konaklamak için evinde kalabileceğimi söyledi. Konaklayacak bir yer bulmuştum.

Akşam otururken çocuklar eve geldi ve geldiğim için çok sevindiklerini söylediler. Ah şu çocuklar ne kadarda masumlardı! Burası çok tatlı ve ufacık bir köydü. Evde sobanın üstünde enfes görünen kestaneler vardı. Kokusu bütün odaya yayılmıştı. Ayrıca çocuklar beni, ben de onları çok sevmiştim. Biri tam ağabeyim Miraç gibiydi. Espri patlatıp duruyordu. Bir yandan da kestaneleri mideye indiriyorduk. Yatma vakti gelince düşündüm, küçükken benim de onlardan bir farkım yoktu.

Ertesi sabah kahvaltı yaparken etrafa baktım. Dışarıda kahvaltı yapmak çok güzeldi. Yumurta sıcak ve çok lezzetliydi. Nergislerin şeker gibi tatlı kokusu, güneşin sıcak pırıltısı... Tam da benlik huzur dolu yemyeşil bir bahar. Ama en komik yanı, kahvaltı sırasında kuzuların da sanki bizimle kahvaltı yapıyor gibi yanımızda beklemeleriydi Çocuklar kuzuları olatmaya gidince ben de manzaranın ve çocukların fotoğraflarını çektim. Daha sonra kıvırcık saçlı bir oğlan, kan ter içinde koşarak bir top getirdi ve oyun oynadık. Ve orada tanıştığım dünya tatlısı Sevinç Nine, bana bir kazak ördü.

Ayrıca yemek konusunda ne kadar kötü olsam da birkaç gün içimde artık çocukların anneleri sayesinde sarma bile yapıyordum. Tüm bunlar olup biterken bir ses duydum. Biri bana, "Kalk artık," diyordu. Ağabeyim Miraç, "20 yaşındaki kızı hâlâ biri uyandırıyor," dedi sinirle mırıldanarak. Meğer hepsi rüyaymış. Rüya olduğuna inanamıyordum hâlâ. Ama, ama belki bir gün gerçekten bir gezgin olurum ve böyle bir köye giderim.

Büyüklerin Savaşı Bitsin Arka Sıradaki Çocuk Başı Dik Yürsün

Merhaba ben Sahra, 10 yaşındayım, 4 yıllık bir okur-yazarım. Size okuduğum, etkilendiğim ve dünyadaki herkesin etkilenmesini istediğim bir kitaptan bahsetmek istiyorum. Bildiğimiz ama hak ettikleri kadar önemsemediğimiz "mülteci" bir çocuğun hikâyesi: Arka Sıradaki Çocuk.

Yazar Onjalı Q. Rauf, kitabı Fransa'daki mülteci kampında karşılaştığı bir çocuktan etkilenip 7-8 haftada tamamlamış ve ilk bölümden itibaren sürükleyici bir hikâye ortaya çıkarmış.

"Aslan Gözlü Çocuk", "Kraliçe'nin Sarayı", "Coldstream Muhafızları", "Kraliçe'nin Mesajı" ve "Şimdi" bölümlerinde çok heyecanlandım. Satırlar arasında gezerken gözümün kenarında bir damla yaş, dudagımın yanında hafif bir gülümseme oluştu ve kitabı okurken sanki yüreğim ağzımdaydı, kitaptaki karakterlerin duyguları arasında gezindim durdum. Kitabı okurken anladım ki meğer ben dört yıldır bir mülteci, bir de göçmen çocukla aynı sınıfta eğitim görüyordum. Arka Sıradaki Çocuğu okumadan önce göçmen ile mülteci kavramları arasındaki farkı bilmiyordum. Böylece onlara bakış açım değişti ve gelişti.

Bu kitabı keşke ilkokul çocuklarının hepsine okutabilsek. Çünkü ülkemizde pek çok mülteci çocuk var, hatta Milli Eğitim Bakanlığı'nın Nisan 2022'de hazırladığı bir rapora göre Türkiye'de bulunan okul çağındaki Suriyeli çocukların yaklaşık üçte biri okul yüzü görmüyordu. Eğitim çağındaki bir milyon 124 bin Suriyeli çocuğun ancak yüzde 65'i, yani 730 bini okula gidebiliyordu. Geriye kalan 394 bin çocuk için ise maalesef daha uzun bir yol var. Evet, kültürlerimiz farklı, dillerimiz de. Ama sonuç olarak hepimiz çocuğuz ve hangi dilden ya da ırktan olursak olalım bir çocuk ne ister? Sarılıp öpebileceği, yanında huzurla uyuyabileceği, mümkünse birazcık da şımarabileceği bir anne-baba, güvенеbileceği candan arkadaşlar, o arkadaşlarla koridorlarında keyifle koşturabileceği bir okul...

Düşündüm de Arka Sıradaki Çocuk kitabını sadece çocuklara okutmak sorunun çözümü için yeterli olmayabilir, büyüklere de okutmamız. Onların savaşlarının çocuklara yaşattıklarını görmeleri için. Dünya büyüklerden çocuklara miras kalacak, bu kitabı okusalar belki de o mirası mahvetmezler. Bir yerden başlamak gerektiği için anneme de okuttum. Bitirince anlamını bilmediğim bir söz söyledi; ne demek olduğunu öğrenince anneme hak verdim. "Filler tepişir, çimenler ezilir," demişti. Çiçek bahçelerindeki tabelalarda "Çimenlere basmayın!" yazar, keşke dünyanın tepesinde böyle bir tabela olsaydı. Bence aslında "Arka Sıradaki Çocuk" dünyanın tepesine dikilebilecek bir çiçekleri ezmeyin tabelası...

Kitap: Arka Sıradaki Çocuk
Özgün Adı: The Boy at the Back of the Class
Yazar: Onjalı Q. Rauf
Resimleyen: Pippa Curnick
Yayınevi: Doğan Egmont
Sayfa sayısı: 273

Kitap Tahlili Yazarı: Sahra Reyhan (9,5 yaşında)
Mefin Editörü: Ruvéyda Yıldırım (10 yaşında)

ÇİKOLATA KAPLI *nefis* HURMA TOPLARI

Yazar: Sude Şahin (13 yaşında)

Editör: Şevval Yaren Çakır (13 yaşında)

Malzemeler:

7-8 adet hurma

1 yemek kaşığı kakao tozu

Bitter/sütlü çikolata

1 yemek kaşığı fıstık ezmesi

HAZIRLANIŞI:

- Hurmaların çekirdeklerinden ayıklayıp 10-15 dakika ılık suda bekletiyoruz.
- Bekleme ardından fazla nemini bir peçeteye alabilirsiniz. Hurmaları rondodan geçiriyoruz. (Çatal kullanarak da püre hâline getirebilirsiniz.)
- Elde ettiğimiz pürenin içine kakao tozunu ve fıstık ezmesini koyup karıştırıyoruz.
- Bu karışımı elimizle küçük parçalar hâlinde top top yapıyoruz. Siz isterseniz yassı bir şekil de verebilirsiniz.
- Hurma toplarını dolapta bekletiyoruz.
- Bitter çikolatayı (isterseniz sütlü çikolata da kullanabilirsiniz) benmari usulü eritiyoruz.
- Çikolata akışkan bir hâle geldiğinde dolaptaki hurma toplarını çikolatayla kaplıyoruz ve tekrardan bir yağlı kâğıdın üstüne koyup dolaba kaldırıyoruz. Çok uzun süre kalmasına gerek yok.
- Üzerindeki çikolata donduğu zaman yemeye hazır hâle gelmiş demektir.

#ASOSYALMEDYA

Yazar: Begüm Naz Ünal (11 yaşında)

Editör: Ayşe Melek Karababa (10 yaşında)

Gençleri ve çocukları hedef alan sosyal medya, içerikleri ile insanları tam bir bilinçsiz durumuna düşürüyor. Aslında sosyal medyanın ismi bile yanlış. "Neden?" dediğinizi duyar gibiyim. Çünkü insanlar sosyal medyaya girip sosyalleşmiyor, aksine asosyalleşiyor! Sosyalleşmek için diğer insanlarla yüz yüze iletişim kurmak gerekir. Sosyal medya bize bu imkanı sunmuyor. O zaman neden insanları sosyalleştirmeyen bir programa sosyal medya diyoruz?

60 yaşındaki bir adam kendini filtrelerle 20 yaşındaymış gibi gösterebiliyor! İnsanlar, sanal arkadaşlık tuzağına düşüyor. Çevresindekiler tarafından beğenilmediğini düşünerek içine kapanan kişilerin yalnız dünyasının kurtarıcısı sosyal medya oluyor! Ailesiyle çatışma yaşayan çocuklar sosyal medya dediğimiz ortamın güvenli olduğunu zannederek bütün duygularını ve hayatlarını hiç tanımadıkları kişilere açıyorlar. Anlık rahatlasalar da bataklığa sürüklendiklerinin farkında olamıyorlar ve onları seven kişilerin uyarılarına kulak tıkıyorlar. Sosyal medyada tanıştığı kişiyle ailesinin yanından kaçanların pişmanlıklarını televizyonlarda izliyoruz. Tehlike o kadar büyük ki hayalini kurmak bile ürkütücü. Bu yüzden herkesi küçük yaşlardan itibaren güvenli internet kullanımı ve sosyal medyanın doğru kullanımı konusunda bilinçlendirmek zorundayız.

Yapılan araştırmalara göre Dünya'da internete girme oranı yedi saat iken Türkiye'de sekiz saat ve bu sekiz saatin günde üç saati sosyal medyaya ayrılıyor!

Sosyal medyadaki her bilgi de doğru değil elbette. Bazı insanlar yanlış bilginin bütün sosyal medyaya yayılmasına sebep olabiliyorlar. Bu da insanların yanlış veya sahte bilgiler edinmesine neden oluyor. Sosyal medyada dolandırıcılar da çok fazla bulunuyor. İnsanları kandırıp e-postalarını, telefon numaralarını ve hatta adreslerini bile öğrenebiliyorlar. Takipçi uğruna hayatını kaybeden onlarca insan var. 23 yaşındaki bir kız, fenomen olmak için evin çatısına çıkıp video çekmeye başlamıştı. İşte ne olduysa o sırada oldu, çatı kırıldı ve genç kız 50 metreden yere düştü. Sadece o değil, daha birçok insan da hayatını takipçiler uğruna kaybetti. Hepsinin ortak bir amacı vardı: Fenomen olmak! Fenomen olmak kendini değerli ve önemli hissetmekle ilişkili. Gerçek hayatta bu duyguyu yaşayamayan ve içine kapanan insanlar internette çok takipçisi var diye kendilerini değerli sanıyorlar. Hayrete düştüğümüz nokta da bu duyguyu yaşayan ne kadar çok gencin var olduğu. Tabii ki sosyal medyanın eksileri olduğu gibi artıları da var. Örneğin arkadaşlarımızla daha hızlı iletişim kurabiliriz, dersler ve ödevler hakkında bilgi sahibi oluruz, bilgiye daha hızlı ulaşırız. Bir soruyu çözemediğimiz de o soruyu sosyal medyada paylaşarak başkalarının fikirlerini alabiliriz.

Fakat çok zor olmasına ve uzun sürmesine rağmen eskiden olduğu gibi aradığımız şeyleri kitaplarda da bulabiliriz, derslerimizi kitaplardan da çalışabiliriz. Arkadaşlarımızla sanal yerine gerçek ortamda iletişim kurabiliriz. Sosyal medya günümüzde bilgiye ulaşmak için değil, zamanı boşa harcamak ve insanları tembelleştirmek için kullanılıyor.

Başarılı insanlara baktığımızda çoğunun sosyal medya kullanmadığını biliyor muydunuz? Örneğin Emily Blunt (Altın küre ödüllü İngiliz oyuncu). Genç kadın sosyal medya kullanırsa kendi hayatının bundan etkilenip zarar göreceğini düşünüyor. Eğer bir gün sosyal medya hesabı açarsa kendini dinozor gibi hissedeceğini belirtiyor.

Ctrl + C

Ctrl + V

Annelerimizin, babalarımızın ellerinden tutup parka giittiğimiz, salıncakta sallandığımız, bisiklete bindiğimiz, kısacası gerçekten eğlendiğimiz zamanları hatırlayın ve o hatıralara sahip çıkın. Siz siz olun sosyal medyaya girmeden önce sosyal medyanın olumlu ve olumsuz yanlarını çok iyi değerlendirin. Sonrasında pişman olup ah vah etmeyin!

SONUÇTA BEN DE BİR...

Yazar: Betül Meryem Alparslan
(12 yaşında)
Editör: Bihruze Yayla
(10 yaşında)
Çizer: Hazal Göbek
(9 yaşında)

İnsanoğlu ne garip. Yıllar önce yapılmama rağmen bu kadar değer görmemiştim. Şimdi ise torunlarımın torunlarının torunlarının, hatta onların da torunları benden kat ve kat değerli. Aslında malzemeye bile bakınca onlardan sınıf farkıyla değerli olduğumu görebiliyorum ama beni layık gördükleri tek yer müzeler.

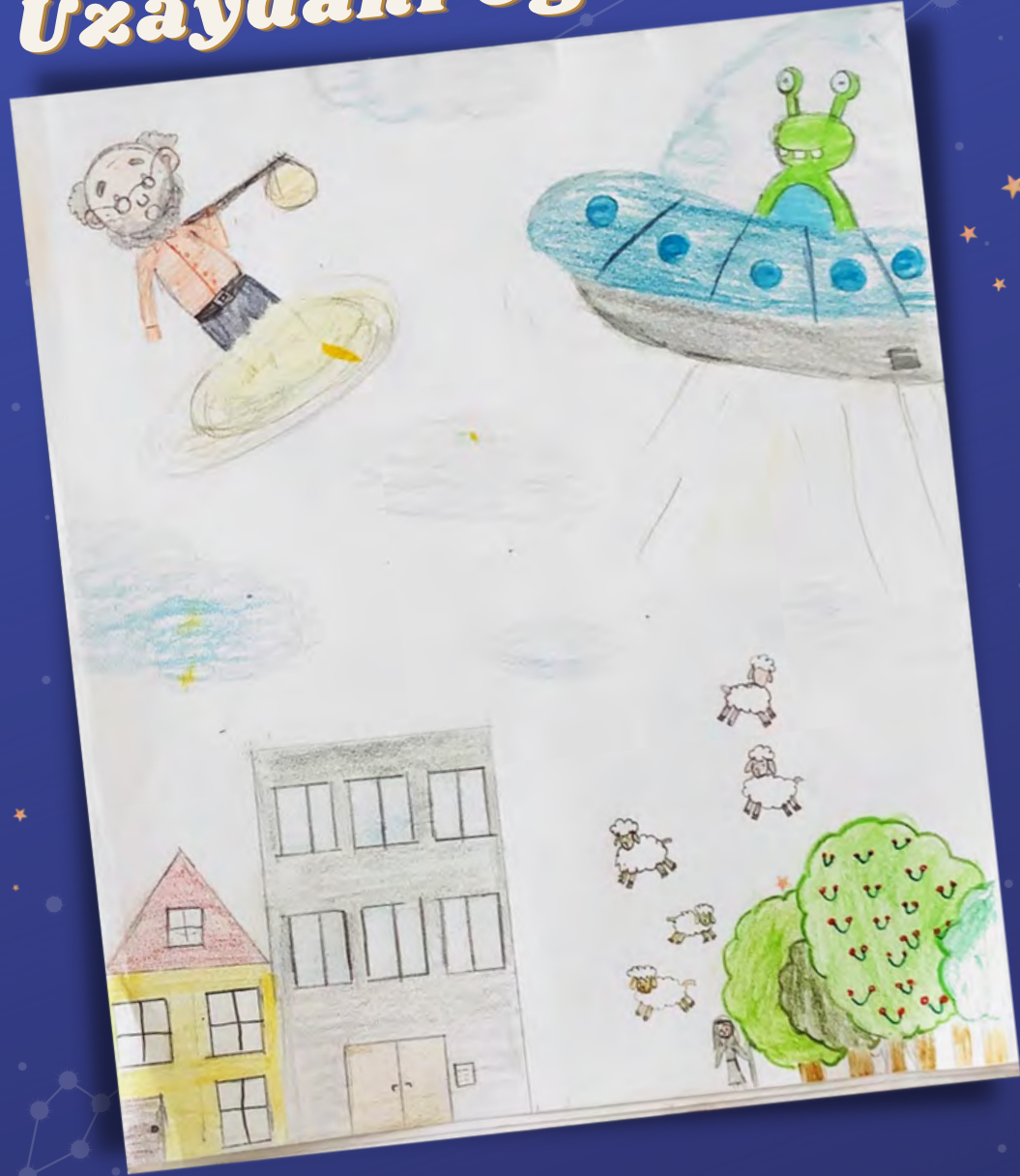
Benim ne olduğumu tahmin edemeyenler için söylüyorum, ben bir parayım. Altından yapılmış ve son derece kalın bir para. Evet doğru şimdiki kağıt paralar gibi hafif ve düz olmayabilirim ya da demir paralar kadar yuvarlak değilim ama sonuçta ben de bir parayım. Ben kullanılırken o kadar değer görmezdim oysa. Eskiden benimle demir kılıçlar veya baltalar alınırdı, şimdi ise demir ve kağıt paralardan altın takılar alınıyor. Bu da iş yani! Eskiden benim ile kaç tane papirüs kağıdı alınırdı. Şimdi ise üç beş pamuktan yapılmış kâğıda satıyorlar beni. Benim üzerimde de sizin kullandıklarınızın üzerinde olana benzeyen bir yüz var: Hammurabi'nin yamuk yüzü. Yamuk dememe bakmayın, inanın Hammurabi benim üzerimdeki resimden çok daha yakışıklıydı.

Ben ne kadar eski de olsam da sonuçta bende bir parayım ve bu da diğer paralara değer verildiği kadar bana da değer verilmesi gerektiğini gösteriyor. Şu anda insanlar kağıt ve demir paralar için savaşıyor ve bizler ise müzelerde sergileniyoruz. Eski de olsam ben de değer verilmeyi hak ediyorum.

Benim diğer demir paralardan daha kötü olduğum tek konu: Simetriklik. Onlar simetrik, ben ise altıgen denilebilecek kadar köşeli. Aslında bunun da bir nedeni var. Eskiden biz paraların çevresi bu kadar nizami değildi. Halkın arasından insanlar tarafından dıştan kopartılıp küçültülüyorduk. Bu şekilde birkaç paradan koparılan parçalar tekrar eritilerek bir altın para daha elde edilebiliyordu. Çevrem yusyuvarlak değil veya şu anda kullanılamayacak kadar yaşlı olabilirim ama sonuçta ben de bir parayım. Yüzyıllar boyu bir paraydım, para olarak kalmaya devam edeceğim.

Uç Uç Ağacı ve Uzaydaki Oğlaklar

Hayri Dede pamuk sakallı, boncuk gözlü, lavanta kokan bir dedeydi. Ormanın kenarındaki çiftliğinde yalnız başına yaşıyordu. Bir gün ormanda yürürken daha önce hiç görmediği ışıltılı bir ağaç gördü, ağaç rengârenkti. Dalından U harfi şeklinde meyveler sarkıyordu. Hayri Dede bir meyveyi kopartıp ağzına attı. Meyveler elmayla muzun arasında, mayhoş bir tattaydı. Bu tat çok hoşuna gitmişti, birazını toplayıp yanına aldı. Yürüyüşüne devam etti. Evine vardığında hava kararmıştı, çok yorgundu, sedirine uzandı.

Kendini bir anda otlakta sürüsünü güderken buldu. Çok sevimli bir kız çocuğu uçarak yanına geldi ve kulağına şöyle fısıldadı: "Uç Uç ağacının U harfi şeklindeki meyvelerinden yedin artık uçabilirsin!" Hayri Dede daha şaşkınlığını üzerinden atamamışken genç bir çoban, "Oğlaklarım, oğlaklarım yok!" diye bağırmaya başladı. Hayri Dede bunu duyunca, "Uçabiliyorsam, uçarak oğlakları arayabilirim!" dedi ve gerçekten de uçtu.

Yaşadıkları yerin altını üstüne getirdi ama sonuç hüsrandı. Tam o anda atmosferde bir uzay gemisi dolanıyordu. İçinde Marslılar vardı, renkleri yeşildi ve kafaları kocamandı. Süper yakınlaştırıcı teleskoplarıyla Dünya'yı gözlüyorlardı. Hayri Dede'yi görünce şaşırdılar, uçuşu çok tuhaf gelmişti. Işınlama cihazlarını kullanarak Hayri Dede'yi uzay gemilerine ışınladılar. Dede, koca kafalı uzaylıları görünce korkudan bayıldı. Hayri Dede'yi gezegenlerine götürdüler ve Dünya'dan topladıkları şeylerin olduğu binaya bıraktılar.

Hayri Dede ayıldı, etrafını süzdü. Bir köşede oyun oynayan oğlakları gördü, onları gördüğüne çok sevindi. Etrafta poşetler, dallar, meyveler de vardı. Hayri Dede oğlakları alıp bir poşetin içine koydu, poşeti dalın ucuna taktı ve omzunun üzerine aldı. Kimseye görünmeden dışarı çıktı, etrafta UFO'lar dolanıyordu. Bir tanesinin içine bindi. Oğlakların kıvr kıvr tüyleri poşete deşiyor, poşet de hışır hışır sesler çıkarıyordu. UFO hızla ilerliyordu. Dünya'ya vardığında UFO'yu evinin çatısına indirdi ve uçarak aşağıya indi. Hızlıca genç çobanın evine doğru yürümeye başladı. Tabii sırtındaki poşet çıkınıyla. Genç çobanın evine vardığında her yeri sarı, yoğun bir ışık kapladı ve gözlerini açtı. Ne? Nasıl olur? Yatağındaydı! İşte o an her şeyin bir rüya olduğunu anladı. Yatağından kalktı, ayakları yere değmiyordu, uçuyordu. Bu da mı bir rüya yoksa?!

Yazar: Zehra Akyıldız (10 yaşında)

Editör: Ayşe Melek Karababa (10 yaşında)

Çizer: Berire Güneş (13 yaşında)

GÜVERCİN ÇOCUKLAR

Yazar: Zeynep Asya Fazlıoğlu (11 yaşında)
Editör: Şevval Yaren Çakır (13 yaşında)

1920 yılının ocak ayında kışa inat sınırsız bir günde, mavilikler içinde süzülüp Antep Kalesi'nden şehri seyrediyordum. Aşağıda neşe ile oynayan çocukları, telaşlı kadınları, elleri silahlı erkekleri görüyordum. Mavi benim özgürlüğümdü. Ama aşağıda gördüğüm mavi giyinmiş adamlar, özgürlükleri almaya çalışıyordu. Mavilikler huzur demek değil miydi? Bir türlü anlayamıyordum aşağıda olanları, mavili adamların ne yapmaya çalıştığını. Tüm kötülöklere rağmen çocuklar neşe içinde oynuyorlardı. Kıkırdamaları umut veriyordu bana. Bugün belki de sadece benim için güzel bir gündü, kim bilir?

Ben çocukları çok severim. Hele içlerinde öyle biri var ki, en yakın arkadaşımıdır o benim. Onunla oyunlar oynarız ve çok eğleniriz. En büyük hayali, benim gibi bir güvercin olup göklerde süzölmek ve vatanına barış getirmek. Beni avuçlarının içine alır ve gökyüzüne doğru uçurur. Fırın gibidir avuçları, içindeyken sıcaklık olur tüylerim. Sıcacık ekmek kokusu gelir avuçlarından. Buram buram kokutur her yeri. Bulamazken kimse yiyecek bir lokma ekmek, işte böyle bir zamanda doyurur Kamil'in avuçları beni. Yerden yaprak toplar, doldurur yamalı pantolonunun cebine. Yaprakları konfeti gibi atar havaya, ben etrafında uçuşur dans ederim. İlk defa o gün yapraklar yerine taş topladı. Taşları oynamak için değil de kızdığı için doldurdu cebine arkadaşım. Eli pantolonunun cebinde taşları sıkıyordu. Aslında sıkıldığı yapraklar değil, mavili adamların elleriydi belki de. Bayrağını indirmişlerdi göklerden. Dalgalandı ama yere doğru düşmeye başladı kırmızı al bayrak. Kamil koştu ve yakaladı düşmeden bayrağı. Öyle bir bağırdı ki sanki gökyüzündeki her şey onu dinledi.

Bayrağı sarıldığı sırada gözleri dolmuştu arkadaşımın. Işık saçan, umut dolu gözlerine ilk defa kara bulutlar inmişti. O gün çok üzgündü Kamil, benim danslarım bile onu mutlu edememişti. Tüm gece evinin damında bekledim. Sabah olduğunda yine ışıldayan gözleriyle baktı bana arkadaşım. Ama içimde tuhaf bir his vardı. Çünkü değişik bir hâl, hiç görmediğim bir hüznün vardı gözlerinde. Avlunun taşına oturmuş derin düşüncele dalmıştı, annesinin sesi ile irkilene kadar.

-Kamil oğlum, hadi kalk halana bu erzakları götürmemiz lazım. Halan çok hasta bak.

-Tamam ana geliyorum.

Kamil annesinin elini tuttu ve uzaklaşmaya başladı. Ben de onları izlemek için kalenin surlarına kondum. Aklım hep Kamil'in gözlerindeki hüznüdeydi. İşte o an gelmişti. Kamil uzaktan mavili adamları gördü. Elini cebine soktu ve taşları sıkmaya başladı yine. Fırının yakınına geldiklerinde mavili adamlar Kamil ve annesinin etrafında dönmeye başladı. Ellerindeki uzun süngülerle dönüyor ve gülüyorlardı. Gözleri güvercin yakalamak için pusuya yatmış atmaca gibiydi. Gülüşleri atmaca çığlığı gibi yankılanıyordu kulağımda. O esnada mavili adamlar, Kamil'in annesinin başörtüsünü çekmeye çalıştılar. Kamil bağırmaya başladı. Kamil'in sesi sanki beni çağırıyordu. Ama ben kafeste gibi hareketsiz kalakalmıştım. Cebindeki taşları çıkardı. Onları sanki avuçlarını delemek gibi sıkıyordu. Kamil'in sıcak ekmek kokan avuçları ilk defa oyun oynamıyordu. Taşları adamlara fırlattı. Mavili atmacalardan biri avını yakalamıştı. Elindeki süngüyü, Kamil'in sevgi dolu yüreğine sapladı. Kamil'in son sözleri gökyüzünde yankılandı.

-Ana, kaaçç!

O an tüm maviler küstü. Gökyüzü kızıla boyandı. Ama bu Gazi Şehir için bir başlangıçtı. Tüm halk ayaklandı. İzin veremezlerdi bayraklarının inmesine, maviliklerinin esir edilmesine. Herkes mutsuzdu ama yerde yatan şehit Kamil'in yüzü gülümsüyordu. Birden doğruldu, kanat çırpmaya başladı. Hayali gerçek olmuştu arkadaşımın. O artık özgür bir güvercindi. Tıpkı savunmada, değirmende şehit olan onlarca, yüzlerce güvercin çocuklar gibi...

uzay börülcesi

Merhaba benim adım Astronot Çiçi. Ben yıllardır Uzayda yaşıyorum ve burada bir kendime pek çok arkadaş edindim. Size en yakın arkadaşlarımdan bahsetmek istiyorum.

Kaptan Maykıl: Çok disiplinli ve kendini beğenmiş, aynı zamanda acayip sinir bozucu.

Dima: Çok tatlı. Ama sinirlenirse uçan meteorlardan farksız oluyor.

Pusi: Çok korkak olsa da konu arkadaşları olunca korkaklık nedir bilmez.

Neyse, şimdilik bu kadar yeter. Ha, bir de bu saydığım arkadaşarımla bir ortak özelliğimiz var. Dördümüzde en sevdiği yemek uzay börülcesi. Uzay börülcesi kızartılarak yenir. Görüntüsü oval taşları anımsatır, kokusu patlıcana benzer, tadı mantar çorbası gibidir. Size şimdi çok garip gelebilir ama enfestir mutlaka yemelisiniz.

Karnım acıktı şimdi, "Öğlene Uzay Börülcesi mi yeSEM acaba?" diye kendime soruyorum. Düşünürken kapı çalındı. Gelen Dima'ydı. Dima çok sinirliydi, ona neden sinirli olduğunu sordum. Parkta dolaşırken birden arkasına yıldız düşünce korkmuş. Sonra bana Mars'ın panosunda Güneş'in konserini gördüğünü söyledi. İkimize bilet almış. "Konser saat yedide," dedi. Konser saati gelene kadar oyun oynamaya karar verdik. Tik, tak. Tik, tak. Saat yedi olmuş. "Koş Dima, koş! Saat gelmiş!" dedim ve yola çıktık.

Yolda Maykıl ve Pusi ile karşılaştık. Selamlaştık ve konsere birlikte gidebileceğimizi söyledim. Konsere geldiğimizde konser başlamıştı bile. Güneş yine göz kamaştırıyordu. Konserinde yeni yazdığı parçayı söylüyordu. Adı Samanyolu Galaksisi'ydi. Biz de zıplayarak Güneş'e eşlik ettik. O kadar çok zıpladım ve bağırdım ki sanki konserde bir tek benim sesim çıktı. Çünkü konserde bir tek ben vardım. Bunu annemin sesi kulaklarımda çınladığını bağırdığımda anladım: "Çiçi! Peluş oyuncakların ile oynarken biraz daha sessiz olabilir misin?" Biraz daha sessiz olmaya çalışabilirim tabii ki fakat onlar oyuncaklarım değil gerçek arkadaşlarımdı.

Yazar: Zeynep Umut Kaplaner (9,5 yaşında)

Editör: Bilge Özsoy (16 yaşında)

SAYILARI KİM YEDİ?

Yazar: Zeynep Sare Koyun (9,5 yaşında)

Editör: Bilge Özsoy (16 yaşında)

6

Selam! Ben İnci. Belediye başkanının yaptığı açıklamayı duymadınız herhalde. Bazıları bu açıklamaya seviniyor ama biz ailecek üzülüyoruz. Çünkü belediye başkanının yaptığı açıklama şu: "Artık sayılar yok!" Ne? Ne demek yok? Nasıl olur? Bazıları bu haberi yüz yıllardır bekliyormuş gibi çıldırdılar. Bazıları da ağlamaktan neredeyse kasabayı sel içinde bırakacaklar.

Öncelikle her şey yolunda gibiydi. Oh be! Matematik yok. Para ödemek yok. Oh ne âlâ memleket! Sonra olaylar artmaya başladı. Örneğin ben okula geldiğimde sınıfımı bulamadım. Sadece harfler var. Sayılar yok ki. Sonra yakasına pembe lalelee takan matematik öğretmenimiz de gelmedi. Oysa ki ben problem çözmeyi çok seviyordum. Kitaplarımızda da sayılar yok. Dışarıda arabalarını arayan bir amcalar geziniyor. Hatta bir sabah kömür kokusuyla uyandık. Pencereye baktığımızda bir de ne görelim? Yaşlı Aysel Teyze'nin evinde yangın çıkmış. Sayılar olmadığı için zavallı kadın fırını ayarlayamamış. Çok üzüldüğüm bir şey de büyüdüğümde istediğim mesleği yapamayacağım. Neden mi? Çünkü ben mimar olmak istiyordum. Fakat bildiğiniz gibi mimarlık matematik isteyen bir şeydir ve maalesef sayılarımız kediden kaçan bir fare gibi bizden kaçtılar.

8

O gün hava yağmurluydu. Okuldan eve döndüğümde bizim dairenin şifresini tuşlara yazacaktım ki hatırladım. Sayılar yoktu değil mi? Kafadan tuşlara basıp şifreyi yazdım. Bizim dairenin şifresini bulamadım. Tam umudu kesip ağlamaya başlamıştım ki sayıların yerlerini bildiğim aklıma geldi. Çantamdan kalemimi çıkardım. Eeveet, başlayalım. Soldan sağa yazmaya başladım. Önce 1, 2, ve 3. Alta geç: 4, 5, 6. Alta geç: 7, 8 ve 9. En son 0. Oh bee... 418 numarayı yazdım ve annem kapıyı açtı. Sonunda! Canım yuvama bir daha adımımı atamayacağımı sanmıştım.

Televizyon açtı. Belediye başkanı konuşuyordu: "Biliyorum sayıları yok ettiğim için bana kızgınsınız ama inanın böylesi daha iyi olacaktı. Sayıların olmadığı bir dünyada yaşamamanın ferahlığını siz de anlayacaksınız." İçimden, "Yahu etraf yanıyor etraf, bundan nasıl mutlu olabiliriz?" diye söylendim. Yemek yedim, süt içtim ve uyudum. Uyumadan önce bütün bunların bitmesi için dua ettim. Sabah sıcak poğaça kokularıyla uyandım. Herkesin yüzü gülüyordu. Sonrası şöyle şeyler oldu.

-Anne ne oluyor size? Yoksa siz de sayılar gitti diye seviniyor musunuz?

-Yok kızım yok. Bir müjdemiz var sana.

Böyle kötü günlerde müjdeyi nereden buluyorlar diye düşündüm. Yok yani, bir yerde satılıyorsa söyleyin de biz de alalım. Annem, "Sayılar geri geldi! Her şeyi haberlerde duyduk. Bizim başkan sudoku çözmeyi çok seviyormuş. Sudokuda da o kadar başarılıymış ki kimse bu konuda ona yaklaşamazmış. Bir gün başkanın karşısına onun bile çözemediği bir sudoku çıkmış. Başkan buna çok sinirlenmiş ve sayıları yok etmiş. Ama sonradan kasabanın zavallı hâlini görünce sayıları geri bırakmış." Bu cümleleri dinledikten sonra içimde kelekler dans etmeye, kurbağalar şarkı söylemeye başladı. Siz siz olun, sakın sayılara itiraz etmeyin. Gün gelir sizin de başınıza aynı şeyler gelir, keşke İnci'yi dikkate alsaydım diye hayıflanırsınız.

7

KIZARUS MISGARUS

Yazar: Asya Karaman (12 yaşında)

Editör: Bilge Özsoy (16 yaşında)

Sıcak ve boğucu bir gündü. “Şangııııı!” diye bir birçok ses duyduk. Baktık ki sokaktaki dükkanların camlarını bir çocuk levyeyle kırıyor, esnaflar ise buna hiçbir şey demiyordu. Bu olaydan sonra kaos çoğalmaya başladı. Hırsızlıklar, kavgalar, anlaşmazlıklar arttı.

2025 yılında büyüklerimiz, bol bol kullandıkları sinir ilacının yan etkisi sebebiyle tepki verme ve dur deme duygusunu yitirdi. Aileler hiçbir şekilde çocuklarını ikaz etmedikleri için çocuklar kötü şeylere alıştılar. İlk önce çocuklar buna çok sevindiler. Nasıl olsa kimse onları uyarmıyordu. İstediklerini yapabilirlerdi. Bu durumun ucu hırsızlığa, kavgalara, şiddete vardı. Küçük çocuklar böyle büyüdükleri için ileride daha kötü şeyler yapmaya başladılar. Bu yüzden işler iyice çığırından çıktı. Bir sosyolog ve psikiyatrist olarak herkesin ekmek yer, su içer gibi sürekli sinir ilacı kullanmasının sonucunda neler olabileceğini insanlara ne kadar anlatsam da kimse beni dinlememişti. İnsanlar öfke ve kızgınlıkla baş edemedikleri için bu ilacı içmeye devam ettiler ve sonunda da hiçbir şeye kızamaz oldular işte.

Başta her şey çok güzeldi. Çocuklar istediklerini yapıyorlardı. Mesela bir günde altı tane dondurma yiyorlardı. Geç saatlere kadar uyumuyorlardı. İsteseler okula bile gitmiyorlardı. Akşam yemeğine çağrıldıklarında, “Ben yemeyeceğim,” diyebiliyorlardı. Tabii ki her şey hızla kötüye gitti. Çocuklar hırsızlık, kavga, dolandırıcılık gibi suçlar işlediklerinde büyükler onlara tepki vermediği ve yol göstermediği için çocuklar bunlara alışıyorlar ve giderek daha da kötülerini yapıyorlardı.

Bu olaylardan sonra öfkeyi, olan biteni umursamayı geri getirecek bir ilaç yapmaya karar vermiştim. Sinir ilacını değiştire değiştire bir sonuca vardım. İlacımın adını Kizarus Misgarus koydum. Bozuk peynir gibi bir tadı ve küflenmiş duvar gibi kokusu vardı ama işe yaracağından emindim. İlacımı tüm dünyaya tanıtmayı başardım. Aileler işlerin kötüye gitmeye başladığını anladığında ilacımdan içmeye mecbur kaldılar. O kadar mutluyum ki anlatamam. İnsanlar zamanla benim ilacımı da bıraktı ve az da olsa duygularını kontrol etmeyi, duyguları tanımayı öğrendi. Ama bu hiç de kolay olmadı.

Her Şeyi Değiştiren Dostluk

Kitap İncelemesi: Nahide Rana Can (9,5 yaşında)
Editör: Bilge Özsoy (16 yaşında)

Size beni etkileyen bir hikâyeden bahsetmek istiyorum. Kitap ön kapağındaki Michael Morpurgo'nun "Unutulmaz" yorumuyla anlam kazanmış. "Her şeyi değiştirecek bir dostluk" cümlesine, kapaktaki etkileyici görselle birlikte baktığımda kendime ilk sorduğum soru, "Acaba bu kitap, kapağındaki görsel kadar etkileyici mi?" oldu. Ama hayal ettiğimden çok daha fazlası kitabın içinde beni bekliyormuş. Kitabın çizimleri muhteşem. Siyah-beyaz oldukları için de bize karakterleri hayal etme şansı veriyor.

Son Ayı, yazar Hannah Gold'un ilk kitabı. Çevirisi, Gizem Şakar'a, çizimleri ise Levi Pinfold'a ait. Yazarın ilk kitabı olmasına rağmen İngiltere'de 2021'in en iyi çocuk kitabı seçilmiş. Hannah Gold, gezegene olan sevgisini paylaşan hikâyeler yazmak konusunda tutkulu bir yazar olarak tanıtılıyor. Belki de bu yüzden yazar kitabını "annesine, babasına, gezegene ve tüm kutup ayılarına" armağan ediyor.

Kitapta bizi önce Ayı Adası'nın bir haritası karşılıyor. Bu haritayı görünce, "Ayı Adası neresi, gerçekten öyle bir yer var mı, bu harita kitabın kurgusunun bir parçası mı?" diye düşünmeden edemedim. Çünkü arka kapak yazısının en başında, "Ayı Adası'nda hiç kutup ayısı kalmadı," cümlesi yer alıyor. April'in babası, kızını altı aylığına Kuzey Kutbu'na götürdüğünde, ona böyle söylüyor.

Ayı Adası'nı araştırmaya koyulunca, gerçekten böyle bir yerin var olduğunu öğrendim. Yazar, kitabı yazarken kullandığı kaynakları, kitabın sonunda "Kaynaklar" başlığıyla paylaşmış. Burada verilen internet siteleri de bu araştırmamı kolaylaştırdı.

Hikâye Svalbard'ın bir adası olan Ayı Adası'nda geçiyor. Svalbard, Norveç ile Kuzey Kutbu arasındaki takım adalar. Kitabın 28. bölümünde Svalbard, "Svalbard nefes kesiciydi. Güneş'in altında elmas gibi parlıyordu. Sonsuzmuş gibi görünen devasa göğün altında dans ediyordu," cümleleriyle anlatılıyor. Hikâyenin geçtiği Ayı Adası ise adını eskiden orada bolca bulunan kutup ayılarından alıyor. Ne yazık ki, gerçekten de şu anda Ayı Adası'nda hiç kutup ayısı yok. Araştırmamı yaparken Svalbard ile ilgili ilginç bilgilere de rastladım. Bunlardan bir tanesi, orada ölmenin ve doğurmanın yasak olmasıydı.

Son Ayı, kahramanımız April ile bir kutup ayısının dostluğunu anlatıyor. Hannah Gold hayvanlar, ekoloji, kayıplar, yas, duygular, aile bağları ve aynı zamanda bütün dünyanın problemi olan küresel ısınma hakkında birçok şeye değinmiş.

Kahramanımız April on bir yaşında. Dört yaşındayken annesini kaybetmiş. O günden beri, babasının günün her saatini çalışarak geçirmesi, babasıyla April'in bağlarını zayıflatmış. April'in, hayatı görünürde iki kişilik, ama aslında bu tek kişilik aile. April'in babası Edmund, eşini kaybettikten sonra içine kapanan ve kızıyla vakit geçirmekten uzak duran biri. Bu yüzden, kendi hâlinde bir çocuk olan April, yalnız kalmış ve tüm sevgisini hayvanlara adanmış. Hatta onların kendisini anladığını ve sevgilerini göstermek için kelimelere dahi ihtiyaç duymadığını düşünüyor.

Kitap, April'in babasının Kuzey Kutbu'nda resmi bir işte görevlendirilmesiyle başlıyor. Babası April'i birlikte daha çok vakit geçireceklerini vaat ederek Kuzey Kutbu'na götürüyor. Ama April bırakın babasıyla vakit geçirmeyi, babasını doğru düzgün görmüyor bile. Babası, sabahtan akşama kadar meteoroloji kabininde, hava sıcaklığı ölçümleri yapıyor. Sonra da bu ölçümleri, Norveç yönetimine gönderiyor. Norveç yönetimi, dünyanın küresel ısınma açısından ne durumda olduğunu öğrenmek istiyor.

Kitapta günümüzün en büyük problemlerinden "küresel ısınma", etkileyici bir biçimde ele alınıyor. Kahramanımız April'in şu sözleri, buz gibi gerçeği insanın yüzüne çarpıyor sanki: "O verilerle aslında ne yapıyorlar? O sıcaklar sadece kutup ayılarını ve diğer tüm Arktik hayvanları etkilemiyor! Kuzey Kutbu'ndaki hava, gezegendeki herkesi etkiliyor." April'in babası da biraz endişeli görünüyordu. Küresel ısınmadan bahsederken tüm yetişkinler böyle görünüyordu. Hafif bir endişe ibaresi gösterecek bir şey yok gibi davranıyorlardı. Dünyanın krizde olduğu gerçeği, onları April'i rahatsız ettiği gibi etmiyor gibiydi.

Gelelim hikâyenin ana temasına. Evde yalnız olduğu gecelerin birinde April, dışarıda çok belirgin bir ayı silüeti görüyor. Ertesi gün, April' adayı keşfe çıkıyor. Uzunca zaman bu keşfe devam ediyor. Sonunda, bir gün, gerçekten çok büyük bir kutup ayısıyla karşılaşılıyor. April'in duyguları şu satırlarla anlatılıyor: "İssiz bir adayı bir kutup ayısıyla paylaşma fikri bazı çocukları korkutabilirdi ama April'i değil. Korkmak aklından ucundan bile geçmedi. Aslında, hissettiği tam tersiydi. Sanki biri tepesinden aşağı parıltı serpmiş gibi ışıltılı bir heyecan parıltısıyla kaplıydı. Annesinin hep bahsettiği o enişin dünya buydu ve April fiilen onun tam içinde yaşıyordu."

April ayıyı bulduğunda, ayının ayağına plastik takılmış, hatta onu ciddi derecede yaralamış olduğunu görüyor. Ayıya yiyecek götürmesiyle Ayı, April'a yakınlık hissediyor. Ona güvenmesiyle başlayan dostluk, April'in ayıya yardım etmesiyle, ilerliyor. Ve ayrılmaz bir ikili oluyorlar.

Kitabın ilk bölümlerinde bana sıkıcı gelen hikâye, işte tam buradan sonra heyecanlı bir hâl alıyor. Beni en çok etkileyen yer de burası. Aynı zamanda, en çok etkilendiğim görsel de bu bölümde. Ayı ile arkadaşlığı April'a insan bedeninde hayvanmış gibi hissetmesini sağlıyor. Onun gibi kükremeyi, sesler işitebilmeyi ve koku alabilmeyi öğreniyor, hatta bir dağın tepesinde en yakın mesafeden gökyüzüne dokunuyor. Ben buraları çok büyüleyici buldum. Bence böylesi bir tecrübe dünyanın her noktasını gören birinin dahi yaşayamayacağı kadar nadirdir. Ancak Ayı, oraya ait değildir. April'in çıkarımlarına göre, ayı çok küçükken annesiyle Ayı Adası'na gelmiş, onlar oradayken buzullar erimiş, yiyecek sıkıntısı yüzünden annesini kaybeden ayı tek başına kalmış ve geri dönememiştir.

Ayıyla kurduğu bağ, April'a tek bir hedef veriyor: Ayıyı kurtarmak... Ve hedefinden asla vazgeçmiyor. April'ın azmini ifade eden şu cümleler çok hoşuma gitti. "Bir şeyler yapmak istesen bile, benim gibi küçükken sesini duyurmak çok zor oluyor." Bu sözün üzerine ayı kükredi ve bu o kadar beklenmedik bir sesteki April sırt üstü düştü. "Haklısın," dedi telaşla ayağa kalkarken April. "Bu bir mazeret değil. Küçük olmam hiçbir şey yapmamam için bir sebep değil. Söz veriyorum bundan sonra elimden gelenin en iyisini yapacağım, hele artık kükremeyi öğrendiğime göre."

- Son Ayı
- Yazar: Hannah Gold
- Resimleyen: Levi Pinfold
- Çeviri: Gizem Şakar
- 208 Sayfa
- Genç Timaş

Kitabı okurken babasının April'a inanmaması çok öfkelenmişim. En başından itibaren, ne ayıyı gördüğüne ne de onu kurtarabileceğine inandı. Zaten inansa April, hiç zor durumda kalmayacaktı. Burada, baba kız ilişkisinin çok önemli bir noktasına değinilmiş. April, hikâyeye boyunca annesizliğin yanında, var olan babasının yokluğunu yaşıyor. Babası April'ı ne kadar üzdüğünün, yalnız bıraktığının farkında değil. Bana göre, babası bir de kendi yokluğunu da yaşatmak yerine, tüm gücüyle kızına annesinin yokluğunu unutturmalıydı.

Hikâyenin sonunu yazmayacağım. "Neticede bu ayıyı kurtarmak için bir yolculuk... Ve belki bu, April'ın kendini de kurtarması için bir şanstır da." Ama bu dostluk öyküsünün bana ve bir gençlik romanı olarak okur kitlesine kazandırdığı farkındalıklar çok önemli. En başta insanlığın evi olarak yaratılan yeryüzünün emanetçisi olduğumuzu ve onu korumamız gerektiğini hatırlatıyor. Bir de ailenin önemini... Bu yüzden bence, April'ın yolculuğu biz okurlar için de bir şans.

Son Ayı kitabı, roman türünde yazılan, ilk olarak genç okurların ilgisine sunulsa da, bence 9 yaş üstü herkese hitap ediyor. Bir sevgiyi paylaşmak için, kelimelere ihtiyacın olmadığını, anlaşabilmek için de aynı türden olmaya gerek olmadığını gösteren Son Ayı, harika anlatımıyla, nefes kesen macerasıyla, sıra dışı kurgusuyla hepimizi büyüleyici ve uzunca zaman hafızalardan çıkmayacak bir öykü.

FOTOĞRAFLARIMIZ

YAZAR: ZEYNEP ZÜMRA KINALI (10 YAŞINDA)

EDİTÖR: BUĞLEM KAYA (11 YAŞINDA)

Umursanmaz kâğıt parçalarıdır bazen. İnsan istemediği sürece nerede olduğu bilinmez. Bir yerleri kurcalarken karşına çıkar. Başka bir şey ararken ne aradığını unutup fotoğraflara dalarsın. Bakakalırsın öyle. "Peyniir" diye bağırsın gelir aklına. Ne kadar eskimiş, baksana sararıp tozlanmış. Bazı şeyleri düzeltmeye çalışırsın. Yırtıkları bantla, tozlarını bezle...

Onlara baktığında anıların içinde kaybolursun bir anda. Eski günlere gidersin. Eşini dostunu çağırırsın yanına. "Bakın ne kadar komikmişiz!" diye. "Aa, küçükken ne kadar tatlıymışım!" Bazen sinirin de bozulabilir. "Neden öyle bir şey yapmışım ki?" dersin. "Keşke yapmasaymışım bunu." "Ne kadar da kötü çıkmışım fotoğrafta." Bazen, "Bunlar kim yahu?" diye sorarız aile büyüklerimize. Dedemize babaannemize falan. Bazıları seve seve anlatırken kimisi oralı olmaz.

Eskiden hep böyleymiş işte. Sadece kâğıttanmış fotoğraflar. Aslında ne kadar ilham verici olsa da... Biz artık bilgisayarlar ve telefonlar sayesinde beğenmediğimiz fotoğrafları istediğimiz gibi değiştirebiliyoruz. Renksizleri renkliye dönüştürüyoruz. Kendi yüzünüzü beğenmeyip efektlerden çil ekliyoruz. Yıllar sonra görsek kendimizi bile tanıyamayız. Sonra gidip, "Bu kim yahu?" diye büyüklerimize. Belki onlar bile tanımaz bizi. Şimdi bakılmıyor bile o kâğıttan fotoğraflara. Bir dosyanın içine hapsediliyorlar öylece. Arada bir telefon hatırlatıyor, bize bir yıl öncekileri.

Reyhan Şerbeti

- 1 demet reyhan
- 5-6 adet limon tuzu
- 6 su bardağı sıcak su
- 6 yemek kaşığı toz şeker (Eğer çok tatlı sevmiyorsanız 4 yemek kaşığı da kullanabilirsiniz.)

İlk önce reyhanları yıkayalım ve tencerenin içine alalım. Sonra da üzerine kaynamış sıcak suyu, şekeri ve limon tuzunu ilave edelim. Ardından toz şeker eriyene kadar karıştırıp tencerenin ağzını kapatalım. Bunları yaptıktan sonra kesinlikle kaynatmamamız gerekli arkadaşlar. Bu önemli bir püf noktaydı. Bu şerbet haşlama yöntemi ile yani sıcak suyun içinde bekletilerek yapılan bir şerbet. Tencerede bu şekilde soğumaya bırakalım. Ardından da tencerenin içerisindeki reyhanları süzgeç yardımı ile süzerek çıkartalım. Son olarak güzelce soğuttuktan sonra şerbetimizi servis edelim.

Biliyor muydunuz, bu şerbeti ramazan ayında, sahur vakti oruca niyetlenmeden önce içerseniz midenizde yanma olmaz, yani reyhan midenizin dostudur. Ayrıca reyhanın çayını yapmanız vücudunuzdaki yağı yakmanızı kolaylaştıracaktır.

Yazar: Elif Çakır (11 yaşında)

Editör: Bilge Özsoy (16 yaşında)

ÇİZERLERİMİZ VE
HAYVAN DOSTLARI

Ela
Özdemir

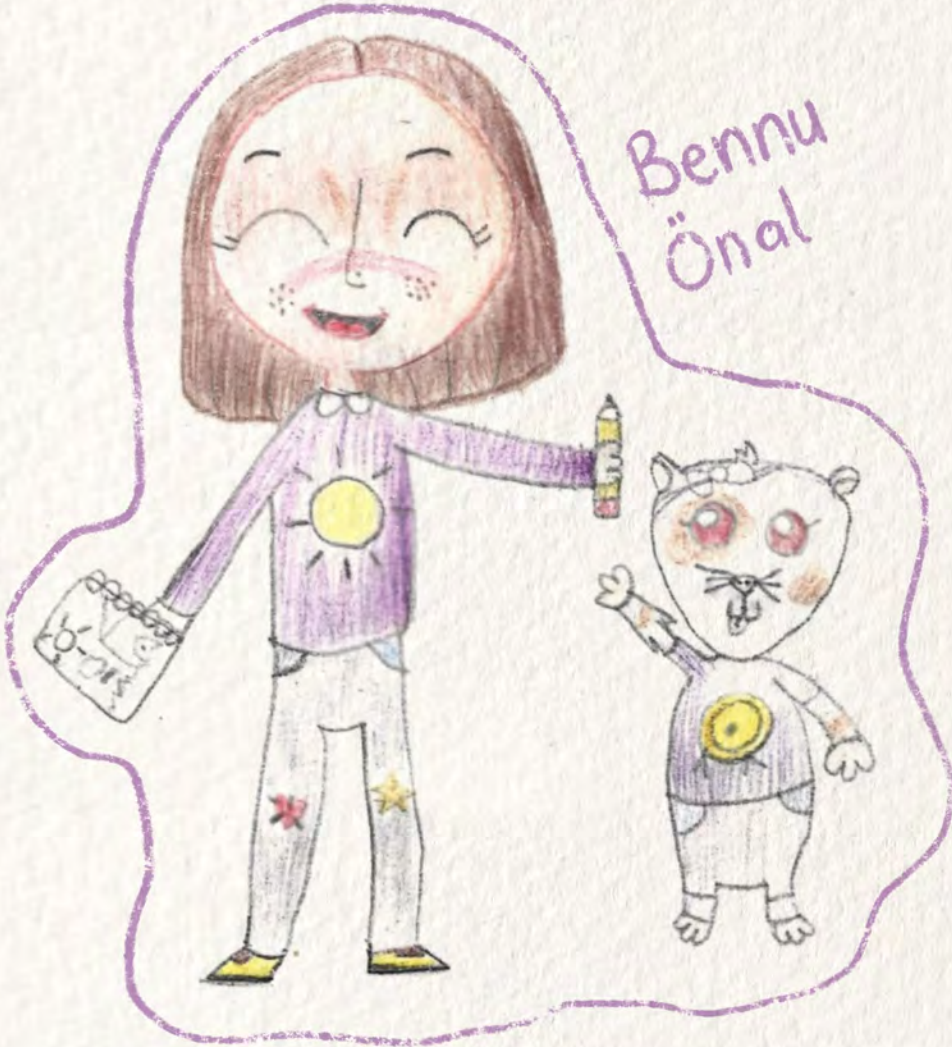

Erva
Boztaş

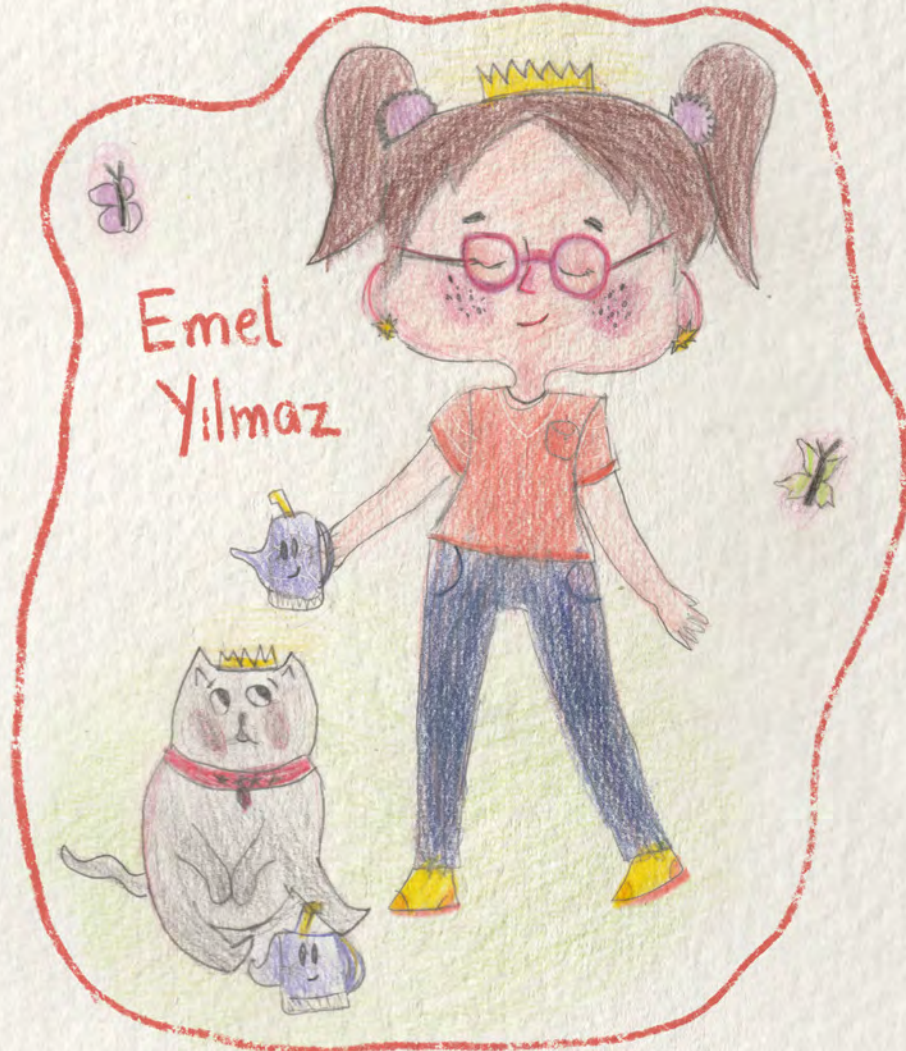
Eslem
Işılak

Bennu
Önal

Emel
Yılmaz

Nahide
Rana Can

Aişe
Melek
Bulut

Ayşe
Kılınc

Ensar
Erol

Melek Hüsna Yıldırım

Hatice
Eroğlu

Fatima
Beyza
Kaya

